

Lão nhị là ông chủ

Contents

Lão nhị là ông chủ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03 Part 1	16
4. Chương 03 Part 2	19
5. Chương 04	24
6. Chương 05 Part 1	31
7. Chương 05 Part 2	34
8. Chương 06	39
9. Chương 07 Part 1	44
10. Chương 07 Part 2	48
11. Chương 08	52
12. Chương 09 Part 1	58
13. Chương 09 Part 2	63
14. Chương 10[hoàn Chính Văn]	68

Lão nhị là ông chủ

Giới thiệu

Cha mẹ anh nói gia huấn của Hạ gia chỉ có một điều duy nhất đó là sau khi kết hôn chỉ có thể cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-nhi-la-ong-chu>

1. Chương 01

Sơ lược về Hạ gia

Trên núi Dương Minh, một ngôi biệt thự rất lớn rộng mấy ngàn m2, tường bao quanh kéo dài như không có

đích đến, phía sau bức tường cây cối cao lớn, xanh ngắt, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không thấy kiến trúc, càng miễn bàn là người ở tại bên trong. Có thể thấy được kiến trúc ngoại trừ tường bao quanh đã rêu xanh cũng chỉ có đại môn tào nhã, hào phóng tráng lệ được xây dựng từ hàng ngàn phiến nam thạch.

Trên môn bài cũng chỉ khắc hai chữ đơn giản— Hạ trạch.

Nhưng người xung quanh lại có thói quen gọi là “tinh anh môn”, đơn giản bởi vì bên trong là một gia đình tinh anh, từ cha mẹ cho đến con cái đều là tinh anh trong tinh anh, thành tựu phi phàm.

Không nói về thế hệ trước, chỉ những người con trai của Hạ gia cũng đã khiến người khác chú ý.

Con lớn Hạ Tử Giác, năm nay 34 tuổi, nghe nói là làm tổng tài.

Con thứ hai Hạ Tử Kinh, năm nay 32 tuổi, nghe nói là chính mình mở công ty làm lão bản.

Con thứ ba Hạ Tử Cực, năm nay 30 tuổi, nghe nói là kỹ sư tài năng ở một xí nghiệp nhất nhì thế giới, lương một năm mấy trăm ngàn đô.

Con út Hạ Tử Dục, năm nay 29 tuổi, nghe nói là một nhạc sĩ nổi tiếng.

Nói ngắn lại, bọn họ một nhà tất cả đều là phần tử tinh anh, thành tựu phi phàm, cho nên người xung quanh gọi là “tinh anh môn”.

Trọng điểm là con trai Hạ gia tất cả đều chưa kết hôn, bọn họ bề ngoài ưu tú, có năng lực, xuất thân bất phàm lại có thể kiếm tiền, quả thật xứng danh những người đàn ông độc thân hoàng kim, thật sự là làm cho người ta ngưỡng mộ.

Bất quá, Hạ gia phụ mẫu tư tưởng cũng thật sự tiến bộ, mắt thấy đám con đều đã đến tuổi kết hôn, lại ngay cả xem mắt cũng không lo lắng, luôn cười nói con cháu đều có phúc của con cháu, tùy duyên là tốt rồi.

Tùy duyên nha, tùy duyên thì tốt lắm, nhưng vấn đề là tùy duyên có thể đến con gái nhà mình sao?

Thật sự là hao tổn tâm trí nha! Chương 1

Trong nhà thật im lặng.

Phàn Sở Ngữ đem chìa khóa, túi xách, túi lễ vật cùng nhau quăng đến trên sofa, sau đó không tự chủ đi đến phòng ba mẹ.

Cô mở đèn trong phòng lên, nhìn bên trong vẫn như năm năm trước, khi ba mẹ vẫn còn trên đời, mũi không khỏi cay cay.

Cô đi vào trong phòng, ngồi ở trên giường, cầm bức ảnh gia đình đặt ở đầu giường lên, trong hình là ba ba, mẹ, còn có cô.

Trong ảnh chụp ba ba tuy rằng đầu đã bạc, nhưng mẹ cùng ba ba kém ước chừng hai mươi tuổi, vẫn là vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nhìn ba ba.

Tình yêu của bọn họ lúc còn sống làm người ta hâm mộ, sau khi mất cũng thế, bởi vì không thể cùng tháng, cùng năm sinh, ít nhất bọn họ có thể lựa chọn cùng tháng, cùng năm tử.

Cô cũng không trách bọn họ để lại cô một người, lựa chọn tự sát để chấm dứt sinh mệnh. Dù sao so với muốn cô trở mặt nhìn ba ba bị ốm đau tra tấn, nhìn mẹ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, từ từ gầy yếu, đêm không ngủ được, so với ba ba càng giống bệnh nhân hơn, không bằng làm cho bọn họ như ý nguyện, tay trong tay cùng nhau đi.

Tuy là trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nỗi đau đồng thời đánh mất cha mẹ làm cho cô đến nay vẫn cảm thấy rõ ràng, mỗi khi nhớ tới luôn không chế không được nước mắt tràn ra

Đều đã qua năm năm, cô nghĩ đến thời gian đã giúp cô hòa tan hết thấy, không ngờ, vừa nhìn thấy một đôi vợ chồng giống ba mẹ, nam nhân đầu đã bạc, mà nữ nhân còn lại là tóc đen như mây, chồng già vợ trẻ nắm tay nhau đi qua trước mắt cô, cô liền cảm thấy vô cùng đau xót cùng tưởng niệm.

Cô thật sự rất nhớ bọn họ, rất nhớ, rất nhớ.

“Ba mẹ, hai người ở trên trời có tốt không? Con hiện tại tốt lắm.” Ngoại trừ đôi khi cảm thấy tịch mịch, đôi khi đặc biệt tưởng nhớ hai người, còn lại đều tốt lắm. “Cho nên cha mẹ không cần lo lắng cho con.”

Phàn Sở Ngữ nói chuyện với ba mẹ trong ảnh chụp, bình thường chỉ cần tưởng niệm bọn họ, cô sẽ làm như vậy.

“Hôm nay là sinh nhật của con, ba mẹ nhất định nhớ rõ đúng không? Các đồng nghiệp giúp con làm một cái tiệc sinh nhật, mỗi người đều tặng quà cho con nha, ngay cả lão bản cũng có quà. Chính là anh ta tặng một lọ nước hoa cho con, làm cho con cảm giác là lạ, không biết là ý tứ gì? Con cũng không phải bằng hữu của anh ta, tặng nước hoa cho con thật sự là kì quái nha.

“Đồng nghiệp còn nói giỡn, lão bản nhất định là chê con, vị trợ lý thư ký này không có hương vị của con gái nên mới có thể đưa nước hoa cho con, nhưng con có hay không có hương vị con gái thì liên quan gì đến anh ta đâu?” Cô, vẻ mặt không hiểu, nói với ảnh chụp cha mẹ.

“Ba mẹ, hai người ở trên trời nhất định cái gì cũng đều biết, cũng thấy qua bộ dạng rất tuần tú – lão bản của con – đúng không? Người kia tuy rằng bộ dạng rất tuần tú, công tác năng lực trác tuyệt siêu quần lại tức trí đa mưu, giá trị con người lại không nói chơi, có một đồng nữ nhân diện cuồng mà mê luyến anh ta, nhưng con chính là không thích anh ta.” Cô lắc đầu nói.

“Hỏi con vì sao ư? Hai người ở trên trời không phải đều thấy sao? Như thế nào còn hỏi con đâu?”

“Có lẽ anh có được ngoại hình anh tuần, bạch mã vương tử, còn có được sự thông minh, bình tĩnh, công tử phong độ, nhưng là đối với mỗi một nữ nhân có ý với anh ta, anh ta đều đối xử bình đẳng không cự tuyệt ai, không phải là rất tốt bụng đi? Tuy rằng mọi người đều nói anh chính là đa tình cũng không lạm tình, nhưng con không thích loại nam nhân này.”

Phàn Sở Ngữ lại lắc đầu lần nữa, trong đầu hiện lên là hình ảnh cha mẹ khi còn sống, hai người tình cảm sâu sắc, bộ dáng nhu tình mật ý.

Nếu muốn tìm một nam nhân để kết hôn, cô nhất định phải tìm được một người giống ba ba đối đãi với mẹ như vậy toàn tâm toàn ý, mà cô cũng sẽ giống mẹ đối đãi ba ba như vậy, vì anh trả giá hết thảy, bao gồm sinh mệnh không hối tiếc.

Chẳng qua, cô đã sống hai mươi lăm năm, người kia lại thủy chung không thấy bóng dáng, nếu không may bất hạnh, cô khả năng sẽ chờ đợi cả đời cũng không tìm được.

Nhưng là ngay cả như vậy, cô vẫn không bỏ cuộc.

Từ nhỏ đến lớn, cô nhìn ba mẹ tương thân tương ái, đối tình yêu, hôn nhân cùng gia đình sớm đã có ấn tượng, muốn cô vì kết hôn mà kết hôn, hoặc là tịch mịch mà kết hôn, cô tình nguyện cả đời không kết hôn.

Cho dù có đôi khi, cô cũng muốn có người bầu bạn cho bớt cô đơn.

Khát vọng có người có thể cùng cô đối mặt, nắm tay đi hết cả đời; Khát vọng có thể gặp một nam nhân giống ba ba yêu quý, trân trọng mẹ như vậy; Khát vọng bên người có người chọc cô cười, cùng cô cãi nhau ầm ỹ rồi dùng nụ hôn để xin lỗi; Khát vọng cho dù trải qua 40, 50 năm, cũng có thể yêu đối phương như lúc ban đầu gặp gỡ, tựa như ba mẹ, sẽ không bởi vì thời gian mà thay đổi.

Cô là cỡ nào, cỡ nào khát vọng nha.....

“Mọi người buổi sáng tốt lành.”

“Lão bản chào buổi sáng. Anh hôm nay vẫn đẹp trai như vậy.”

“Đó là đương nhiên, mỗi ngày đều có thể thưởng thức lão bản đẹp trai như vậy đó phúc lợi lớn nhất của công ty chúng ta, ta cũng không dám tùy tiện tước đoạt quyền lợi của mọi người nha.”

“Ha ha.....” Văn phòng nhất thời vang lên một tiếng cười không cao không thấp.

“Lão bản, anh không cần luôn nói giỡn khiến chúng tôi cười, hại tôi nếp nhăn trên mặt khi cười càng lúc càng rõ ràng.”

“Nếp nhăn trên mặt khi cười có cái gì phải sợ? Chỉ cần không phải nếp nhăn thì tốt rồi. Em nói đúng không, Phàn thư ký?”

Trùng mắt nhìn anh, Phàn Sở Ngữ không biết lão bản như thế nào đột nhiên đem đề tài quảng lại đây cho cô, nhưng cô vẫn là gật gật đầu, thành thật trả lời: “Vâng.”

“Ai ~” Lão bản bỗng nhiên lớn tiếng thở dài, sau đó tiêu sái đi thẳng đến bàn công tác của cô.

Mọi người trong văn phòng ngừng cười, tầm mắt theo chuyển động của anh di chuyển về phía cô, bộ dáng chờ xem diễn.

Phàn Sở Ngữ không tự chủ được mím môi cánh hoa, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Cô thật sự không hiểu, trong công ty quan hệ xã hội Kinh Nghĩa, rõ ràng có nhiều mỹ nữ như mây, bộ dạng so với cô xinh đẹp, so với cô có tài ăn nói, nữ nhân biết giao tiếp chỗ nào cũng có, vì sao lão bản không đi tìm các nàng “Đầu vô mồm”, luôn thích tìm đến cô?

Chẳng lẽ anh cảm thấy cô luôn nghiêm trang, phản ứng không giống người thường cho nên rất thú vị?

Vấn đề là, cô cũng không cảm thấy thú vị nha.

“Xin hỏi lão bản có việc muốn chỉ thị sao?” Anh không nói câu nào làm cho cô đành phải chủ động mở miệng hỏi.

“Em không biết là tôi rất đẹp trai sao, Phàn thư ký?” anh hỏi cô.

Lại tới nữa. Vấn đề này anh đã hỏi cô suốt 3 năm nay từ khi cô vào công ty đến giờ, đại khái khoảng 1000 lần, trung bình một ngày hỏi một lần.

“Rất tuần tú.” Cô bình tĩnh gật đầu trả lời, 3 năm như 1 ngày phản ứng như nhau.

“Nếu rất tuần tú, vì sao em cùng tôi mặt đối mặt nhìn nhau cũng không đỏ mặt nha?”

Vấn đề này cũng sớm hỏi qua 800 lần.

“Bởi vì anh là lão bản, mà tôi hiện tại đang trong giờ làm việc.” Cô bình tĩnh trả lời, rồi sau đó một chút, không chuyển ánh mắt nhìn anh, thông thả hỏi ngược lại: “Vẫn là lão bản, anh hy vọng nhân viên nữ trong công ty khi đi làm không chuyên tâm công tác, cả ngày đầu đầu là nghĩ đối với anh mơ tưởng?”

“Phốc –”

Một nhân viên vừa mới vào công ty còn chưa đầy một tháng bật cười ra tiếng, những người khác đã quen cô tính tình thẳng thắn, một đám vỗ bàn tán dương, cười nói không được.

“Ha..... Lão bản, người thua.....”

“Mơ tưởng..... Oa ha ha.....”

Hạ Tử Kinh nhú mày, hoàn toàn không để ý chính mình bị nhân viên giễu cợt.

Trên thật tế, công ty có thể hoà thuận vui vẻ, mọi người như là người một nhà ở chung đó là mong đợi của anh, cũng là điều anh dốc toàn lực thực hiện, mục đích là vì không muốn phát sinh sự cố giống như nhiều năm trước, hiện tại vẫn làm cho anh ăn năn.

Năm đó khi học trưởng đem công ty quan hệ xã hội này giao cho anh, anh còn trẻ tuổi, vì quyết tâm muốn trở thành một lão bản uy nghiêm, anh không chỉ có nghiêm khắc kiểm chế bản thân, cũng nghiêm khắc đối với người ngoài, làm cho trong công ty mặc kệ là người cũ hoặc người mới cũng không ai dám phản đối anh hay vì anh trẻ tuổi mà coi thường.

Anh khi căn bản là không biết việc này là không tốt, cho đến khi trong công ty có một gã nhân viên phạm sai lầm trong lúc làm việc, ngay cả dũng khí đối mặt với anh đều không có, liền sợ tội tự sát, anh lúc đó mới biết chính mình phạm vào sai lầm lớn rồi.

Sự kiện kia làm cho anh ủ dột gần một năm, trong thời gian đó anh hầu như cũng không đến công ty, cũng không quản sự, cho nên công ty thiếu chút nữa đóng cửa.

Sau đó anh bị vốn là thư kí của học trưởng mà bây giờ là thư kí của anh – Lí tử – tìm trở về, mắng anh vài tiếng đồng hồ, thế này mới có thể khiến anh trong mơ hồ tỉnh táo lại, không thể tiếp tục như vậy không gượng dậy nổi. Sau đó, anh bắt tay đem công ty lung lay sắp đổ, có thể nói là đã người đi nhà trống đổi tên là “Kính Nghĩa”, làm lại từ đầu.

Phản Sở Ngữ là sau khi công ty thay tên được hai năm tiến vào làm việc.

Ngay từ đầu anh cũng không có đối với cô nhiều hơn chú ý, dù sao trong công ty của anh tối không thiếu chính là mỹ nữ quan hệ xã hội, bên ngoài thanh lệ, miệng lưỡi lạnh lợi lại khiến người yêu thích. Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, cô ở trong công ty kỳ thật hoàn toàn không nổi bật.

Anh chú ý tới cô hoàn toàn là vì cô tuổi còn trẻ, cá tính lại lão luyện thành thực đến làm người ta cười sặc sụa.

“Là, lão bản.”

“Tốt, lão bản.”

“Không, tôi không uống cà phê, bởi vì cafein đối thân thể không tốt.”

“Không, tôi không uống trà, bởi vì trà cùng cà phê giống nhau có cafein.”

Cô luôn nghiêm túc trả lời vấn đề, bộ dáng thật sự là rất đáng xem, làm cho anh nhìn không được trêu cô vài lần, sau đó liền càng trêu càng nghiêm.

Làm cho người ta không ngờ được là, không khí trong công ty nhưng lại bởi vậy mà càng lúc càng thả lỏng, mọi người bất tri bất giác liền biến thành người một nhà thân mật, kết quả này thật khiến anh bất ngờ.

Nhưng khiến cho anh giật mình hơn nữa chính là tâm của anh nhưng lại bất tri bất giác bị cô chiếm lĩnh, thật là dọa đến anh.

Một người nhỏ hơn anh bảy tuổi, khi anh học đại học cô vẫn còn đang là học sinh tiểu học nha..... Nghĩ đến thật sự là quái dị.

Nữ nhân quanh anh, bộ dạng so với cô xinh đẹp, điều kiện so với cô ưu, cá tính so với cô tốt, nữ nhân tùy tiện tìm đến cũng có một đống, anh cố tình ai không yêu, lại chỉ chú ý một mình cô, thật là.....

Nên nói cái gì đây?

Đại khái là đời trước thiếu của cô a.

Nhưng mà không sao, trải qua mấy năm nay anh cố ý, vô tình dạy dỗ, cá tính của cô ít nhiều trở nên hoạt bát, ngay cả “mở tưởng” này hai hũ cô đều có thể mặt không đỏ, khí không sưng nói ra, có thể thấy được vài năm nay, cô nhưng tiến bộ cũng không ít, làm cho anh không đến mức có cảm thụ kì lạ là đang nhúng chàm “cây non” đi.

Có lẽ, anh là nên tìm một cơ hội làm cho cô sáng tỏ tâm ý của mình.

Anh một bên đoán, một bên đem mặt để sát vào cô, đột nhiên muốn thử nhìn xem.

“Lão bản, anh uống say sao?” Thấy hành động của anh, cô lập tức đem thân thể dựa ra sau, mặt không đổi sắc mở miệng hỏi anh.

“Ha ha.....” Trong văn phòng nhất thời cười vang, lời đáp lại của cô luôn có thể chọc cười anh cùng mọi người.

“Tôi chỉ là muốn kiểm tra xem em có dùng nước hoa tôi đưa ngày hôm qua không.” Anh nhếch miệng cười nói.

“Không có.” Cô trực tiếp trả lời.

“Vì sao không dùng?” Anh hỏi.

“Tôi không quen dùng nước hoa.” Cô thành thật nói.

“Thói quen có thể dưỡng thành.”

“Thói quen tốt đương nhiên.” Cô đáp lại.

“Ý muốn nói, dùng nước hoa là thói quen xấu?” Anh nhướn cao mày, đem ánh mắt chuyển đến những người khác trong văn phòng.

“Tôi không nói như vậy.” Cô nhúu mày, nghiêm trang nói.

“Vậy đó là thói quen tốt sao? Ngày mai nhớ kĩ dùng nước hoa, tôi sẽ kiểm tra.” Anh mỉm cười, nói cho cô quyết định của anh

Phàn Sở Ngữ mặt nhanh chóng nhẵn lại, còn không kịp mở miệng nói ra ý kiến của mình, văn phòng đầu bên kia cũng đã vang lên tiếng chế nhạo của đồng sự.

“Lão bản, anh muốn kiểm tra như thế nào?”

“Có thoát ý không?”

“Sở Ngữ, nhớ rõ dùng nước hoa ở trước ngực, sau đó mới mặc quần áo nha.”

“Oa a, lão bản, quà sinh nhật của ta cũng muốn là nước hoa nha! Đưa cho ta nước hoa, còn lại không bàn nữa.”

“Nga ô ~”

Có người cố ý bắt chước tiếng sói tru, mọi người đều nở nụ cười, Phàn Sở Ngữ chống đỡ không nói gì, khinh phiết phiết môi, ngay cả lời muốn nói cũng lười nói, trực tiếp cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Đúng rồi, Sở Ngữ.” Lão bản thanh âm lại lần nữa vang lên, “Lí thư ký nghỉ sinh đến khi nào? Khi nào thì trở về công tác?”

Việc này hoàn toàn tương phản với các công ty khác nha, lão bản không lấy chức hàm mà lấy tên để xưng hô với nhân viên, điều này chứng tỏ anh ta là đang nói chuyện với người.

“Đúng ra là thứ Hai tuần sau, nhưng vừa mới này Lí thư ký gọi điện thoại đến nói khả năng không có biện pháp. Cô nói lát nữa lại gọi điện thoại cho anh.” Phàn Sở Ngữ lập tức ngẩng đầu lên, hỏi đáp.

“Như thế này tôi muốn đi ra ngoài, em giúp tôi hủy toàn bộ hành trình của hôm nay, gọi điện thoại cho Lí thư ký, sau khi nói máy được thì chuyển cho tôi.” Lão bản phân phó.

“Tốt.” Cô nghiêm cẩn gạt đầu hưởng ứng, lúc anh xoay người đi vào văn phòng cô đã cầm điện thoại quay số gọi cho Lí thư ký.

Trong xe âm nhạc mềm nhẹ truyền ra, cảm giác hần là thoải mái, nhưng ngày hôm nay lại có một cổ trầm uất không khí quanh quẩn bên trong.

“Sao lại im lặng như vậy? Cảm thấy áp lực rất lớn sao?” Hạ Tử Kinh trầm tĩnh trong chốc lát, rốt cục mở miệng hỏi người đang ngồi ở bên cạnh, trầm mặc từ này đến giờ — Phàn thư ký.

Hai người bọn họ mới đi ra từ trong nhà Lí thư ký, đã muốn xác định Lí thư ký trong thời gian ngắn là không có khả năng trở lại cương vị công tác. Bởi vì bà bà dự định thay Lí thư ký trông nom đứa nhỏ thể nhưng bị ung thư dạ dày, nay không chỉ không thể giúp đỡ chăm sóc đứa nhỏ, ngược lại cần được người chăm sóc.

Thân là con dâu duy nhất của Lý gia, Lí thư ký vì chiều cố bà bà, chỉ có thể lựa chọn từ chức. Nhưng Hạ Tử Kinh lại làm cho cô giữ chức ngừng lương, nói chờ sau khi ổn định, cô lúc nào cũng có thể đến công ty đi làm.

Về phần vị trí của Lí thư ký, anh cùng Lí thư ký đều nhất trí cho rằng Phàn Sở Ngữ có thể đảm nhiệm, cũng đã quyết định cho cô tiếp nhận chức vụ. Chính là thành linh thăng chức, cô nhất định cảm thấy áp lực rất lớn?

“Sẽ không.”

Câu trả lời của cô làm anh sửng sốt một chút, nhìn không được quay đầu nhìn về mặt trầm trọng, biểu tình nghiêm túc của cô.

“Biểu tình trên mặt em không nói như vậy.” Anh nói.

“Biểu tình trên mặt tôi?” Cô trừng mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu làm tan đi sự trầm trọng cùng nghiêm túc ở trên mặt.

“Sau khi lên xe em liền trầm mặc không nói, vẻ mặt buộc chặt, mày nhú lại..... Chẳng lẽ không phải bởi vì tôi đột nhiên muốn em tiếp nhận chức vụ của Lí thư ký, cảm thấy rất áp lực sao?” Anh nói.

“Không phải.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, thành thật trả lời, “Qua một tháng tuy rằng tôi là tạm thay thế, nhưng công tác của Lí thư ký đại khái tôi đã quen thuộc, cho nên tôi có thể đảm nhiệm công tác, sẽ không cảm thấy có áp lực.”

“Một khi đã như vậy, vì sao tôi cảm thấy em tựa hồ không tốt lắm?” Anh tò mò hỏi.

“Bởi vì ung thư dạ dày làm cho tôi nghĩ đến một việc.” Phàn Sở Ngữ thoáng do dự một chút mới mở miệng nói.

“Chuyện gì?”

“Thật xin lỗi, đây là chuyện cá nhân của tôi, có thể giữ lại không trả lời sao, lão bản?” Cô lễ phép cự tuyệt.

Hạ Tử Kinh hơi run một chút, biết câu trả lời của cô là bình thường, cũng là nhân chi thường tình, nhưng anh cảm thấy có chút không vui, không hài lòng, cảm thấy chính mình bị cự tuyệt.

“Phàn thư ký, em chán ghét tôi phải không?” Anh hỏi.

Nghe anh lại gọi cô “Phàn thư ký”, Phàn Sở Ngữ liền biết lão bản đại nhân là muốn tranh cãi cùng cô.

“Lão bản, vì sao anh ở trong công ty không tìm những người khác nói chuyện phiếm, luôn muốn tìm tôi nói chuyện, trêu đùa tôi?” Cô trầm mặc một chút hỏi lại anh, thật sự rất muốn biết anh suy nghĩ cái gì.

“Em cho rằng tại sao?” Hạ Tử Kinh không đáp hồi lại.

“Có phải hay không bởi vì anh cảm thấy phản ứng của tôi rất buồn cười?” Cô thoáng trầm tư, phỏng đoán.

Hạ Tử Kinh ngẩn không được mỉm cười.

“Em cũng biết phản ứng của mình thật buồn cười sao?” Anh khẽ cười chế nhạo cô.

“Tôi không biết.” Cô nghiêm túc lắc đầu trả lời.

“Vậy em vì sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì mọi người đều cười.” Cô bắt đắc dĩ nói. “Lão bản, anh có thể nói cho tôi biết phản ứng của tôi có gì buồn cười? Bởi vì tôi thật sự không hiểu mọi người đang cười cái gì.”

“Nếu tôi nói cho em biết, em có nguyện ý làm bạn gái tôi không?” Anh nửa thật nửa giả nói.

“Lão bản, tôi là thật sự hướng anh thỉnh giáo, cho nên anh không cần tại lúc này nói giỡn được không?” Cô mặt không đổi sắc nói, hoàn toàn không đem lời anh nói cho là thật. Cô thật sự không hiểu, lão bản như thế nào cảm thấy trò đùa này buồn cười đâu?

“Tôi cũng là chân thành nha.”

Cô trầm mặc chống đỡ, ý tứ chính là — nếu anh lại tiếp tục nói giỡn, như vậy tôi tốt nhất là không nói chuyện.

“Tôi là chân thành.” Anh lại nói một lần nữa.

Xem ra, lão bản tựa hồ không hiểu ý tứ cô trầm mặc không nói. Phàn Sở Ngữ ở trong lòng than nhẹ.

“Lão bản, nếu anh không nghĩ nói cho tôi biết đáp án, coi như tôi không có hỏi rồi. Anh không cần như vậy cố ý nói sang chuyện khác trêu đùa tôi.” Cô nghiêm túc nói với anh.

Nếu có thể, Hạ Tử Kinh thật sự rất muốn học mấu cho cô xem. Anh đều nhấn mạnh anh là chân thành, lại nói hai lần, thế nhưng cô còn cho rằng anh là nói giỡn cùng cô, chẳng lẽ muốn anh nói lần thứ ba, thứ tư sao? Nếu kết quả phản ứng của cô như trước, như vậy anh phải làm sao?

Quên đi, xem ra đêm nay không phải ngày để anh thông báo.

“Muốn hay không đi ăn khuya rồi về nhà?” Anh đổi đề tài hỏi cô.

“Không được, ăn khuya đối thân thể mà nói là gánh nặng, trừ phi là thật đói, nếu có thể không ăn liền tận lực không cần ăn.” Cô lắc đầu nói.

Hạ Tử Kinh nhất thời không nói gì.

“Có thể hỏi em một vấn đề không?” Anh tò mò nói, “Cá tính em nề nếp, nghiêm trang rất cuộc là trời sinh, vẫn là bồi dưỡng mà thành? Tôi thật sự rất ngạc nhiên.”

“Cả hai.” Cô trả lời.

“Thật đúng là lời ít mà ý nhiều. Cha mẹ em nhất định thật thất vọng.” Anh phiết môi nói.

Không nghĩ tới anh đột nhiên nói ra câu kia, Phàn Sở Ngữ ngây người một chút, nhin không được kích động thốt lên hỏi: “Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Khó thấy được cô lộ ra như thế vẻ mặt kích động, Hạ Tử Kinh nghi hoặc lại tò mò, muốn biết nguyên nhân làm cô khác thường.

“Vì sao anh nói phụ mẫu tôi nhất định thật thất vọng?”

Là cha mẹ sao? Anh một bên đoán, một bên trả lời vấn đề của cô.

“Bởi vì bọn họ nhất định thật hy vọng em có thể ngẫu nhiên đối bọn họ làm nũng, hoặc là nói chút lời ngon tiếng ngọt khiến bọn họ cười, nhưng theo cá tính của em không thể làm những việc này đi? Bọn họ có thể không thất vọng sao?” Anh hợp tình hợp lý giải thích.

Phàn Sở Ngữ kinh ngạc nói không ra lời, cô chưa từng nghĩ tới chuyện này. Nếu những lời anh nói là thật, trong lòng ba mẹ từng có loại kỳ vọng này nhưng chưa bao giờ nói ra, như vậy, nó đã thành tiếc nuối, cả đời tiếc nuối.

Đột nhiên cảm xúc dồn dập làm cô cảm thấy cay cay sống mũi, nước mắt lập tức liền tràn ra hốc mắt, tầm mắt của cô trở nên mơ hồ. Cô nhắm mắt, nước mắt chảy xuống hai má.

Đèn xe quang mang phản xạ làm nước mắt trên mặt cô càng thấy được rõ ràng, cũng làm cho Hạ Tử Kinh bị dọa thật lớn.

“Hắc, em đang khóc sao?” Anh nói.

Phàn Sở Ngữ nghe vậy cả kinh, nhanh chóng quay mặt về phía kính xe, thân thủ lau đi nước mắt trên mặt và trong hốc mắt.

“Sao lại thế này?” Anh hỏi cô, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Không có việc gì.” Cô nức nở nói.

“Đều khóc còn nói không có việc gì?” Anh không hờn giận nói, phát hiện chính mình hoàn toàn không thể bỏ mặc cô thương tâm, liền ngay cả làm bộ đều làm không được. “Nói cho tôi biết em vì sao khóc? Là vì những lời tôi nói “cha mẹ em nhất định thật thất vọng” sao?” Anh hỏi cô.

Mới lau đi nước mắt, Phàn Sở Ngữ trong nháy mắt lại nước mắt lưng tròng, lấy tay lau đi nước mắt, cố nén cảm xúc khổ sở, khàn khàn nói: “Không phải anh sai, là vấn đề của tôi. Lão bản, anh có thể đem xe dừng ở ven đường không, tôi muốn xuống xe?”

“Em muốn xuống xe làm cái gì? Nơi này cách nhà em còn một đoạn đường.”

“Tôi muốn đi một mình.”

“Lúc gần 10h tối?” Ngữ khí của anh tràn ngập sự không đồng ý, còn có rõ ràng “Nghĩ cũng đừng nghĩ”.

Dù sao đã cộng sự nhiều năm, Phàn Sở Ngữ đối với tính tình của anh mặc dù không đến mức rõ như lòng bàn tay, nhưng là biết bảy, tám phần, cho nên cô không yêu cầu anh dừng xe nữa, chính là im lặng nhìn về

phía ngoài cửa sổ, không không chế được nước mắt lần nữa chảy xuống hai má, lại nhẹ nhàng lau đi, thẳng đến về nhà mới thôi.

2. Chương 02

Xe dừng ở ngõ nhỏ đi vào nhà cô, Phan Sở Ngữ tự mình tháo dây an toàn, xoay người cảm ơn anh.

“Cảm ơn anh đưa tôi trở về, lão bản. Khi trở về, lái xe cẩn thận.”

Sự nghiêm trang của cô vốn dĩ luôn có thể làm anh bật cười, nhưng Hạ Tử Kinh lúc này lại lo lắng cười không nổi, chỉ có thể nhúu mày nhìn cô đẩy cửa xe đi xuống.

Anh nhếch môi dưới, đem xe tắt máy, tháo dây an toàn, cũng đi theo đẩy cửa xe đi xuống.

Hành động của anh khiến cô khó hiểu, lập tức phát ra thanh âm khàn khàn nghi hoặc.

“Lão bản?”

“Tôi đưa em đi lên.”

Phan Sở Ngữ ngây ra như phỗng nhìn anh, có chút không hiểu ý tứ của anh.

Bởi vì công tác thường xuyên phải tăng ca quá muộn, anh đưa cô về nhà cũng không phải một hai lần, lại chưa bao giờ thấy anh xuống xe nói muốn đưa cô đi lên. Hiện tại là chuyện gì xảy ra?

“Vì sao?” Cô không tự chủ được hỏi anh.

“Để tránh em bằng mặt không bằng lòng, xe của tôi vừa đi, em liền xoay người chạy đi lang thang một mình.” Anh không chuyển mắt nhìn cô nói.

Cô trừng mắt nhìn anh, bưng tỉnh hiểu ra. “Đã muốn về nhà, tôi sẽ trực tiếp về nhà.” Cô nói.

“Tôi đưa em đi lên.” Anh nghe mà như không nghe, nói lại lần nữa.

“Xe dừng ở nơi này là không được, còn có thể chắn đường đi.” Phan Sở Ngữ nhìn xe anh, có chút khó xử tìm cớ cự tuyệt.

“Hiện tại đã khuya, sẽ không có xe qua lại.” Anh nói.

“Nhưng là nếu có xe đến sẽ bị chặn. Tôi không hy vọng là bởi vì tôi mà khiến cho hàng xóm hoặc người qua đường bất tiện.” Cô nhúu mày, thật sự nói với anh. Thanh âm vì mới nãy ở trong xe không rõ nguyên nhân mà khốc, có chút khàn khàn.

Hạ Tử Kinh đầu hàng sự kiên trì của cô.

“Như vậy em nói cho tôi biết, nhà của em là như thế nào? Ở tầng mấy? Nơi này có thể thấy nhà của em sao?” Anh hỏi cô, ngẩng đầu nhìn về chung cư trước mắt.

Phan Sở Ngữ mơ hồ biết ý tứ của anh.

“Thấy được.” Cô gật đầu nói, sau đó xoay người chỉ cho anh cửa sổ nhà cô ở tầng 5 : “Cái cửa sổ bên phải ở tầng 5 kia là nhà của tôi.”

“Cái phòng không có đèn kia?” Anh nhanh chóng tìm được kia phiên cửa sổ.

“Àn.”

“Ba mẹ em đều đi ngủ sớm như vậy sao?” Anh nghi hoặc hỏi. Nghĩ rằng bọn họ ít nhất cũng nên vì con gái về trễ mà để đèn chứ?

Phản Sở Ngữ không có trả lời anh, chỉ nói: “Tôi lên đây, lại cảm ơn anh đã đưa tôi về. Còn có, trên đường về nhà, lái xe cẩn thận.” Nói xong, cô lại hướng anh khom người cúi chào, thế này mới xoay người đi vào chung cư, mở ra cửa lớn dưới lầu, tiếp theo thân ảnh biến mất sau cánh cửa.

Lúc này, ngõ nhỏ phía sau, vừa vặn có một chiếc xe đến đây, Hạ Tử Kinh thừa cơ xê dịch xe, làm cho đường cái thông hành bình thường, sau đó mới xuống xe lần nữa, ngẩng đầu nhìn về hướng cửa sổ cô vừa mới chỉ.

Đèn vẫn là chưa bật lên.

Anh biết nhà trọ cũ kĩ loại này không có thang máy, nhưng cho dù là đi thang lầu, cô cũng có thể tới nhà rồi?

Như thế nào đèn còn không có sáng lên? Là ở trên đường gặp hàng xóm trì hoãn sao?

Anh kiên nhẫn đứng ở tại chỗ đợi một chút, kết quả kia phiên cửa sổ lại thủy chung là tối.

Không phải là nhìn lầm cửa sổ đi? Anh nghi hoặc, do dự một chút, rốt cục lấy ra di động gọi cô.

Điện thoại vang một hồi lâu mới có người tiếp, sau đó anh nghe thấy tiếng cô run run đang khóc.

“Uy..... Ô ô..... Uy.....”

“Phản Sở Ngữ, là em sao? Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh quá sợ hãi nắm chặt di động, sốt ruột hỏi.

“Tiểu, kẻ trộm, tôi..... Ba mẹ..... Ô.....” Cô vừa khóc vừa nói, ý nghĩa lời nói không rõ.

Hạ Tử Kinh hoàn toàn nghe không rõ ràng lắm cô đang nói cái gì, chỉ nghe hiểu “Kẻ trộm” hai chữ.

“Cái gì kẻ trộm? Em đừng khóc, nói rõ ràng.” Anh kiềm chế trong lòng sốt ruột, bình tĩnh nói với cô: “Có phải hay không nhà của em bị trộm? Kẻ trộm còn ở đó sao? Em có bị thương không? Hay là ba mẹ em bị thương?”

Anh vừa nói, vừa nhanh chóng đi về phía chung cư, không một tiếng động, cánh cửa inox đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra, có người từ trong đi ra.

Anh lập tức tiến lên, thân thủ ngăn trở đối phương đóng cửa, sau đó mặc kệ đối phương có suy nghĩ gì, nghiêng người một cái liền đi vào bên trong, nhanh chóng chạy trên thang lầu, hướng tầng 5 đi lên.

“Tôi hiện tại đang ở thang lầu, một chút nữa sẽ đến.” Anh nói với cô: “Em trước đừng khóc, ba mẹ em bị thương có nghiêm trọng không? Xe của tôi ngay tại dưới lầu, chúng ta trước đưa bọn họ đến bệnh viện, em đừng lo lắng, không có việc gì.”

Anh một bên an ủi cô, một bên liều mình chạy lên tầng 5.

Trên tầng 5 có hai căn hộ, anh căn bản không cần hỏi cô ở căn hộ nào, bởi vì tiếng khóc của cô đã từ trong căn hộ đóng cửa truyền ra. Anh không chút do dự, lập tức tiến lên đẩy cửa mà vào.

Phòng khách đèn là bật, hiện trường không phải là hỗn loạn, nhưng vẫn nhìn ra được dấu vết bị kẻ trộm lục tung, hơn nữa cô cũng không ở trong phòng khách.

Anh theo tiếng khóc tìm thấy cô ở trong một gian phòng, thấy cô mặt không có chút máu ngồi ở trên sàn, trong lòng không biết ôm chặt cái gì, nước mắt chảy ròng, trên mặt tràn đầy đau lòng cùng bị thương.

“Sở Ngữ.” Anh đi lên trước, ngồi xổm xuống khẽ chạm vai cô, ôn nhu kêu.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy anh, nước mắt rơi như mưa.

“Báo cảnh sát chưa? Biết đã đánh mất cái gì sao?” Anh ôn nhu hỏi, không nói gì nữa hỏi cô “Ba mẹ đâu”, bởi vì phát sinh loại sự tình này, nếu ba mẹ cô ở nhà, người một nhà không có khả năng không ở cùng một chỗ, cũng không khả năng làm cho cô một người ngồi phịch ở nơi này khóc đến không thể hô hấp.

“Đồ cưới của mẹ tôi còn có nhẫn kết hôn của bọn họ.” Cô khóc thút thít, lo lắng nói với anh, “Tôi tìm, tìm không thấy chúng nó, toàn bộ cũng không thấy.”

Hạ Tử Kinh không biết nên nói cái gì, đành phải hỏi lại cô: “Còn có cái gì này nọ không thấy?”

“Tôi không biết.” Phan Sở Ngữ nghẹn ngào lắc đầu nói.

Phát hiện trong nhà bị trộm trong nháy mắt, cô đầu tiên nghĩ đến, chính là nhẫn kết hôn cùng với đồ cưới của ba mẹ đặt ở ngăn kéo trong phòng. Vài thứ đồ kia kỳ thật cũng không quý trọng, nhưng đối cô mà nói lại có ý nghĩa phi phàm, cho nên cho dù biết rõ không có khả năng, cô vẫn là liều mình cầu nguyện chúng nó còn tại chỗ cũ không bị trộm đi.

Nhưng là, làm sao có thể đâu?

Phòng của ba mẹ, cô vẫn đều quét dọn sạch sẽ, vẫn duy trì bài trí vốn có, tựa như bọn họ vẫn ở bên cạnh cô, nhưng là hiện tại.....

Phòng bị lục tung, ngăn kéo đặt nhẫn toàn bộ bị lôi ra, đồ bên trong toàn bộ bị vứt ở trên giường, các ngăn kéo khác cũng giống nhau.

Kẻ trộm thậm chí ngay cả mấy bộ quần áo để ở tủ quần áo cũng không buông tha, ảnh chụp bị vứt bừa bãi trên sàn, có dấu vết bị đạp đi qua. Ngay cả bức ảnh gia đình cô trân ái nhất, đặt ở đầu giường, cũng bị vứt ở trên sàn.

Nhìn thấy khung hình thủy tinh tan nát, lòng của cô cũng nát theo.

Cô đau lòng muốn chết, lệ như chảy ra, không khống chế được ôm chặt trong lòng khung hình, không phát hiện tay mình đã bị thủy tinh cắt đổ máu.

“Em bị thương!” Hạ Tử Kinh bắt lấy tay cô đang đổ máu kêu lên.

Cô một chút cũng không cảm thấy đau.

“Đứng lên, chúng ta đến phòng khách đi.” Ít nhất phòng khách không như vậy loạn. “Trước khi cảnh sát đến, xử lý vết thương trên tay em đã.” Anh nhăn mày, quyết định thật nhanh đem cô từ trên sàn đứng dậy, sau đó đem cô mang ra khỏi phòng.

Anh đặt cô ở trên sofa trong phòng khách, gọi điện thoại báo cảnh sát, giúp cô xử lý vết thương trên tay.

Nhìn kỹ anh mới phát hiện, miệng vết thương không chỉ có một chỗ, còn có ở xung quanh, trong đó một chỗ còn có mảnh thủy tinh nhỏ ở bên trong, làm cho anh tổn không ít thời gian mới làm sạch miệng vết thương, sau đó bôi thuốc băng bó.

Cảnh sát tổng cộng đến đây ba vị, một vị mang theo máy, chụp ảnh làm chứng cứ, một vị xem xét hoàn cảnh bốn phía, đồng thời hỏi hàng xóm có gì khả nghi hay không lúc phát sinh sự việc, vị còn lại là phụ trách cùng bọn họ nói chuyện, ghi chép.

Bởi vì sự xuất hiện của cảnh sát, rất nhiều người trong nhà trọ đều chạy đến góp vui, bàn tán xôn xao về vụ trộm này, không khỏi cũng đem hoàn cảnh Phan gia thuộc như lòng bàn tay nói ra một lần –

Phan thị vợ chồng tuy là chồng già vợ trẻ, nhưng tình cảm sâu đậm, đối với mọi người vẫn là hảo cảm.....

Vài năm trước Phan lão gia bị ung thư dạ dày, không chịu nổi thống khổ tra tấn mà không còn muốn sống.....

Bởi vì vợ chồng tình thâm, cuối cùng bọn họ lựa chọn ở trong khách sạn cùng nắm tay nhau tự sát, để lại một đứa con gái còn chưa tốt nghiệp đại học, kết cục khiến người khác không khỏi rơi nước mắt.....

Hạ Tử Kinh không nghĩ tới có thể nghe thấy chuyện kinh người như vậy.

Cha mẹ cô đã mất, tự sát mà chết, mấy năm nay cô đều sống một mình, mang theo tưởng niệm cha mẹ nhớ lại một người cô đơn ở nơi này.

Cho nên nhắc tới cha mẹ cô mới có thể khóc.

Cho nên nghe được ung thư dạ dày cô mới có thể thất thần.

Cho nên căn phòng kia bị lục tung lên, cô mới có thể khóc không thành tiếng, thương tâm muốn chết, bởi vì nơi đó chứa đầy kỉ niệm của cha mẹ cô khi còn sống. Đó là căn phòng cô dùng để hoài niệm cha mẹ.

Anh vì sự đau lòng, thương tiếc cùng không tha của cô, tâm tình đau buồn nhanh chóng nổi lên không kiềm chế được giống như muốn nổ mạnh. Anh nhất định phải làm chút gì mới được, nhất định phải.

“Như vậy là xong, chúng tôi nhất định nhanh chóng phá án, đến lúc đó sẽ liên lạc với cô.” Cảnh sát trả lời một cách máy móc, hình thức, chuẩn bị thu đội rời đi.

“Nhẫn của mẹ tôi.....vật này bị mất có thể tìm trở về sao?” Phan Sở Ngữ chờ đợi, mở miệng hỏi cảnh sát.

“Chúng tôi sẽ tận lực, nhưng cô cũng đừng ôm hy vọng nhiều quá, cô hẳn là biết hiện tại vàng thực đáng giá, tốt lắm phi tang đi? Nói không chừng hẳn đã muốn cầm đến cửa hàng vàng bạc bán, biến thành vàng thỏi rồi.” Cảnh sát nói.

Nghe vậy, Hạ Tử Kinh thật muốn đánh cho vị cảnh sát một quyền. Cảnh sát có cần phải như thế lãnh khốc vô tình, gọn gàng dứt khoát không? Không thấy được mặt cô đã không có chút máu, lung lay sắp đổ sao?

“Kia chính là một loại khả năng mà thôi, có lẽ hẳn vì tránh sóng gió, hội đem tang vật trước giấu đi, chờ thêm một thời gian mới xử lý. Chỉ cần cảnh sát bắt được hẳn trước, nhẫn có thể tìm trở về.” Anh cầm tay cô, trấn an cô.

“Thật vậy chăng?” Cô đột nhiên nhìn về phía anh, vẻ mặt hiện lên một tia hy vọng.

“Thật sự.” Anh gật đầu cam đoan.

Không ngờ cái kia đáng đánh cảnh sát lại mở miệng nói: “Nhưng là lấy tôi nhiều năm phá án kinh nghiệm.....”

Hạ Tử Kinh cảm căng thẳng, vẻ mặt lãnh liệt trùng hấn.

Cảnh sát bị anh làm cho sợ tới mức nhắm lại miệng, lộ ra một chút cứng ngắc biểu tình.

“Khụ!” Vị cảnh sát kia ho nhẹ một tiếng, sửa lời nói: “Tóm lại, nếu có phát hiện cái gì, cảnh sát sẽ liên lạc với cô.” Nói xong, hẳn gật gật đầu, cùng đồng nghiệp rời đi.

Mọi việc tạm gác lại, thời gian trôi qua không ngờ gần ba tiếng đồng hồ.

Phan Sở Ngữ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn đồng hồ trên tường chỉ giờ, thế này mới đột nhiên từ trong bi thương bừng tỉnh.

“Thực xin lỗi, lão bản, tôi không biết thời gian đã trễ thế này.” Cô bởi vì anh suốt đêm ở bên cạnh mình, áy náy nói “Cám ơn anh đêm nay lo lắng cho tôi, còn có, thực xin lỗi làm phiền anh nhiều thời gian như vậy. Anh nhanh về nhà nghỉ ngơi, tôi đã không có việc gì. Lại cám ơn anh đã hỗ trợ, cám ơn anh.” Nói xong, cô hướng anh khom người chào thật thấp.

Hành động của cô thật sự khiến cho anh buồn cười. Nhưng Hạ Tử Kinh lúc này ngay cả mỉm cười đều cười không được, thậm chí đem cô kéo vào trong lòng, dùng sức ôm lấy cô, làm cho cô từ nay về sau dựa vào anh.

Đương nhiên, anh chỉ dám nghĩ mà không dám động, miễn cho cô nghĩ anh là sắc lang, giấu đồ bìm leo.

Trước khi cô thật sự hiểu tâm ý của anh, anh phải nhịn mới được.

“Đi thu thập hành lý.” Anh nói với cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu cùng ngạc nhiên.

“Trong nhà loạn thành như vậy, hơn nữa mới bị người lạ xâm nhập, tôi không yên lòng, không thể cho em buổi tối lại ở nơi này.” Anh không chuyển mắt nhìn cô nói, biểu tình là thật sự nghiêm túc.

“Tôi không sao.....” Cô mở miệng nói, lại lập tức bị anh ngắt lời.

“Nhưng là tôi có. Đi thu thập hành lý, không cần tranh cãi với tôi, đêm nay hai chúng ta đều mệt mỏi.” Anh kiên định nói.

Phàn Sở Ngữ vốn đang định nói cái gì nữa, lại nghe thấy anh nói “Một mỗi” hai chữ liền đem miệng nhắm lại, thỏa hiệp gật đầu, xoay người đi trở về phòng thu thập hành lý đơn giản để qua đêm ở bên ngoài.

“Lão bản, tôi xong rồi.” Cô đeo một cái túi màu cà phê đi ra phòng khách, phát hiện anh đã thay cô sửa sang lại phòng khách một chút. “Lão bản, anh không cần làm như vậy.” Như vậy sẽ làm cô cảm thấy ý tứ thật không tốt.

“Thuận tay dọn một chút mà thôi.” Anh hiền hoà nói. “Có thể đi rồi?”

Cô gật đầu.

Vì thế anh thay cô khóa cửa lại, đưa cô đi theo anh, đi về hướng tương lai của hai người.

Phàn Sở Ngữ không nghĩ nhiều lắm, lão bản muốn cô đi thu thập hành lý, không cho cô ở tại nhà mới bị trộm, cô cho rằng lão bản hẳn là muốn cô đến khách sạn ngủ một đêm, cho nên cô ngay cả kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, đồ dùng linh tinh cũng không mang, chỉ mang theo quần áo để tắm rửa cùng đơn giản bảo dưỡng phẩm, đồ trang điểm liền xuất môn.

Trên thực tế, lúc ngồi trên xe anh, cho đến trước xe dừng lại, cô đều không có cái suy nghĩ khác.

Kết quả, cô không nghĩ tới, lão bản nhưng lại đem cô về nhà anh?

Đứng ở trước nhà lão bản, đầu cô tựa như tràn ngập một đồng trống đen lẫn lộn, choáng váng.

“Tiến vào nha! Đứng ở cửa làm cái gì?” Đã đi vào phòng khách Hạ Tử Kinh dừng lại cước bộ, quay đầu lại nói với cô.

“Lão bản, tôi cảm thấy như vậy có điểm không ổn.” Cô nhìn anh, có chút gian nan mở miệng nói.

“Làm sao không ổn?” Anh ung dung nhìn cô hỏi.

“Cô nam quả nữ ở cùng một nhà.”

Hạ Tử Kinh thiếu chút nữa cười đi ra. “Em là sợ tôi sẽ xâm phạm em sao?” Anh nhướn mày.

“Tôi không có ý này.” Cô lập tức nhún mày, trả lời.

“Như vậy, em sẽ xâm phạm tôi sao?” Anh hỏi cô.

Cô đột nhiên trợn to hai mắt, dùng sức lắc đầu, đồng thời nghiêm túc thề: “Tôi sẽ không làm việc như vậy.”

“Một khi đã như vậy, cũng nên tiến vào, đều sắp hai giờ, chẳng lẽ em muốn tôi khởi động xe đưa em đến nơi khác ở một đêm sao? Như vậy đến khi quay lại trời đã sáng.”

Phàn Sở Ngữ giật mình sửng sốt một chút, phản xạ cúi đầu nhìn đồng hồ.

Thật sự sắp hai giờ, làm sao có thể?

Nhưng là ngay cả như vậy, cô thật sự sẽ như vậy ở tại nhà của lão bản sao? Bỏ qua một bên cô nam quả nữ chuyện này không đề cập tới, lão bản nhưng là có rất nhiều hồng nhan tri kỷ đối với anh có ý đồ, mỗi người đều mơ làm Hạ phu nhân, làm vợ anh, cô là thư ký nếu không thận trọng từ lời nói đến việc làm, khó bảo toàn sẽ không bị hiểu lầm cho rằng là hồ ly tinh, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Tục ngữ nói đúng, họa thì nhiều mà phúc chẳng có bao nhiêu, đêm nay trong nhà tai họa thực rõ ràng là cái thứ nhất, cái thứ hai kia sẽ không là tự dưng bị cuốn vào cuộc chiến của những hồng nhan này đi?

Tuy nói họa vô đơn chí, nhưng có thể tránh, ai không muốn tránh nha?

Xem cô vẫn là vẻ mặt mày nhún chặt, do dự, bộ dáng bước đi gian nan, Hạ Tử Kinh rõ ràng nên giúp cô một tay, trực tiếp đi về phía cô, sau đó cầm tay cô, đem cô kéo vào trong phòng khách.

Bởi vì hành động của anh, Phàn Sở Ngữ khẩn trương đến cả người cứng ngắc, hơn nữa phát hiện cho dù đi vào phòng khách, anh nắm tay cô nhưng không có bối vận mà buông ra.

“Lão bản..... tay.....” Mặc dù có chút khốn quẫn, cô vẫn là hơi rút tay ra, nhắc nhở anh.

“Để phòng ngừa em chạy trốn.” Anh nửa thật nửa giả nói.

Phàn Sở Ngữ không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cam đoan với anh: “Tôi sẽ không chạy trốn.”

Kết quả, anh chính là lộ ra một bộ hoài nghi biểu tình, sau đó tiếp tục nắm tay cô, không có nửa điểm ý tứ muốn buông tay của cô ra.

Tay anh rất lớn, thực ấm, cường tráng mà kiên định, làm cho cô không thể bỏ qua chuyện nam nữ phân biệt, mặt cười không tự chủ được hơi hơi phồng hồng, “Lão bản, ách, khách phòng ở đâu? Thời gian đã khuya, chúng ta..... Ách, vẫn là nhanh chóng tự vào phòng mình nghỉ ngơi đi.” Cô lắp bắp nói, không biết chính mình vì sao đột nhiên có chút cảm giác khẩn trương.

“Em đỏ mặt.” Ngữ kí của anh giống như vừa phát hiện một đại lục mới, tay chạm vào mặt của cô.

Đối mặt với hành động thành linh xảy ra của anh, Phàn Sở Ngữ bị kinh sợ đến hai mắt mở to, phản xạ cứ như vậy.

Tay Hạ Tử Kinh dừng ở giữa không trung, có chút xấu hổ, lại có chút dở khóc dở cười.

Phản ứng của cô tất yếu như vậy kinh hách sao?

“Tôi sẽ không cần em.” Anh nói.

Xấu hổ làm cho mặt Phàn Sở Ngữ trong nháy mắt lại trở nên càng đỏ.

“Tôi biết anh sẽ không cần tôi, bởi vì chỉ có ma cà rồng mới có thể cần người.” Cô nghiêm trang trả lời, ngay cả chính mình cũng không hiểu được như thế nào nói ra lời nói không thể tưởng tượng được như vậy.

“Ha ha.....” Hạ Tử Kinh hoàn toàn không thể khắc chế cười ra tiếng.

Trời ạ! Cô thực sự có tài làm cho anh cười! Nhưng là tương đối..... Anh có sao? Nghĩ đến bộ dáng cô trước đó khóc ruột gan đứt từng khúc, anh thu hồi tiếng cười.

“Đến đây đi, tôi mang em đi.” Anh nắm tay cô hướng phòng khách đi đến, một bên giải thích: “Căn phòng này, bên trong cái gì đều có, chỉ cần đem cửa khóa lại, em là có thể có không gian riêng tư tuyệt đối.” Một chút, anh ôn nhu nói: “Đem nơi này trở thành nhà của chính mình, hảo hảo ngủ, không cần suy nghĩ nhiều lắm. Ân?”

Cô cảm kích không nói gì, chỉ có thể gật đầu.

“Cám ơn anh, lão bản. Đại ân đại đức của anh, tôi nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp.” Cô hứa hẹn.

“Em thực sẽ báo đáp?” Anh quay đầu nhìn cô.

Cô vội vàng gật đầu.

“Nhưng tôi chỉ nhận lấy thân báo đáp.” Anh nói.

Cô cước bộ bỗng nhiên lảo đảo một chút, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, sau đó trừng mắt nhìn anh, do dự mở miệng nói: “Nhưng là lão bản, hiện tại đã không lưu hành lấy thân báo đáp báo đáp, đó là chuyện cổ đại mới có. Anh..... Biết hiện tại là thế kỉ 21 đi?”

Hạ Tử Kinh không biết nên khóc hay cười, chỉ có cảm giác anh sắp bị cô làm điên rồi.

Vì sao anh ám chỉ như vậy rõ ràng, cô đều hoàn toàn không cảm thụ được tâm ý của anh đâu?

Thật sự là đàn gảy tai trâu — buồn bực nha.

“Quên đi.” Anh lắc đầu nói, đưa cô đến trước cửa phòng khách, thay cô mở cửa, bật đèn ở trong phòng, lập tức lui ra phía sau từng bước.

“Đây là phòng của em, phòng kia là của tôi, có việc tìm tôi, gõ cửa được.” Nói xong, anh buông tay cô ra, ôn nhu đem cô xoay người đẩy vào trong phòng: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cô lẳng lẳng trả lời.

Anh thay cô đóng lại cửa phòng.

Phàn Sở Ngữ ngủ không tốt.

Cũng không phải bởi vì lạ nhà, mà là trong nhà bị trộm bóng ma vẫn bao phủ cô, làm cho cô cả đêm lẫn qua lộn lại như thế nào ngủ cũng không an ổn. Cho đến khi ngoài cửa sổ nắng lên, cô mới mệt nhọc bất tri bất giác ngủ đi.

Chín giờ, Hạ Tử Kinh ra khỏi phòng, cửa phòng của cô vẫn là đóng chặt, trong nhà im lặng giống như chỉ có anh một người ở.

Nhưng là giày của cô vẫn ở bên cạnh cửa, chứng minh cô hiện tại là ở trong phòng.

Cảm giác của anh thực kì lạ, là thỏa mãn không đủ, lại có vui cùng không vui.

Cô ở trong nhà của anh làm cho anh cảm thấy thỏa mãn lại vui vẻ, nhưng cô một mình ngủ ở trong khách phòng mà không phải trong lòng anh, lại làm cho anh cảm thấy chưa đủ, không vui.

Lòng người thật không có đáy nha.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, đi đến phòng khách cầm điện thoại gọi đến công ty, nói anh hôm nay buổi chiều mới có thể đi làm, thuận tiện nói Phan thư ký cùng anh đi ra ngoài công tác. Miễn cho buổi chiều khi bọn họ hai người cùng nhau vào công ty, đưa tới những lời suy đoán không cần thiết, làm cô khó chịu.

Nghĩ vậy, nhớ lại tối hôm qua, cô nước mắt rơi như mưa, bộ dáng thương tâm muốn chết.

Hạ Tử Kinh nhìn không được khe thở dài. Anh chưa bao giờ giống tối hôm qua như vậy bất lực, thấy cô như thế khổ sở uể oải, lại không biết nên như thế nào giúp cô ngừng thương tâm nước mắt.

Anh thề chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Mặc kệ làm cái gì đều tốt, anh tuyệt đối sẽ không làm cho chính mình đứng ở bên cạnh xem cô khóc đoạn trường, cái gì cũng làm không được. Tuyệt đối sẽ không!

Thở ra một hơi thật sâu, anh quay đầu nhìn về phía cánh cửa vẫn đang đóng chặt kia, đoán không biết cô khi nào hồi tỉnh?

Đã trải qua tối hôm qua áp lực, cô khẳng định mệt muốn chết rồi đi?

Hy vọng cô có thể ngủ nhiều một chút, ngủ đến giữa trưa 12 giờ tỉnh lại cũng không sao.

Không ngờ anh vừa mới nghĩ như vậy mà thôi, trong phòng kia liền truyền đến một trận hỗn loạn tiếng vang, tiếp theo vài giây, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Cô một đầu tóc rối, vẻ mặt bối rối từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa kéo váy.

Ngẩng đầu nhìn thấy anh đang ngồi ở phòng khách, cô bị hoảng sợ, phút chốc dừng lại hành động.

“Lão..... Bần?” Thanh âm có chút chột dạ. “Thực xin lỗi, tôi ngủ quên.” Cô nhanh chóng cúi đầu xin lỗi.

Thấy vẻ mặt cô rõ ràng mỗi một lại đem chính mình cuống cuống bộ dáng, làm cho Hạ Tử Kinh chỉ cảm thấy một trận bất đắc dĩ cùng đau lòng.

“Tôi không trách em, trên thực tế, tôi vốn hy vọng em có thể ngủ thẳng đến trưa 12 giờ.” Anh nói.

“A?” Phan Sở Ngữ ngẩn ngơ, ngủ không đủ cùng mệt nhọc làm cho của đầu của cô phản ứng có chút chậm chạp.

“Lại đây .” Anh ngoác cô.

Cô đi lên trước, sau đó bị anh kéo ngồi ở trên sofa.

“Tóc rối hết rồi.” Anh thân thủ giúp cô vuốt lại mái tóc.

Cô trừng mắt nhìn, mặc anh sau khi chải vuốt đầu cô vài lần, mới phản ứng trì hoãn bỗng nhiên trợn to hai mắt, thân mình rất nhanh rút về phía sau một chút, tránh đi anh quá mức thân thiết hành động.

“Lão bần!” Cô xấu hổ khẽ gọi một tiếng, “Anh, anh làm sao vậy? Còn chưa tỉnh ngủ phải không?” Cô nhìn anh hỏi.

Hạ Tử Kinh nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã.

“Em mới chưa tỉnh ngủ, tóc rối loạn, em nghĩ để đầu tóc rối như vậy đến công ty sao” Anh nói.

“Tôi có đem theo dây cột tóc, như thế này ở trên xe vuốt sơ cột lại là xong, sẽ không dung nhan không chỉnh đến công ty đi làm.” Cô nhanh chóng giải thích, không nữa điểm hài hước.

Hạ Tử Kinh lại lần nữa bại dưới tay cô.

“Tôi vừa rồi đã gọi điện thoại đến công ty, nói em buổi sáng theo tôi ra ngoài công tác.” Anh nói cho cô.

“Hảo.” Cô lập tức gật đầu, sau đó còn thật sự hỏi: “Chúng ta muốn đi đâu đây?”

Hạ Tử Kinh ở trong lòng thở dài, sớm đoán được cô sẽ không biết dụng tâm của anh, cho nên anh vẫn là nói thẳng đi.

“Làm sao cũng không đi, bởi vì em cần nhiều thời gian nghỉ ngơi.” Anh không chuyển mắt nhìn cô, ôn nhu nói: “Nếu ngủ được thì em cứ ngủ, chúng ta buổi chiều mới đến công ty.”

3. Chương 03 Part 1

Phàn Sở Ngữ đã ở nhà Hạ Tử Kinh ba ngày.

Việc này nghĩ như thế nào cũng không có khả năng phát sinh, kết quả nó lại đã thật xảy ra, làm cho cô suy nghĩ cả buổi đều không hiểu vì sao có thể biến thành như vậy?

Ngày đầu tiên bởi vì nhà bị trộm, mới có thể ở nhà anh; Ngày hôm sau bởi vì tan tằm quá muộn, không có thời gian dọn dẹp lại nhà, chỉ có thể ở lại nhà anh; Ngày thứ ba cùng ngày thứ hai lý do giống nhau, sau đó chính là hôm nay.

Hôm nay là thứ Bảy, không giống hai ngày ngày đầu tiên, theo lý thuyết cô nên ở nhà dọn dẹp lại phòng ở mới đúng, kết quả, cô vì sao còn ngồi ở trong phòng khách nhà anh chờ ăn món “la tổng canh” sở trường của anh đâu?

Thấy một đại nam nhân lại là người lãnh đạo trực tiếp của cô, mặc tạp dề trong phòng bếp vì cô nấu ăn, cảm giác thật sự tò mò, kì quái. Nhưng cho dù kỳ quái, trong lòng cô lại không biết vì sao nổi lên cảm giác hoài niệm. Bởi vì trước khi ba ba sinh bệnh, cũng từng như vậy mặc tạp dề, đứng ở tại phòng bếp nấu đồ ăn này nọ cho mẹ cùng cô ăn.

Nói thực ra tay nghề của ba ba đương nhiên không như mẹ như vậy hảo, cho nên mỗi lần ba ba xuống bếp, cô đều có loại “Làm ân” cảm giác, nhưng là mẹ lại cười tủm tỉm khen ba ba nấu đồ ăn thật ngon.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy vị giác của mẹ nhất định có vấn đề, không nghĩ nhiều lắm, hiện tại hồi tưởng lại cô mới phát hiện, thì ra đó là một loại tình cảm vợ chồng, là ba ba đối mẹ, cũng là mẹ đối ba ba biểu hiện tình yêu.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi thương tâm một chút, ngơ ngác nhìn hình ảnh nam nhân kia trong phòng bếp bận rộn.....Lão bản vì cô xuống bếp, đại biểu ý nghĩa chẳng lẽ cũng là một loại..... Yêu?

Cô không tự chủ được cả người run lên, cúi đầu nhìn xuống cánh tay của mình, phát hiện trên cánh tay lông tơ dựng đứng, nổi đầy da gà.

Đây là cảm giác gì? Cô hỏi chính mình.

Khủng bố sao?

Cô suy nghĩ, không phải vậy.

Đó là ghê tởm sao?

Cũng không đúng.

Chính là..... Chính là cảm giác..... Cô cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tựa như đột nhiên bị điện giật giống nhau, ngay từ đầu là kinh hách, sau lại phát hiện không có việc gì lại cảm thấy bất khả tư nghị, đầu còn có điểm choáng váng.

Tóm lại, không biết là cảm giác gì là được rồi.

Đột nhiên trong lúc đó cảm thấy hơi phiền, cô đem hình đang vẽ vo thành một cục quăng vào thùng rác, một lần nữa lại lấy ra tờ giấy khác vẽ tiếp.

Lão bản nói cho cô, cảnh sát mỗi ngày có rất nhiều vụ án lớn nhỏ như vậy, hy vọng bọn họ vì cô tìm về chiếc nhẫn bị trộm chỉ sợ rất khó, ngồi chờ như vậy cùng khẩn cầu ông trời phù hộ, bọn họ tốt hơn là nên làm chút gì đó.

Cho nên, anh hỏi cô có thể vẽ ra đồ vật bị mất không, càng chi tiết càng tốt. Có lẽ có thể sử dụng phương thức truyền đơn treo giải thưởng, theo hiệu cầm đồ hoặc cửa hàng bạc tìm trở về vật bị mất.

Cô đột nhiên ngốc, sững sốt một chút, rốt cục nhớ lại nguyên nhân vì sao mình lại ở đây, là vì muốn thảo luận chuyện này!

Về phần canh, bởi vì con người phải ăn cơm đi, cho nên..... Liền thuận tiện nấu.

Tâm tình đột nhiên lại tốt lắm, cô cẩn thận miêu tả thiết kế hoa văn trên nhẫn, còn viết chú thích ở bên cạnh, tăng dấu hiệu nhận dạng.

“Vẽ xong rồi sao?”

Tiếng của anh đột nhiên xuất hiện ở phía trên, cô ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lắc đầu nói: “Còn chưa xong.”

“Lát nữa lại vẽ tiếp, ăn cơm trước.” Anh nói.

“Được.” Cô gật đầu, ngoan ngoãn đứng dậy cùng anh đi đến bàn ăn, bởi vì trong không khí tràn ngập mùi đồ ăn rất thơm đã sớm làm cho cái bụng đói của cô lên tiếng biểu tình, nước miếng tràn ra.

Không nghĩ tới trên bàn ăn ngoài “la tổng canh” vừa mới nấu xong, thế nhưng còn xuất hiện thêm món hấp và nướng, cô nghẹn họng nhìn trân trối, kinh ngạc không thôi.

“Lão bản, anh làm sao có thể có hấp, nướng?” Cô thốt ra, hỏi xong mới phát hiện chính mình hỏi cái vấn đề ngu ngốc, bởi vì hai món hấp, nướng kia sẽ không là –

“Tôi dùng ma thuật biến ra.”

Lúc anh trả lời cô đang há hốc miệng, lập tức không tự chủ được bật ra một tiếng cười, “Ha ha.....”

Hạ Tử Kinh giật mình nhìn cô, có chút ngạc nhiên vì cô thành linh bật ra tiếng cười, còn có cô cười có điểm quái dị.

Anh vừa rồi là thuận miệng nói ra một câu nhàm chán, nhưng nếu là “nhàm chán” thì đâu có gì buồn cười, nhưng cô lại nở nụ cười? Cười không thể ngừng?

Này thật là..... Nên nói cái gì đây? Chỉ có thể nói, mặc kệ là cái gì phép thuật, đều rất thần kỳ!

Đột nhiên ý thức được tầm mắt của anh mở to, Phàn Sở Ngữ xấu hổ thu hồi tiếng cười, lộ ra một chút ngại ngùng xin lỗi anh.

“Thực xin lỗi, lão bản.” Cô cúi đầu, bộ dáng giống như đã làm sai việc gì.

“Tôi không biết là em có cái gì cần xin lỗi, nếu thật sự có, cũng là bình thường cười quá ít. Em cười rất đẹp, tiếng cười cũng rất êm tai, nên cười nhiều một chút.” Anh ôn nhu nói.

Phàn Sở Ngữ nhìn anh, hơi hơi ngây ngẩn cả người.

“Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Ngồi xuống ăn cơm nha.” Anh cười nói.

“Nha, hảo.”

Cô vẫn có chút ngốc, cảm thấy mấy ngày nay lão bản giống như có điểm không giống bình thường, đặc biệt ôn nhu cùng thân thiết.

Tuy rằng mọi người nói anh bình thường đều cùng mọi người hòa đồng ở chung, nhưng ngẫu nhiên vẫn có một loại khoảng cách cảm giác, nhưng là mấy ngày nay, cái loại cảm giác này một lần cũng không xuất hiện.

Cô có cảm giác anh muốn cùng cô kéo gần khoảng cách..... Không biết có phải chính cô suy nghĩ nhiều quá?

“Ăn ngon không?” Anh cười tủm tỉm hỏi cô.

“Ăn ngon.” Cô gật đầu nói, chân thành nhận xét, “Hấp, nướng đạt đầy đủ tiêu chuẩn như ở ngoài tiệm, canh cũng vậy.”

“Nếu như em thích, về sau em muốn ăn, tôi lúc nào cũng thể làm cho em ăn.” Anh mỉm cười nói.

Phàn Sở Ngữ thiếu chút nữa bị sặc.

Mấy ngày nay anh luôn đột nhiên nói ra những câu nói ám muội, không rõ ràng, làm cho cô càng lúc càng khó có thể bình tâm.

Lúc trước cô cảm thấy anh là trêu đùa cô, chỉ vì xem phản ứng của cô, cho nên cô đều cho đó là trò đùa, nhưng trải qua mấy ngày nay sớm chiều ở chung, cô càng lúc càng hoài nghi anh là chân thành đi.

Trọng điểm là, nếu cô đối với anh không có cảm giác gì, cô chỉ cần giống như trước như vậy, tiếp tục xem như đó là anh trêu cô, không có gì phiền não. Nhưng là, hiện tại cô lại bắt đầu để ý việc này, hơn nữa càng lúc càng chú ý anh.....

Thực phẩm, cô rốt cuộc là thời điểm nào bắt đầu cải biến cái nhìn đối với anh đâu? Cô vừa ăn vừa nghĩ.

Vài ngày trước, cô không phải còn cho rằng anh quá tốt bụng, tốt đến mức ai đến cũng không cự tuyệt, quá mức đa tình lại hoa tâm, cho nên cô mới có thể không thích anh, không phải sao?

Như vậy hiện tại đâu? Mới qua vài ngày ngắn ngủn mà thôi, anh liền thay đổi sao?

Không, anh không thay đổi, người thay đổi hẳn là cô đi. Vấn đề là, rốt cuộc là nguyên nhân nào làm thay đổi cái nhìn của cô dành cho anh?

Anh ôn nhu, thân thiết, chăm sóc sao?

Không đúng, hẳn không phải đơn giản ở ngoài mặt như vậy.

Ở công ty nhiều năm như vậy, thân là trợ lý thư ký của anh, cô vẫn nghĩ đến chính mình đối với lão bản hiểu biết không có chín phần cũng có bảy, tám phần, kết quả cũng là mười phần sai.

Quen biết anh lâu như vậy, cô cũng không biết anh còn có thể xuống bếp, đồ ăn nấu rất ngon, cũng không biết sau khi đi làm về, việc đầu tiên anh làm là tắt điện thoại đi động, càng không biết anh thích đọc sách, mà không phải giao tế xã giao.

Anh ở công ty cùng ở nhà bộ dáng — nên nói là tính cách đi, quả thực có thể nói là hai người khác nhau.

Nếu anh ở trong công ty biểu hiện khéo léo, “lưỡi xán hoa sen” (đây là điển cố “thiệt xán liên hoa” chỉ những người có tài ăn nói) đơn thuần chỉ là vì công tác, mà ở nhà, bộ mặt yêu gia đình kia mới là bản tính của anh, cô đại khái biết chính mình vì sao phiền não như thế rồi.

Bởi vì người mà cô luôn chờ đợi, chính là nam nhân giống như anh khi ở nhà vậy, muốn cô như thế nào không động tâm?

Phàn Sở Ngữ đột nhiên cả người cứng đờ, bị ý nghĩ của chính mình làm kinh hãi.

Cô vừa rồi thật sự suy nghĩ “Động tâm” hai chữ này sao? Không thể nào? Anh là lão bản nha!

Tim đột nhiên đập nhanh, có chút khẩn trương, nhin không được lên nhìn anh đang ngồi ở đối diện cô, không ngờ lại đúng lúc cùng anh bốn mắt gặp nhau.

“Ách, này hấp nường canh uống rất ngon.” Cô khẩn trương, vội vàng nói thế nhưng đem “la tổng canh” nói sai thành hấp nường canh, lời vừa ra khỏi miệng, cô xấu hổ muốn chui xuống đất.

Ồ ô, cô đang làm sao nha?

“Của tôi ý tứ là..... Ách, la tổng canh uống rất ngon.” Cô đỏ mặt vội vàng sửa lại.

“Tôi biết.” Hạ Tử Kinh nén cười nói.

Phàn Sở Ngữ thật sự xấu hổ đến sắp tử rớt, nhưng là không khí im lặng sẽ chỉ làm cho tình hình tệ hơn, vì thế cô cứng rắn buộc chính mình tìm đề tài nói chuyện phiếm để che dấu xấu hổ.

“Lão bản, anh làm sao có thể nấu mấy thứ này? Là sở thích sao?” Cô hỏi.

“Một phần có thể xem là sở thích không?” Hạ Tử Kinh hợp tác trả lời, không vạch trần cô.

“Như thế nào là một phần?”

“Bởi vì lúc ta học trung học là lão ba bắt ta xuống bếp nấu cơm, lúc đó ta thật ghét việc này. Sau này công tác quan hệ xã hội, ta tham gia rất nhiều hoạt động kết giao bằng hữu với không ít người, trong đó có những đầu bếp nổi tiếng, mới có hứng thú nhờ bọn họ chỉ cho vài món. Nhưng ta thủy chung không có cách nào quên được cảm giác chán ghét xuống bếp lúc học trung học, cho nên mới nói chỉ có một phần.”

“Vì sao ba anh bắt anh nấu cơm? Mẹ anh đâu?” Phàn Sở Ngữ tò mò hỏi.

“Mẹ ta ngồi ở trong phòng khách chờ ăn cơm nha.”

Cô kinh ngạc ngậy người.

“Lão ba của ta là đại biểu sủng thê nam nhân, mỗi lần thấy mẹ ta lộ ra vẻ mặt không muốn nấu cơm, sẽ xung phong nhận việc nấu cơm, sau đó bốn huynh đệ chúng ta sẽ gặp phải tai ương, ai cũng trốn không thoát, một đám bị kêu vào phòng bếp để hỗ trợ. Cho nên, không chỉ có ta mà chúng ta huynh đệ bốn người ai cũng từng phải nấu cơm.” Anh giải thích thêm.

4. Chương 03 Part 2

Phàn Sở Ngữ nghe xong hai mắt trợn lên, tưởng tượng ra hình ảnh kia. Bất quá hấp dẫn cô nhất không phải là huynh đệ bọn anh như thế nào bị bắt ép mà là tình cảm của cha mẹ anh.

“Ba mẹ anh..... Bọn họ thực yêu nhau?” Cô hỏi anh.

“Không chỉ yêu nhau, bọn họ căn bản là ghê tởm thêm buồn nôn nữa!” Hạ Tử Kinh làm một bộ biểu tình chịu không nổi nói.

“Bọn họ hiện tại ở đâu?”

“Hưởng tuần trăng mật lần thứ n đi.” Anh đảo cặp mắt trắng dã.“Đều là lão phu lão thê hơn 30 năm, thật không biết bọn họ muốn hưởng tuần trăng mật đến khi nào?”

“Anh không biết là như vậy rất tuyệt sao, lão bản?” Phàn Sở Ngữ tràn ngập hâm mộ hỏi anh.

“Đối với cha mẹ ta là rất tuyệt, mỗi ngày ân ái ái ái, như keo như sơn, khoái hoạt giống như thần tiên, nhưng đối chúng ta bốn đứa con mà nói, một chút cũng không tốt.” Anh thở dài nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì buồn nôn nha.”

“Đối với cha mẹ ta là rất tuyệt, mỗi ngày ân ân ái ái, như keo như sơn, khoái hoạt giống như thần tiên, nhưng đối chúng ta bốn đứa con mà nói, một chút cũng không tốt.” Anh thở dài nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì buồn nôn nha.”

Phàn Sở Ngữ nhin không được bật cười.

“Buồn cười sao? Nếu em ở cùng bọn họ, mỗi ngày xem bọn họ ghê tởm lôi kéo nói chuyện yêu đương, em tuyệt đối cười không nổi.” Anh vẽ mặt đứng đắn nói.

“Có lẽ sẽ không.” Cô cười lắc đầu nói: “Ba mẹ tôi, bọn họ khi còn sống cũng thực ân ái, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn nha.”

“Bọn họ sẽ hôn nhau trước mặt em sao?” Anh hỏi cô, không dấu vết dụ dỗ cô nhiều lời chút chôn dấu ở trong lòng nhớ lại.

“Khi bọn họ cho rằng tôi không chú ý.”

“Nhưng ba mẹ ta xem chúng ta như không khí, muốn hôn liền hôn. Ân!”

Anh thề lưỡi làm biểu tình ác cảm, làm cho cô nhin không được cười lên. Lão bản lộ ra tính trẻ con thật đáng yêu.

“Còn có, bọn họ ngồi ở trên sofa cũng dính cùng một chỗ sao?” Anh lại hỏi.

“Có đôi khi.”

“Có đôi khi thì tính làm gì? Ba mẹ ta căn bản là trẻ sinh đôi kết hợp.” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói, làm cho trên mặt cô tươi cười càng thêm sáng lạn.

“Bọn họ còn có nắm tay sao?” Anh hỏi lại.

“Đương nhiên.”

“Mười ngón tay đan vào nhau, sau đó đột nhiên đem tay đối phương đưa lên môi hôn?”

“Mười ngón tay đan vào nhau thì có, nhưng động tác phía sau thì.....” Có điểm buồn nôn.

“Ba mươi mấy năm qua, mỗi ngày đều kêu anh yêu- em yêu sao?”

“Có lẽ kia chính là thói quen.”

“Ba mẹ em cũng có loại thói quen này?”

“Ách, bọn họ thường dùng tên gọi đối phương.”

“Xem đi.” Anh vừa nói vừa làm ra một bộ mặt thật xem thường, làm cho cô nhin không được cười lên. “Nói ngắn lại,” Anh kết luận. “Ba mẹ ta thật sự là khoa trương, cho nên chúng ta bốn huynh đệ mới nỗ lực như vậy làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ, cố gắng độc lập kiếm tiền, ngay khi có thể liền chuyển ra bên ngoài sống, miễn cho sớm hay muộn cũng có một ngày bị bọn họ làm cho buồn nôn mà chết.”

Nói xong trong lòng anh hơi run lên sợ hãi, làm cho Phàn Sở Ngữ hoàn toàn không ngăn chặn được trên mặt tươi cười.

“Anh không cần khoa trương như vậy, lão bản.” Cô vừa cười vừa nói, càng lúc càng muốn gặp cha mẹ anh.

“Tất cả đều là sự thật, tuyệt không khoa trương. Lần sau gặp bọn họ em sẽ biết.”

“Tôi có thể gặp bọn họ sao?” Cô hai mắt sáng ngời.

“Đương nhiên, tục ngữ nói con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, em lại không xấu, đương nhiên gặp được.”

Không nghĩ tới anh trả lời như vậy, Phàn Sở Ngữ cảm thấy hơi xấu hổ, lại có chút thẹn thùng ngại ngùng, không biết nên như thế nào nói tiếp, đành phải cúi đầu tiếp tục chuyên tâm ăn cơm.

Hạ Tử Kinh phát hiện phản ứng của cô thật sự thay đổi, lúc trước chỉ cần anh mở miệng nói với cô lời nói có chút ái muội, phản ứng của cô đều là “Lão bản, anh không cần nói giỡn” cô nghiêm túc sửa đúng ngôn từ, bắt đầu từ khi nào thì phản ứng của cô lại biến thành “Xấu hổ mà không đáp”?

Là anh tưởng tượng quá nhiều sao?

Không, hẳn là không phải, bởi vì tai của cô đều đỏ!

“Phàn Sở Ngữ, em muốn trở thành bạn gái của anh không?” Thấy thế anh nắm chắc cơ hội hỏi cô, biểu tình chân thành, thanh âm trầm thấp, ánh mắt thâm thúy, tin tưởng không ai nghĩ lời anh nói là đùa giỡn.

Phàn Sở Ngữ cảm thấy giật mình, bị cả kinh không biết làm sao.

Đây là lần thứ hai anh nói với cô những lời này. Lần trước cô có thể coi đó là vui đùa, hoàn toàn là việc không đáng lo, nhưng lần này lại không phải như vậy.

Làm sao bây giờ? Tim của cô vì sao đập nhanh như vậy? Nếu cứ như vậy cô không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ nha! Nhanh lên đập chậm lại chút.....

“Em nói như thế nào?” Anh hỏi cô.

“Chờ một chút, tim của tôi đập nhanh quá, hiện tại không có cách nào suy nghĩ.” Bởi vì quá bối rối, cô không nghĩ ngợi liền thốt ra, hoàn toàn không biết mình nói cái gì, cho đến nghe thấy tiếng anh cười, cô mới bất tri bất giác đỏ mặt.

Ông trời, cô rốt cuộc đang làm sao vậy? Thật sự là cái đại ngu ngốc!

“Anh hiện tại thật cao hứng.” trên mặt tràn đầy tươi cười, anh nói.

Cô đỏ mặt, không nói gì nhìn anh. Anh là sợ cô còn chưa đủ xấu hổ sao? Làm sao lại nói như vậy?

“Em có biết vì sao không?” Anh hỏi cô.

Nếu trước mắt có cái động, Phàn Sở Ngữ thề, mình thật sự chạy vào.

“Bởi vì em muốn suy nghĩ lời đề nghị của anh, không giống như những lần trước liền trực tiếp cho đó là trò đùa.” Xem vẻ mặt của cô xấu hổ đến không thể chống đỡ, Hạ Tử Kinh chuyển chú nhìn cô, ôn nhu nói cho cô đáp án.

Phàn Sở Ngữ kinh ngạc nhìn anh, thế này mới bừng tỉnh nhận ra anh vì việc như vậy mà vui vẻ? Làm cho cô không hiểu cũng có chút vui vẻ.

Cô nhìn anh, nhẹn không được mở miệng hỏi: “Lão bản, anh là chân thành sao?”

“Anh vừa mới nói em không coi đó là trò đùa, nhưng em lại đi hỏi anh như vậy?” Anh nhăn mày, biểu tình hờn giận, có chút bị thương.

“Thực xin lỗi, tôi không có ý đó.” Cô nhanh chóng lắc đầu xin lỗi: “Tôi chỉ là..... Tôi không xác định..... Tôi..... Anh.....” Aiz~, cô rốt cuộc muốn nói cái gì đây?

“Em không xác định cái gì?” Anh ôn nhu hỏi cô.

Cô hít sâu một hơi, một lần nữa sắp xếp lại suy nghĩ sau đó nói, “Tôi không hiểu vì sao.” Cô nghiêm túc nhìn anh nói.

“Cái gì vì sao?”

“Anh có nhiều bạn gái như vậy, hơn nữa mỗi người đều so với tôi xinh đẹp, sành điệu, hiện đại trong đó còn có không ít là danh môn khuê tú, danh媛 thực nữ, vì sao anh muốn tôi làm bạn gái của anh? Tôi cũng không phải là sự lựa chọn tốt nhất của anh, không phải sao?” Cô phân tích, sau đó dừng lại tỏ mò nhìn anh, chờ anh giải đáp nghi hoặc khó hiểu của cô.

“Thứ nhất, anh không có bạn gái.” Anh nhìn cô nghiêm túc nói. “Những nữ nhân này, phần lớn là vì công việc mới cùng xuất hiện, là đối tác, không phải bạn gái.”

“Huống hồ, nếu anh thực sự có đối tượng, hoặc là đối với một vài người đặc biệt tốt, em cho rằng mọi người còn có thể hòa bình ở chung mà không gây nên tình cảnh tranh dành tình nhân hỗn loạn sao? Là trợ lý thư kí của anh, em phải biết sự khác nhau giữa hai việc mới đúng.”

“Thứ hai, bạn gái của anh cũng không phải tham gia thi hoa hậu, vì sao nhất định phải tuyển bên ngoài, bối cảnh tốt nhất? Người có thể làm cho anh xúc động, làm cho anh vui mừng, làm cho anh buồn chính là người anh cần, mà người đó, anh xác định chính là em.”

“Anh như thế nào có thể xác định?” Cô hỏi anh.

“Bởi vì anh thích em đã thật lâu.” Anh nhìn cô, ôn nhu nói.

Phàn Sở Ngữ cuối cùng cũng biết cái gì gọi là “Tim đập như trống”, đó là một loại phản ứng không thể khống chế, tim không những đập dồn dập, lỗ tai ong ong, cả người nóng lên, mà đầu cũng có choáng váng.

Anh thích cô từ lâu? Làm sao có thể? Đừng nói cô một chút cảm giác đều không có, chỉ sợ trong công ty cũng không có ai có thể đoán được?

“Lão bản.....”

“Anh nhớ đã nói với em sau khi tan tầm không được gọi anh là lão bản.” Anh ngắt lời cô.

“Nhưng không gọi lão bản, anh muốn gọi là gì?” Cô trầm tĩnh một chút, do dự nhìn anh hỏi.

“Cái này tùy thuộc vào đáp án của em.”

“Đáp án?”

“Em nguyện ý làm bạn gái của anh sao? Phàn Sở Ngữ!”

Cô lẳng lặng nhìn anh, biết chính mình đã vì anh động tâm, nhưng không thể xác định hai người bọn họ thật sự thích hợp?

“Mẹ ta kém ba ta 20 tuổi,” Cô do dự một hồi, nói với anh, “Không chỉ có chênh lệch trên con số mà còn diện mạo bên ngoài, tóc của ba ta rất sớm liền trắng xoá, mà mẹ ta lại thanh xuân như cô gái. Nhưng mẹ ta lại tuyệt không để ý, còn luôn đối với người hiểu lầm bọn họ là cha và con gái mỉm cười sửa lại: Anh ấy là lão công của tôi.”

“Từ khi ta bắt đầu có nhậ thức, hai người bọn họ liền vẫn thực ân ái, luôn hướng đối phương mỉm cười, cho dù không nói lời nào cũng biết đối phương suy nghĩ cái gì, có một loại cảm giác hạnh phúc cùng ăn ý mà không ai có thể xen vào. Cho tới nay, ta nhìn bọn họ ở chung yêu nhau, mưa dầm thấm đất, đối với tình yêu cùng hôn nhân cũng có những chờ mong hơn người bình thường.” dừng lại một chút, cô nhìn anh nói: “Tôi nói như vậy, anh hiểu không?”

“Em là lo lắng anh sẽ không đạt được chờ mong của em sao?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu.

“Nói là lo lắng anh, tôi càng sợ chính mình bởi vì chờ mong nhiều lắm hoặc lòng tham quá mức, mà biến thành một người không thể ở chung, cuối cùng làm cho chúng ta tan rã trong không vui.” Cô nghiêm túc nói. “Hơn nữa anh lại là lão bản của công ty, nếu sau này cùng anh chia tay, tôi cũng không có khả năng lại tiếp tục đi làm ở công ty, đến lúc đó cuộc sống sẽ biến thành một đống hỗn loạn, tôi không muốn như vậy.”

“Còn chưa bắt đầu em đã nghĩ chuyện chia tay sao?” Hạ Tử Kinh cười khổ.

“Thực xin lỗi.” Cô sững sốt một chút, lập tức xin lỗi.

“Chúng ta sẽ không chia tay.” Anh kiên định nói cho cô. “Nếu em lo lắng, chúng ta có thể trực tiếp kết hôn.”

“Cái gì?” Phàn Sở Ngữ sợ hãi kêu lên một tiếng, thật sự bị dọa.

Cô có nghe lầm không? Kết hôn?

“Nếu em lo lắng chúng ta chia tay, làm cho em ngay cả công tác cũng không còn, cuộc sống một đồng hồ loạn, như vậy chúng ta có thể trực tiếp kết hôn. Bởi vậy, nếu kết quả thật sự là chia tay, ít nhất em còn có phụng dưỡng phí có thể bảo đảm cuộc sống không lo.” Vì làm cho cô yên tâm, anh nguyện ý cho cô bảo đảm trực tiếp nhất.

“Chỉ cần kết hôn em sẽ không ly hôn.” Cô vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm chỉnh nói rõ.

“Thực khéo, anh cũng vậy.” Anh nhếch miệng cười.

Nhìn thấy phản ứng của anh, Phan Sở Ngữ không hiểu anh rốt cuộc chân thành hay nói giỡn, chỉ có thể nhàn mày, không nói gì nhìn anh.

“Kỳ thật không cho phép ly hôn là gia huấn của nhà anh.” Hạ Tử Kinh giả thích thêm.

“Gia huấn?” Phan Sở Ngữ sửng sốt.

“Ba mẹ anh như vậy ân ái, em cho rằng bọn họ có thể đồng ý cho con mình đem chuyện kết hôn thành trò chơi sao?” Anh lắc đầu, tự hỏi tự đáp nói: “Đương nhiên không có khả năng, cho nên chỉ cần kết hôn sẽ không thể ly hôn, đây là Hạ gia gia huấn.”

Cô trừng mắt nhìn, nội tâm có chút lý giải lại cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

“Nhưng nếu hôn nhân không hạnh phúc thì sao?” Cô hỏi anh.

“Cho nên trước khi kết hôn chính mình phải mở to hai mắt, để tay lên ngực tự hỏi, xác định sẽ không hối hận, bởi vì sẽ không thể có hối hận đường sống.” Anh nói.

“Nếu cuối cùng kết quả vẫn là li hôn?” Cô hỏi anh.

“Đoạn tuyệt quan hệ cùng Hạ gia, bao gồm phụ tử, mẫu tử cùng huynh đệ.” Anh nghiêm túc nói.

Phan Sở Ngữ kinh ngạc nghẹn họng nhìn trân trối. “Vậy anh còn tùy tiện mở miệng nói muốn kết hôn?”

“Anh không có tùy tiện mở miệng. Cho tới nay, anh đều nói với em anh là chân thành, vừa rồi cũng nói anh xác định người anh muốn lấy là em. Nếu đều đã xác định, kết hôn là chuyện sớm hay muộn, mà hiện tại chính là đem thời gian rút ngắn một chút mà thôi.”

Anh nói được đạo lý rõ ràng, nhưng Phan Sở Ngữ lại chỉ có một ý tưởng, đó là — rất thái quá!

Như thế nào mới vài phút trước anh hỏi cô có nguyện ý làm bạn gái của anh không, hiện tại đã nhảy lớp nói chuyện kết hôn?

“Em muốn như thế nào? Muốn trực tiếp kết hôn không?”

“Không cần.” Cô hai mắt trợn lên, lập tức lắc đầu, hoàn toàn không muốn hại anh cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ.

“Nghĩa là em muốn hẹn hò trước sao?” Hạ Tử Kinh hai mắt sáng lên.

Phan Sở Ngữ cúi đầu lo lắng, đột nhiên có loại cảm giác không trâu bắt chó đi cày. Tuy rằng cảm giác kia chỉ có một chút ít.

Nhưng nói thật, nếu bởi vì lo lắng sợ hãi liền lùi bước, cô chỉ sợ tương lai sẽ hối hận không kịp, bởi vì cô không thể phủ nhận chính mình tựa hồ, giống như..... Đối với anh động tâm.

Hơn nữa lần này cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời cô động tâm, đơn giản vì cô lấy tình yêu của ba mẹ làm hình mẫu, tiêu chuẩn rất cao.

Thử đi! Cô nói cho chính mình, dù sao khó được động tâm, hậu quả nghiêm trọng nhất, cùng lắm là đổi công tác một lần nữa mà thôi, không có gì phải sợ, không phải sao?

Cô hít sâu một hơi, dứt khoát kiên quyết ngẩng đầu nhìn anh, sau đó chính thức gật đầu nói: “Được, em nguyện ý cùng anh hẹn hò.”

“Như vậy từ giờ trở đi, sau khi tan tâm, em sẽ kêu anh là anh yêu đi.” Hạ Tử Kinh vui vẻ nhếch miệng nói.

Cô thoáng chốc cứng đờ, cả người giống như bị sét đánh, sợ tới mức không thể động đậy.

“Nếu không, gọi anh là lão công cũng được, anh không ngại em gọi anh như vậy.” Anh nháy mắt, càng cười càng vui vẻ.

Phàn Sở Ngữ chống đỡ không nói gì.

5. Chương 04

First kiss nha mọi người ^^

Phàn Sở Ngữ sau khi ăn cơm trưa xong, hoàn thành tốt hình vẽ cái nhân, thời gian còn lại là chạy đến cục cảnh sát, một số hiệu cầm đồ, cửa hàng vàng bạc để phát tờ rơi, thời gian vì thế mà trôi qua rất nhanh. Kế hoạch lúc đầu phải về nhà dọn dẹp phòng ở, sau đó chuyển về nhà chỉ có thể dời sang ngày chủ nhật.

Chủ nhật, sau khi ăn cơm trưa xong, lão bản, bây giờ đã thăng chức thành bạn trai của cô, Hà Tử Kinh tự nhiên cũng sẽ theo cô đi về, giúp cô dọn dẹp.

Sự việc đã trôi qua nhiều ngày như vậy nhưng khi đi vào phòng ba mẹ, cảm xúc của cô vẫn là như cũ không tốt, mất nhanh chóng đổ lên.

“Em có ổn không?” Hà Tử Kinh bên cạnh ôm vai cô, ôn nhu hỏi.

“Không tốt.” Cô lắc đầu. mấy ngày qua sớm chiều ở chung, quan hệ của hai người cũng đã thay đổi làm cho cô không tự giác tháo xuống mặt nạ kiên cường trước mặt anh, thừa nhận sự yếu đuối của mình.

“Cần anh giúp em dọn dẹp lại căn phòng này không?” Anh ôn nhu hỏi cô.

“Em muốn tự mình dọn dẹp, cố gắng hết sức khôi phục nguyên trạng nếu có thể.” Cô ghen ngào, lắc đầu nói.

“Vì sao nhất định phải khôi phục nguyên trạng? Ba mẹ em hẳn là luôn luôn ở trong lòng em, mà không phải bởi vì có căn phòng này mới tồn tại, không phải sao?” Anh thoáng trầm tĩnh, từ từ hỏi.

Thân thể của cô cứng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Em chỉ là hy vọng có được cảm giác bọn họ còn sống, vẫn ở bên cạnh em.” Cô nói.

“Nhưng bọn họ đã mất, không phải sao?” Anh lẳng lặng nhìn cô.

“Phải, đúng vậy. Cho nên em mới nói hy vọng có được cảm giác này.” Cô lại cường điệu nói.

“Em phải biết cảm giác đó chính là tự mình lừa mình.” Anh lại lẳng lặng nhìn cô một hồi, thông thả nói.

“Cho nên?” Cô không tự chủ được nắm chặt tay, ngăn chặn không nổi nóng với anh, “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Nói tinh thần tôi không bình thường? Nói đầu tôi có vấn đề? Nói tôi không cho người chết yên nghỉ sao? Tôi tuyệt không để ý người khác nói gì, nghĩ như thế nào, nơi này là nhà của tôi, đây là phòng của ba mẹ tôi, tôi thích làm bộ bọn họ còn ở bên cạnh tôi, không có bỏ lại tôi một mình không được sao? Không được sao?”

Cô càng nói càng kích động, nước mắt cũng như vậy chảy xuống dưới.

“Anh không có nói là không được, chính là muốn nói cho em biết, em không hề đơn độc, về sau có anh bên cạnh em.”

Cô giật mình nhìn anh, nước mắt lại không ngừng được chảy ra.

Anh than nhẹ một tiếng, đem cô kéo vào trong lòng, ôn nhu ôm lấy cô, lại nói một lần nữa: “Về sau bên cạnh em có anh.”

Lần này, Phàn Sở Ngữ hoàn toàn không khống chế được chính mình, khóc thành tiếng, cô gắt gao nắm lấy quần áo của anh, khóc đến mức không thể hô hấp được, khóc rất lâu.

Mà Hạ Tử Kinh cũng chỉ biết như thế ôn nhu ôm cô, làm cho cô tận tình phát tiết ở chính mình làm giảm đi sự oán hận trong lòng.

Anh quả nhiên đoán đúng, cô đối ba mẹ không chỉ có yêu, còn có oán hận, hận bọn họ không nói một tiếng liền tự sát bỏ cô một mình.

Có lẽ năm đó, cô xác thực đã chuẩn bị tốt tâm lý mất đi ba ba, nhưng đối với sự ra đi của mẹ, cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị. Cho đến nay, lý trí của cô có thể hiểu được, cũng có thể nhận kết quả như vậy, nhưng tình cảm lại làm không được.

Một thời gian sau, tiếng khóc của cô rốt cục dần dần ngừng lại, cô ở trong lòng anh thút thít một hồi rồi mới chậm rãi rời đi, sau đó thấy quần áo của anh bị nước mắt làm ướt một khoảng lớn.

“Thực xin lỗi, lão bản.....” Cô ghen ngào nói, nhưng lời nói còn chưa dứt đã bị anh cướp lấy.

“Lại gọi lão bản? Phải kêu anh yêu.” Anh nghiêm túc sửa lại. “Nếu thật sự là gọi không được vậy gọi là honey, darling, my love....Anh cũng rất độ lượng rồi.”

Anh cố ý chọc cô, cũng thành công làm cho cô cười một chút, tuy rằng chính là thoáng qua.

Anh ôn nhu thay cô lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ giọng hỏi cô: “Khóc đủ chưa? Nếu chưa đủ, ngực của anh có thể tiếp tục cho em mượn. Nếu đủ, bắt đầu sửa sang lại đi. Đem những thứ cần giữ lại cất đi, những thứ nào không cần giữ thì bỏ đi, cùng nhau dọn dẹp thôi. Anh sẽ bên cạnh em.”

Phàn Sở Ngữ không thể ngăn cản cảm xúc của mình vì lời nói này mà kích động, anh thế nhưng có thể hiểu được nỗi khổ không nói nên lời trong lòng cô, hiểu được cô không thể quyết tâm, bỏ cũng không được, giữ cũng không xong.

Sau khi ba mẹ mất đi, trong nhà chỉ còn lại có một mình cô, không có ai nhắc nhở cô hoặc giúp cô quyết định mọi việc, dẫn dắt cô đi về phía trước, cô chỉ có thể dựa vào chính mình quyết định, mò mẫm, trì trệ không tiến.

“Anh sẽ bên cạnh em”. Vào thời điểm cô cần nhất, ngay cả ba mẹ cũng chưa từng nói với cô những lời này, anh như thế nào biết khát vọng cô luôn giấu trong lòng không nói ra?

Muốn có người bên cạnh cô, mặc kệ là yêu hoặc bị yêu đều được, chỉ cần không có người thứ ba là tốt rồi.

“Lão bản, lúc trước anh nói muốn cùng với em kết hôn là thật sao?” Một cỗ xúc động làm cho cô quyết định lấy tiếng nói ghen ngào vì khóc hỏi anh.

“Là thật.” Anh ôn nhu, không chút do gặt đầu.

“Tốt lắm, em nguyện ý gả cho anh.” Cô nhìn anh nói, “Chúng ta kết hôn đi.”

Hạ Tử Kinh không chuyển mắt nhìn cô, anh hỏi, “Em là nói thật sao?”

Cô gật đầu.

“Vì sao đột nhiên thay đổi quyết định?” Anh tò mò hỏi.

“Bởi vì anh nói anh sẽ bên cạnh em.”

“Vì những lời này?”

Cô lắc đầu, không thể nhìn thẳng anh, đem tầm mắt chuyển đến nơi khác.

“Anh biết em cô đơn đúng không?” Cô ghen nói, “Biết em một người không thể quyết định đúng không? Biết..... em thương ba mẹ, nhưng cũng hận bọn họ bỏ lại em một mình đúng không?”

Dừng lại, cô nhìn không được đem lời trong lòng nói cho anh.

“Phòng này không chỉ chứa đầy kỉ niệm cùng tình yêu của em với ba mẹ còn có oán hận bọn họ. Lúc tâm trạng vui vẻ em sẽ đến đây chia sẻ cùng bọn họ, khi không vui cũng đến đây nhưng là trách bọn họ ích kỉ, bỏ lại em một mình không nơi nương tựa. Nói thật có đôi khi em rất hận bọn họ.”

Hạ Tử Kinh nhẹ nhàng đem mặt của cô đối diện chính mình, ôn nhu thay cô lau đi nước mắt, thâm tình nói: “Bởi vì quá yêu cho nên hận cũng sẽ nhiều, quan trọng là tất cả những việc này đều vì em tưởng niệm bọn họ, thế là đủ rồi.”

Nước mắt của cô lại chảy ra lần nữa.

“Anh bây giờ mới biết em là con quỷ khóc nhè nha.” Anh thở dài, lại lần nữa đem cô ôm vào trong lòng.

“Em không phải quỷ khóc nhè.” Cô ở trong lòng anh nghẹn ngào nói.

“Hảo, không phải quỷ khóc nhè. Chỉ là khóc hơi nhiều, nước mắt cảm không được mà thôi.” Anh nghe lời sửa lại.

Bị anh nói như vậy, Phàn Sở Ngữ như thế nào không biết xấu hổ mà tiếp tục khóc? Cô hấp hấp cái mũi, sau khi nước mắt ngừng chảy, liền nhẹ nhàng rời khỏi anh.

“Phòng này nhờ anh vậy, em đi dọn dẹp những phòng khác.” Cô nhìn anh, khàn khàn nói, quyết định nơi này toàn quyền giao cho anh xử lý, mà cô sẽ nhắm mắt làm ngơ.

“Được.” Anh không chút do dự liền đồng ý, hoàn toàn không để ý sau này nếu hai người cãi nhau, cô sẽ lấy việc này ra để trách anh. (mình cũng không hiểu đoạn này như thế nào nữa chém gió vậy)

Cô cảm kích không nói gì, cuối cùng cũng chỉ có thể đem lòng biết ơn hóa thành câu nói gần đây thường nói với anh: “Cảm ơn anh, lão bản.” Cô nói.

“Nếu thực cảm ơn, vậy gọi anh một tiếng honey đi.” Anh đột nhiên cố ý chọc cô.

Cô khó xử nhìn anh, mặt hơi hơi đỏ lên.

“Vẫn là gọi không được?” Anh hỏi cô.

Cô áy náy gật đầu.

“Vậy đặc biệt giúp em một chút, đổi thành hôn đi. Đến đây.” Anh nói xong liền mở miệng, nhắm mắt lại chờ đợi nụ hôn của cô.

Phàn Sở Ngữ nhất thời dở khóc dở cười, cô ngay cả gọi anh một tiếng “Honey” đều xấu hổ đến gọi không ra, muốn cô như thế nào chủ động hôn anh?

Hơn nữa bộ dáng anh chu miệng như vậy thật buồn cười, có chút giống trư ca, hoàn toàn phá hủy hình tượng phong độ bình thường của anh.

Càng nhìn càng cảm thấy buồn cười, cô rốt cục nhịn không được bật cười thành tiếng.

“Em đang cười cái gì? Cười anh sao?” Nghe thấy tiếng cười, Hạ Tử Kinh mở to mắt, nghi hoặc nhìn cô hỏi.

“Thực xin lỗi.” Cô cười không ngừng, bởi vì nghĩ đến phản ứng của những người bình thường vẫn luôn ngưỡng mộ anh khi nhìn thấy bộ dáng vừa rồi của anh, cô liền cảm thấy buồn cười.

“Chuyện gì buồn cười như vậy? Nói ra làm cho anh cười một chút.” Anh yêu cầu.

Cô lập tức lắc đầu, làm sao dám nói với anh cô đang cười cái gì.

“Thật không nói?” Anh đi đến gần cô.

Cô phản xạ lui về phía sau, đi được vài bước liền đụng phải vách tường.

Tay anh chống ở trên tường, dễ dàng chặn đường lui của cô.

“Em đang cười cái gì?” Anh lại lần nữa hỏi.

Cô cũng lại lần nữa lắc đầu, liều chết không nói.

“Nếu không nói anh sẽ hôn em.” Ánh mắt anh nóng rực nhìn cô, thanh âm trầm thấp uy hiếp.

Hai mắt cô mở to, nụ cười biến mất, nháy mắt chỉ cảm thấy tim đập như trống, miệng, lưỡi khô khốc. Cô không tự giác đem lưỡi liếm môi, tiếp theo anh nhanh chóng đã hôn lên cô.

Môi anh ấm áp mà kiên định, ôn nhu ở trên môi cô cọ xát, làm tim cô đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập.

Cô mở miệng muốn lấy không khí, anh thừa cơ lập tức tiến vào hôn càng ngày càng sâu, tùy ý đoạt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô, hôn cô đến khi hoa mắt, váng đầu, không thể hô hấp. Cho đến khi anh bị dục vọng của chính mình tra tấn đau đớn chịu không nổi mới ngẩng đầu lên, buông tha cho cô.

“Đi thôi, đi làm việc em nên làm đi.” Anh lui ra phía sau từng bước, khàn khàn nói.

Hai gò má của cô phồng hồng, ánh mắt như có sương mù bao phủ nhìn anh, tựa hồ không có nghe thấy lời anh nói.

“Sở Ngữ, rời khỏi phòng này. Trừ phi em muốn bây giờ liền cùng anh ở trên giường, trở thành người phụ nữ của anh.” Anh đưa tay vuốt nhẹ lên cánh môi anh đào khiêu gợi của cô bởi vì nụ hôn của anh mà đỏ lên, khàn khàn cảnh cáo.

Lúc này lời anh nói rốt cục thành công truyền vào tai cô, cô mở to hai mắt, lập tức xoay người, không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Hạ Tử Kinh hít một hơi thật sâu, đem cái trán áp vào trên tường một lúc, sau đó mới lấy lại tinh thần đi làm chính sự.

Anh đúng là một cái ngu ngốc, tự mình làm khổ mình!

Hạ Tử Kinh phát hiện mình thật là ngu ngốc, thế nhưng đã quên mất chuyện quan trọng này — một khi nhà của cô được dọn dẹp xong, cô không phải sẽ rời khỏi nhà anh trở về đây sao?

Xem ra anh đúng là bị tình yêu làm cho ngu ngốc rồi, mới có thể phạm sai lầm lớn như vậy.

Hiện tại nên làm gì bây giờ? Làm thế nào mới có thể khiến cô cùng anh quay về nhà của anh, tiếp tục ở nơi đó đây? Hơn nữa, muốn cô sống một mình trong căn nhà đã từng bị trộm đột nhập, rất nguy hiểm, đánh chết anh cũng không đồng ý.

“Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi làm, anh mau về nhà nghỉ ngơi đi, lão bản.”

Phản Sở Ngữ nhìn đồng hồ trên tường chỉ 10h tối, đêm nay cô đã muốn nói với Hạ Tử Kinh câu này ba lần rồi.

Tuy rằng cô để tay lên ngực tự hỏi cũng có chút không muốn để anh đi, bởi vì đã quen có anh làm bạn bên người, nhưng ngày mai còn phải đi làm, hơn nữa hôm nay, anh vì giúp cô mà lao động một ngày, cho nên cô nhất định giục anh về nhà sớm một chút nghỉ ngơi mới được.

“Được, vậy em cùng anh trở về.” Anh gật đầu nói.

Cô không biết nên khóc hay cười. “Nơi này là nhà của em, anh muốn em cùng anh trở về đâu?”

“Nhà của anh.”

“Lão bản, đừng nói giỡn, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.” Nhìn anh ngồi ở trên sofa không nhúc nhích, cô đưa tay kéo anh đứng lên.

Người khác bình thường là đứng lên nhưng anh căn bản không động đậy, sau đó anh đột nhiên dùng sức kéo, kết quả ngược lại cô lại rơi vào trong lòng anh.

“Nếu em không theo anh về nhà, đêm nay anh sẽ đây.” Anh cúi đầu, trông chờ nhìn cô nói.

Cô trừng mắt nhìn, phản ứng chậm chạp. “Cái gì?”

“Tuy rằng nhà đã được dọn dẹp, nhưng nơi này đã từng bị đột nhập, anh không thể để em một mình ở lại nơi đây, rất nguy hiểm.” Anh nghiêm túc nói.

“Nơi này là nhà của em, em đã an toàn ở đây hai mươi mấy năm.”

“Trong đó không phải có gần hai mươi năm em đều là sống cùng người nhà? Không phải sống một mình.”

“Nhưng vài năm gần đây em vẫn sống một mình.”

“Có lẽ vì vậy kẻ trộm mới để ý thói quen sinh hoạt của em, đột nhập nhà em mà không phải nhà khác. Bởi vì hẳn biết cho dù đột nhập bị em bắt gặp, hẳn cũng có thể dễ dàng chế ngự em, hơn nữa không cần lo lắng sẽ có người khác xuất hiện, quan trọng là, nếu kẻ trộm không đơn giản chỉ muốn trộm tiền, nếu hẳn nổi lên thú tính muốn cướp sắc thì sao?”

Phàn Sở Ngữ cả người cứng đờ, căn bản không nghĩ tới khả năng phát sinh những việc này.

“Anh có suy nghĩ nhiều quá không, lão bản?” Cô chợt dạ sợ hãi mở miệng hỏi lại.

“Em chưa nghe câu “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất” sao?”

“Anh không cần làm em sợ.”

“Anh không dọa em, mà là thật sự lo lắng.” Anh nhíu mày, nghiêm túc nói với cô. “Cho nên nếu em không chịu theo anh về nhà, anh sẽ ở đây.”

“Hôm nay không thành vấn đề, ngày mai thì sao? Anh không thể ở mãi nơi này để bảo vệ em.”

“Vì sao không thể? Chỉ cần anh chuyển đến đây ở là được.”

Cô cứng họng nhìn anh. “Ý của anh là cùng với em..... Ở chung?”

“Nếu em nhất định phải ở nơi này, đây là biện pháp giải quyết duy nhất.”

“Cho dù em không thể ở đây, chuyển đến nhà anh ở cũng là ở chung.” Cô đột nhiên phản ứng rất nhanh, phát hiện ra.

Hạ Tử Kinh lặng lẽ nhìn cô, hoàn toàn không lên tiếng trả lời, đại biểu là cam chịu.

Phàn Sở Ngữ bình tĩnh nhận ra, ngay từ đầu chủ ý của anh là muốn cùng cô ở chung sao? Tuy rằng cô cũng có chút luyến tiếc cùng anh “Ở chung”, nhưng vừa mới hẹn hò đã sống cùng nhà, đây không phải việc cô sẽ làm nha –

Ách, lúc trước ở cùng mấy ngày là do cô có lí do bất đắc dĩ.

“Lão bản, như vậy rất kỳ quái, tính cách của em lại bảo thủ, cho nên.....”

“Chỉ là ở cùng dưới một mái nhà, anh cũng không cùng em ngủ cùng giường.”

Anh nói thẳng như vậy làm cho mặt cô hồng lên.

“Huống hồ,” Anh tiếp tục ý đồ thuyết phục cô, “Chúng ta đã ở chung mấy ngày, chỉ cần giữ hiện trạng như vậy là tốt rồi, em không cần làm mọi việc trở nên phức tạp.”

Quan hệ của bọn họ lúc trước và bây giờ không giống nhau, cô làm sao có thể không tưởng tượng? Phàn Sở Ngữ thật là khó trả lời.

“Hôm trước vì nhà của em vừa bị trộm, nhà cửa lộn xộn, nhưng bây giờ.....”

“Bây giờ còn chưa bắt được kẻ trộm, không ai dám đảm bảo hẳn sẽ không quay trở lại một lần nữa.” Anh ngắt lời cô.

“Nhà của em đã không có gì để trộm.”

“Như vậy càng nguy hiểm, rất có khả năng đối phương vì thẹn quá hóa giận mà nổi lên thú tính, từ cướp tiền đổi thành cướp sắc.”

Phàn Sở Ngữ á khẩu không trả lời được. Mặc kệ cô nói cái gì, anh đều có khả năng phủ định lời nói của cô, lại còn dọa cô nữa. Kẻ trộm thật sự có thể đến lần nữa sao? Nếu không khéo bị cô đụng phải, hẳn thật sự mất đi nhân tính gây nguy hiểm cho cô sao?

Ba mươi mấy nhà chỉ có cô sống một mình, người sống ở đối diện cũng đã chuyển đi nhưng phòng ở còn chưa bán.

Vạn nhất thực sự xảy ra chuyện gì, cho dù cô ở trong phòng giấy dựa, thét chói tai kêu cứu mạng, đại khái cũng sẽ không có người nghe thấy, không thể chạy tới cứu cô.

Tưởng tượng đến chuyện này, cô không tự chủ được rung mình một cái, cảm giác cả người lông tơ dựng đứng.

“Xin anh sau này không cần nói những chuyện đáng sợ như vậy dọa em được không?” Cô điềm điềm, đáng yêu thốt lên lời cầu xin.

(“Anh không dọa em, bởi vì nó thật sự có thể xảy ra.” Anh nghiêm túc nói.

Phàn Sở Ngữ đem ánh mắt miết hướng đại môn phương hướng, đại môn đương nhiên quan tử nhanh, bên trong nhất phiến, bên ngoài nhất phiến. Nhưng phòng ở tao kẻ trộm khi, kia hai phiến môn cũng đồng dạng tồn tại, lại ngăn cản không được kẻ trộm quay lại tự nhiên.....)

Lông tơ trên cánh tay vẫn còn dựng đứng không chịu lồi lõm.

Đáng giận! Cô đã sống ở đây hai mươi mấy năm, chưa bao giờ cảm thấy ở nhà sẽ có nguy hiểm, kết quả bây giờ bị anh nói như vậy liền nghi thần nghi quỷ, thì ra cô là người nhất gan như vậy sao?

“Quyết định cùng anh trở về, hay là muốn anh chuyển đến đây ở?” Anh hỏi cô.

Cô đem tầm mắt di chuyển trên mặt anh, chỉ thấy anh thoải mái tự tại, vẻ mặt nắm chắc thắng lợi.

Đột nhiên, cô cảm thấy có chút không cam lòng, không thể để cho anh hài lòng đắc ý như vậy.

“Em không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như anh nói. Cho nên, em ở nhà của em, anh về nhà anh, chúng ta nhà ai người đó ở.” Cô khẳng định nói với anh, còn lấy vẻ mặt “em đã hạ quyết tâm, cứ như vậy mà làm”.

“Em thật sự muốn như vậy?” cảm nhận được sự quyết tâm của cô, anh trầm mặc, chăm chú nhìn cô một lúc rồi hỏi.

“Em xác định.” Cô dứt khoát gật đầu.

“Vậy được rồi, em đã kiên trì như vậy, anh cũng không thể bắt cóc em, càng không thể nhất quyết ở đây không đi.”

Anh lại trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, rốt cục thỏa hiệp: “Đợi sau khi anh đi, nhớ đem cửa lớn, cửa sổ đóng lại, khóa kỹ, sáng mai anh đến đón em đi làm, khi nào về đến nhà anh sẽ gọi điện cho em.”

Phàn Sở Ngữ vốn đang vì anh dễ dàng thỏa hiệp như thế mà cảm thấy có chút mát mát, khi nghe thấy lời nói tiếp theo của anh liền hoàn hồn.

“Anh buổi sáng muốn đến đây đón em đi làm?” Cô kinh ngạc, sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Tại sao em lại kinh ngạc như vậy?” Anh hơi nhíu mày, ánh mắt sáng ngời, thâm thúy như phát hiện điều gì. “Chúng ta đang hẹn hò, lại đi làm ở cùng công ty, dù sao cũng tiện đường, thân là bạn trai, anh đương nhiên muốn đón bạn gái là em đi làm nha.”

“Vấn đề anh là lão bản nha!”

“Như thế thì sao?”

Như thế thì sao..... Như thế thì sao? Anh làm sao có thể nói nhẹ nhàng như vậy? Anh chẳng lẽ không biết, chuyện bọn họ hẹn hò nếu bị lộ ra ngoài, cô sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của bao nhiêu người sao?

Cuộc sống luôn luôn bình yên của cô tuy rằng có chút đơn điệu, nhàm chán nhưng cô thích cuộc sống bình tĩnh như vậy, không muốn nó trở nên phong ba sóng gió.

“Lão bản, chuyện chúng ta hẹn hò có thể tạm thời giữ bí mật không?” Cô mím môi, do dự mở miệng hỏi anh.

“Vì sao phải giữ bí mật?” Anh chính là biết rõ còn cố hỏi.

“Bởi vì em không muốn trở thành mục tiêu tấn công của những người hâm mộ anh.” Cô hơi nhếch miệng, vừa thở dài vừa hờn giận, còn có chút không cho là đúng nói.

Không biết vì sao, nghĩ đến có nhiều cô gái như vậy thích anh, tâm tình của cô đột nhiên không vui.

Kỳ quái, trước kia cũng không có loại cảm giác này nha? Chẳng lẽ đây gọi là ý muốn độc chiếm sao? Cô thật sự đã thích anh, đã để cho anh xâm nhập vào lòng của cô?

“Em đang ghen sao?” Anh cười như không cười, nhìn cô.

“Hình như là.....” Cô thành thật thừa nhận.

Hạ Tử Kinh không nghĩ tới cô gọn gàng dứt khoát như vậy, ngỡ người một chút, sau đó vui vẻ bật cười.

“Yên tâm, anh chỉ yêu một mình em.” Anh dùng ánh mắt ôn nhu, say lòng người nhìn cô nói.

Không nghĩ tới mặt cô từ thẹn thùng chuyển sang đỏ ửng lên, thật đáng yêu làm cho anh thiếu chút nữa không kiềm chế được.

Ai ai ai, làm sao có thể ở chung, hàng ngày nhìn thấy cô mà không thích cô đây?

Anh bắt đầu hiểu được những hành động buồn nôn của ba mẹ, hoàn toàn là vì không thể kiềm chế được.

Giống như anh bây giờ cũng rất muốn được hôn cô, rất muốn đem cô ôm vào trong lòng, rất muốn tiếp tục nói những lời khiến cô đỏ mặt, khiến cho khuôn mặt ửng đỏ say lòng người này vĩnh viễn chỉ có thể để cho một mình anh thấy.

“Không thể giữ bí mật sao?” Phàn Sở Ngữ đỏ mặt, tiếp tục đề tài.

“Giữ bí mật với anh thì không có gì khó, nhưng em thật sự không để ý sao?” Anh hỏi cô.

“Để ý cái gì?”

“Chủ quyền sở hữu nha! Nếu giữ bí mật chuyện em là bạn gái của anh, em làm như thế nào có thể bảo vệ quyền lợi có được anh của mình?”

Câu nói “Có được anh” của anh, làm cho mặt của cô nóng lên.

Cô vẫn còn chưa có được anh..... Không đúng, nếu đã chính thức hẹn hò — tuy rằng còn chưa có được anh nhưng ít nhất thân là bạn gái, cô cũng có quyền lợi, có thể yêu cầu những mỹ nữ luôn quần quýt lấy anh, tự động đến tìm anh cách xa anh một chút.

Nhưng như vậy, cô còn có sống yên ổn sao? Thật là không thể vừa làm cá vừa làm gấu.

Nhưng cô cũng không nghĩ từ bỏ quyền lợi nha.

“Kia, có thể tạm thời giữ bí mật nhưng em có quyền công khai nó khi nào muốn?” Bởi vậy, nếu gặp chuyện cô không thể nhịn được nữa, cô lúc nào cũng có thể công khai bảo vệ quyền lợi.

Anh đắm chiêu nhìn cô một chút, sau đó thông thả gật đầu nói: “Được, nhưng anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Chuyển đến ở cùng anh.”

Phàn Sở Ngữ nhất thời không nói gì.

Thì ra anh hoàn toàn không buông tha cho ý định lúc ban đầu, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng là muốn ở chung với cô.

Nên tức giận từ chối hay trầm mặc không trả lời?

Kỳ thật cô có vẻ muốn cười, vui vẻ cười trộm.

Rất thích anh.

6. Chương 05 Part 1

Vì thế hai người bắt đầu lén lút hẹn hò.

Nói lén lút hoàn toàn không nói quá bởi vì bọn họ mặc dù hẹn hò, ở cùng một nhà, cùng đi làm, cùng tan tầm nhưng chưa từng một lần đi vào công ty hoặc đi ra cùng nhau.

Lúc ở công ty, hai người vẫn luôn giữ khoảng cách, xưng hô vẫn là lão bản và Phần thư kí, nhưng thái độ ở trong và ngoài cánh cửa thì hoàn toàn khác nhau.

Lúc ở ngoài đương nhiên phải giữ khoảng cách để bảo vệ cô, còn sau khi đóng cửa lại thì ...

“Lão bản, anh đừng làm như vậy.”

“Làm cái gì?”

“Giở trò với em, đây gọi là quấy rối tình dục.”

“Em là bạn gái của anh.”

“Bây giờ đang trong giờ làm việc.”

“Vậy sau khi tan tầm về nhà có thể làm như vậy sao?”

Lúc này, Phần Sở Ngữ đang ngồi ở trên đùi Hạ Tử Kinh, tay anh vuốt ve bên hông của cô, môi di chuyển trên tai và cổ cô, làm cho tim của cô đập nhanh như sắp rớt ra ngoài.

Cô nên làm sao với người bạn trai công tư lẫn lộn như anh bây giờ?

Anh gọi cô vào phòng anh, nói là có việc muốn chỉ thị, kết quả khi cô vừa đến gần liền rơi vào trong lòng anh, cùng anh ngọt ngào cái nhau, tán tỉnh.

Thân là thư kí của anh, anh nói có việc muốn chỉ thị cô đi làm, cô không thể bỏ mặc.

Vì không xác định được anh nói là thật hay giả, lo lắng nếu có việc thật mà cô lại bỏ mặc nhất định sẽ hỏng việc, cho nên..... Aiz, ngoại trừ bỏ mặc anh, cô còn có thể làm như thế nào?

Không thể tố cáo anh lạm dụng chức quyền quấy rối tình dục đi?

Phần Sở Ngữ bắt đầu dĩ, có trời mới biết sức chống cự của cô đối với anh càng ngày càng yếu.

Đầu tiên cả người cô cứng ngắc, khản trương đến nỗi tim đập nhanh thiếu chút nữa bùng nổ, đến bây giờ thì tuy ngoài miệng nói mấy câu kháng cự nhưng cô cơ bản là đang hưởng thụ khoảng thời gian thân thiết này, càng ngày càng thích sự thân mật của anh.

Đây nhất định là mưu kế của anh, cô dám lấy đầu mình đánh cược.

Quan hệ của hai người thay đổi, cô lại chuyển đến sống cùng với anh làm cho cô luôn xấu hổ và phòng vệ. Không phải cô cô ý làm như vậy nhưng do tính cách, cô không tự chủ được mình.

Anh đương nhiên phát hiện cho nên anh cố gắng đùa giỡn, trêu chọc cô, muốn làm cho không khí trong nhà trở nên thoải mái, tự nhiên hơn nhưng kết quả cũng không khả quan.

Sau đó, không biết bắt đầu từ khi nào, anh đổi lại ở trong công ty giở trò với cô. Anh biết ở trong công ty, cô không có nơi nào để trốn, cũng không dám giả vờ ồn ào, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh chơi xấu, sau đó càng ngày càng thích ứng những động tác thân mật của anh.

Đúng là lên thuyền giặc mà Nhưng kẻ địch đẹp trai như vậy, lại đối xử với cô rất tốt, còn có thể xuống bếp nấu đồ ăn ngon cho cô, cô cũng không chịu thiệt nha. Trên thực tế, cô còn có cảm giác làm ăn có lời.

“Uy!” Phát hiện tay anh càng lúc càng quá mức, tiến vào dưới quần áo xoa bóp bộ ngực của cô, cô vội vàng lên tiếng bảo anh ngưng lại, đồng thời ngăn chặn bàn tay đang tác quái dưới lớp quần áo kia. “Đừng quá mức.” Cô đỏ mặt, thấp giọng cảnh cáo anh.

“Anh muốn em.” Anh khàn khàn nói.

Người này thật sự là.....

“Đây là công ty, lão bản, thỉnh tự trọng.” Cô nghiêm túc nói, tuy rằng nói những lời này khi đang ngồi trên đùi anh cũng hơi kì quái.

“Như vậy ở nhà có thể sao?” Anh chờ mong hỏi.

Lại nữa rồi! Phàn Sở Ngữ thở dài trong lòng.

Bọn họ đã sống chung một tháng, cô vẫn không làm cho quan hệ của hai người tiến thêm bước nào.

Không phải cô không muốn, mà là tính cô trời sinh câu nệ thẹn thùng, muốn cô dừng cảm tiến thêm thật sự khó khăn. Hơn nữa anh lại tôn trọng cô như vậy, chưa từng bắt buộc cô — tuy rằng cô biết, anh thật sự rất muốn cô.....

Thật ra mấy ngày nay, cô đã quen được anh ôm, hôn, đối với những động tác đó cô cũng có chút cảm giác, nhưng mối quan hệ tình nhân của hai người làm cho cô có chút bất an vì vậy họ mới dậm chân tại chỗ.

Hẹn hò bí mật là quyết định của cô, công khai hay không cũng do cô toàn quyền, anh thậm chí nhiều lần đề nghị hai người đăng kí kết hôn trước, đảm bảo quyền sở hữu của cô đối với anh.....

Cho nên cô cũng không hiểu mình bất an cái gì? Chính là lo lắng không thể diễn đạt thành lời.

Đột nhiên trong túi quần anh vang lên tiếng di động.

“Xin lỗi, anh nghe điện thoại.” Anh hôn cô, sau đó lấy điện thoại di động trong túi ra nghe.

“Uy? Ha ha, là nha, mỹ nhân. Đương nhiên, anh đương nhiên cũng rất nhớ em..... Không có, anh chưa từng nói như vậy, nếu muốn anh chọn, đương nhiên anh sẽ chọn người đẹp là em nha..... Tuy rằng anh không phải người xuất gia nhưng anh cũng không nói dối. Ha ha.....”

Không muốn tiếp tục nghe anh cùng cô gái khác liếc mắt đưa tình, Phàn Sở Ngữ mặt không chút thay đổi đẩy tay anh ra, từ trên đùi anh đứng lên. Đang chuẩn bị rời đi, lại bị tay anh giữ chặt, ánh mắt anh nói cô không được đi.

Cô đẩy tay anh ra, lạnh lùng liếc anh một cái, lớn tiếng nói: “Tôi đi ra ngoài, lão bản.”

“Ha ha.....” Hạ Tử Kinh cười to thành tiếng, vừa cười vừa nói với người ở đầu điện thoại bên kia: “Xin lỗi, anh sẽ gọi lại cho em.”

Phàn Sở Ngữ bị tiếng cười của anh làm hoảng sợ, chờ lúc cô lấy lại tinh thần, muốn xoay người rời đi, anh đã xem di động bỏ qua một bên, kéo cô ngồi trở về trên đùi anh, hai tay ôm cô.

“Ghen tị?” Anh tươi cười hỏi cô.

“Không có, chỉ mất hứng một chút.” Cả người cô cứng ngắc, mặt không biến sắc.

“Ha ha.....” Hạ Tử Kinh không nhịn được cười lên.

Phàn Sở Ngữ bĩu môi, muốn đẩy tay anh ra, anh lại càng ôm chặt, không cho cô như ý.

“Cái này gọi là ghen.” Anh cười, nói với cô.

“Em không ghen, chỉ là mất hứng một chút.” Cô nhú nhú mày, kiên trì nói, “Em biết những cô gái này đều là đối tác của anh, là hậu phương vững chắc giúp anh củng cố sự nghiệp, cho nên em sẽ không ăn bậy dầm chua.”

“Ha ha.....” Hạ Tử Kinh không thể kiềm chế, ôm cô cười đến nổi toàn thân đều phát run. Cô sao có thể đáng yêu như vậy? Cô chẳng lẽ không biết cái này kêu là làm giấu đầu lòi đuôi sao?

“Lão bản, bỏ em ra, em muốn đi công tác.” Cô phụng phịu nói, chán ghét trở thành trò cười của anh.

Hạ Tử Kinh mắt đẫm tai ngơ, tiếp tục ôm cô cười một hồi lâu, thế này mới chậm rãi thu hồi tiếng cười, chân thành nhìn cô nói: “Chúng ta kết hôn được không? Hôm nay, ngay bây giờ.”

Phàn Sở Ngữ nghẹn họng, trân trối nhìn anh, rất nhanh kết luận: “Anh điên rồi.”

“Anh không có điên.” Anh lại cười, giống như phản ứng của cô rất thú vị.

Không điên mới là lạ! Cô nói thầm trong lòng, sau đó thực hiện trách nhiệm của một thư kí nói: “Em nói anh, lão bản, anh hôm nay căn bản là không có thời gian để xử lý việc tư, khi nào mới có thể điện thoại.”

Nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi, cô nhin không được nhả mày, tiếp tục nói: “Một giờ sau, anh có hẹn đi ăn trưa, sau đó buổi tối phải tham gia một buổi tiệc giới thiệu sản phẩm.” Dừng lại, cô hỏi: “Cần em nói lại lần nữa không?”

“Cám ơn Phàn thư ký đã nhắc nhở, anh đang muốn nhờ em giúp anh sắp xếp lại thời gian một lần nữa.” Anh cười như không cười nhìn cô nói: “Nhờ em đem cuộc hẹn giữa trưa nay đổi thành ngày mai, giúp anh thông báo với Tâm Ngưng tiểu thư tối nay anh sẽ cùng lão bà tham gia tiệc, cho nên đêm nay sẽ không cần làm phiền cô ấy, lần khác vợ chồng anh sẽ mời cô ấy ăn cơm chuộc lỗi.”

Cô đau đầu, hai tay day day huyệt thái dương.

“Xin hỏi anh có lão bà sao, lão bản?”

“Sau khi chúng ta đăng kí xong thì có.” Anh nhếch miệng cười nói.

“Em không đồng ý cùng anh đi đăng kí.” Cô giận tái mặt nói.

“Em đương nhiên là đồng ý.” Anh không nhanh không chậm mỉm cười nói, “Muốn anh nhắc nhở em sao? Lần trước ở nhà em, em nói em đồng ý gả cho anh, còn chủ động nói ‘Chúng ta kết hôn đi’. Một khi đã như vậy, muốn kết hôn đương nhiên sẽ đi đăng kí, không phải sao?”

Cô nghẹn lời, phát hiện mình thật sự không thể nói thắng anh.

“Anh không cần hồ nháo, lão bản.” Không thể phản bác, cô chỉ có thể nói với anh như vậy.

“Tại sao mỗi lần anh nói chuyện nghiêm túc với em, em lại luôn cho rằng anh hồ nháo hoặc nói giỡn đâu? Đây không phải là thái độ một thư kí nên có, em chỉ cần trả lời ‘vâng’, sau đó nhanh chóng hoàn thành chuyện mà lão bản chỉ thị là được rồi.” Anh lắc đầu, nghiêm túc nói với cô: “Đi thôi, anh cho em 20 phút để hoàn thành nhiệm vụ anh giao, sau đó đến gặp anh.” Tiếp theo anh kéo cô đứng lên, nhẹ nhàng mà đẩy cô đi lên phía trước.

Phàn Sở Ngữ đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn anh, thực không hiểu anh rốt cuộc là nói thật hay là nói giỡn?

“Em chỉ còn lại 18 phút.” Anh nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nhắc nhở cô.

“Anh rốt cuộc là nói thật, hay là nói giỡn với em?” Cô chung quy nhin không được mở miệng hỏi anh.

“Nói thật.” Anh nghiêm túc trả lời cô.

“Nếu là nói thật, anh không thấy như vậy thật không lãng mạn lại rất qua loa sao?” Cô không tự giác khoanh tay trước ngực. Dù sao đây cũng là ngày kết hôn duy nhất trong đời người, có ai tùy tiện quyết định như vậy? Hơn nữa cô giống như bình thường không mặc quần áo đẹp.

“Đi đăng ký kết hôn trước, sau đó anh nhất định bồi thường cho em một hôn lễ lãng mạn lại long trọng.” Anh cam đoan.

“Chính anh nói, kết hôn chính là đăng kí, đăng kí chính là kết hôn, ngày quan trọng như vậy, em không thích tùy tiện quyết định, một chút ấn tượng cũng không có.” Cô nhú mồm nói, vẻ mặt cố chấp.

“Muốn có kỉ niệm đáng nhớ sao? Đơn giản thôi.” Ánh mắt anh chợt lóe, nói xong đứng dậy một tay ôm lấy cô.

“Ừ, chờ một chút! Anh muốn làm gì?” Cô luống cuống tay chân vội vàng ôm lấy cổ anh, sợ hãi kêu thành tiếng.

“Ôm em ở trong công ty xoay ba vòng, sau đó tuyên bố cho mọi người biết chúng ta kết hôn, nói mọi người chúc phúc cho chúng ta. Em cảm thấy kỉ niệm này như thế nào?” Anh xấu xa cười hỏi.

Phản Sở Ngữ trừng mắt, không dám tin anh sẽ nói ra đề nghị như vậy.

“Bỏ em xuống.” Cô nói.

“Em không phải muốn có kỉ niệm đáng nhớ sao?” Anh cười tủm tỉm nhếch miệng nói.

“Đã có rồi.”

Anh nhướng mày chờ cô giải thích.

“Bị lão bản phúc hắc cưỡng bức, hai mắt rưng rưng thành hàng, anh cảm thấy thế nào?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười trêu chọc anh.

Không ngờ anh nghiêm túc gật đầu trả lời: “Rất tốt.”

“Cái gì?” Cô nhất thời phản ứng.

“Như vậy em sẽ vĩnh viễn nhớ rõ anh lúc ấy là bị em mê hoặc thần hồn điên đảo như thế nào, không nhận được bức hôn em.” Nói xong anh cười như không cười, mí mắt hạ xuống, chậm rãi nói thêm một câu, “Như vậy có đủ cho em đặc ý 50 năm, hạ phu nhân.”

Mặt Phản Sở Ngữ toàn bộ đỏ lên, cô muốn trêu chọc anh, không nghĩ tới ngược lại bị trêu chọc, cô có ngốc hay không?

“Bỏ em xuống, bỏ em xuống.” Cô vỗ ngực anh nói nhỏ, thẹn quá thành giận.

“Em chỉ còn lại 15 phút.” Anh mặt dày, đem cô đặt xuống, thế nhưng còn dám chỉ vào đồng hồ nhắc nhở cô thời gian.

Cô trừng anh, liếc mắt một cái, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Vâng, lão bản.” Sau đó mới xoay người bước đi ra khỏi văn phòng anh, trở lại chỗ ngồi cô mãnh liệt đánh mấy cái vào cái đệm dựa cho hả giận.

“Sở Ngữ tỷ, phát sinh chuyện gì? Lão bản lại trêu chọc chị?” trợ lý tiểu muội mới đến nhìn không được tò mò hỏi.

7. Chương 05 Part 2

Tuy rằng các tiền bối trong công ty đều cho rằng lão bản thích đùa giỡn Phản thư ký không có gì lạ, mọi người đã sớm quen, còn nói về sau cô cũng sẽ nhìn quen thôi. Có câu là nói như vậy – “Bất thức Lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung” (nguyên văn đây là hai câu thơ trong Đề tây lâm bích, nghĩa là sở dĩ không nhìn ra bản lai diện mục của núi Lư; đều bởi thân ta bị hạn chế ở trong núi này), mọi người chính là bởi vì quá quen thuộc nên mới không giống cô, nhân viên mới, có thể thấy rõ mọi việc.

Cô dám dùng công việc không dễ dàng kiếm được đánh cuộc cùng mọi người, quan hệ của lão bản cùng Phản thư ký tuyệt đối không đơn giản, hai người nhất định có ái muội.

Aiz, thật muốn đánh cuộc với mọi người nha, không biết cũng không được?

Trợ lý tiểu muội đáp nhẹ một tiếng “Không có việc gì” Liền nghiêm túc ngồi vào chỗ ngồi bắt đầu công tác, tưởng tượng cảm giác thu được thật nhiều tiền..... Khẳng định rất hạnh phúc!

Aiz, sắp phát tài nha!

Không biết ở công ty khác, lão bản có thường xuyên mang thư kí ra ngoài công tác như vậy không, nhưng vị lão bản Hạ Tử Kinh này lại thường xuyên như vậy. Lúc trước là Lí thư kí, bây giờ là Phàn thư kí, đều thường xuyên theo anh ra ngoài công tác cho nên trong công ty không có ai nghi ngờ bọn họ ra ngoài không phải vì công việc, lấy việc công làm việc tư.

Đương nhiên nói đi thì cũng phải nói lại, hoài nghi cũng vô dụng bởi vì lão bản là lớn nhất.

Hai người ra khỏi công ty lúc giữa trưa, Tử Kinh quyết định cùng Sở Ngữ đi ăn cơm trưa trước, cô cũng không biết anh thế nhưng đã nhờ em trai anh mang một người nữa đến giúp anh làm người chứng hôn.

Sau khi biết chuyện này, cô không tự chủ được mà khấn trương, dù sao đây là lần đầu tiên cô gặp người nhà anh.

Tuy rằng người đó không phải cha mẹ anh, nhưng cô vẫn rất bất an.

“Em trai anh sẽ thích em sao?” Ngồi trong nhà hàng, cô có chút lo lắng hỏi anh.

“Nó dám thích em, anh nhất định đánh nó thật đau.” Hạ Tử Kinh nửa thật nửa giả trừng mắt đáp.

“Em cười không nổi.” Cô cầu xin anh.

“Em đang lo lắng cái gì?” Anh hỏi cô. “Cũng không phải gặp ba mẹ anh, cho dù hôm nay gặp bọn họ cũng tốt, mặc kệ bọn họ có thích em hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh thích em là đủ rồi.” Anh nói xong, bỗng nhiên cúi đầu hôn cô một chút.

Phàn Sở Ngữ bị hành động bất ngờ của anh làm cho sợ tới mức hai mắt mở to, ngượng ngùng nói nhỏ nhắc nhở anh, “Nơi này là nhà hàng.....”

“Thế thì sao? Không có ai quy định không được hôn trong nhà hàng.” Anh không thèm quan tâm nói, không ngờ lại lần nữa cúi thấp người muốn hôn cô.

Cô sợ tới mức nhanh chóng lấy tay che miệng anh lại, ngăn cản anh tiếp tục hành vi xấu hổ đó, cô không biết hành động như vậy ngược lại càng khiến người khác chú ý.

“Anh hai, hai người cũng quá ân ái đi?”

Âm thanh chế nhạo từ phía sau truyền đến, Phàn Sở Ngữ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người bề ngoài 7 phần giống Hạ Tử Kinh, nhưng trẻ tuổi hơn, quần áo thời trang nhưng giản dị, ngược lại khuôn mặt cực đẹp trai giết người không đèn mạng, tay kéo theo một mỹ nữ thân hình tinh tế, mắt ngọc mày ngài, ôn nhu đi đến.

Lúc này Hạ Tử Kinh thừa cơ lấy tay cô ra, thành công hôn cô một cái.

Phàn Sở Ngữ cả mặt đều đỏ.

“Người đã đến.” Hạ Tử Kinh nhếch miệng nói, ánh mắt lại tò mò nhìn cô gái đứng bên cạnh em trai, chú ý thấy bọn họ mười ngón giao nhau. “Cô gái này là?”

“Lão bà của em.” Hạ Tử Dực không sợ hãi tuyên bố.

Hạ Tử Kinh ngạc nhiên trố mắt, lập tức bật cười trách mắng: “Xú tiểu tử, không cần chiếm tiện nghi tiểu thư nhà người ta, mau giới thiệu.”

“Em yêu, anh có giới thiệu sai sao?” Hạ Tử Dực cúi đầu hỏi lão bà, ánh mắt nhu tình như nước, thanh âm ôn nhu đến không được.

Hạ Tử Kinh ghen hòng nhìn trần trối, kinh hách vạn phần. “Xú tiểu tử, người thật sự là em trai ta, người không bao giờ để ý đến con gái đó sao? Đầu người không phải bị người ngoài hành tinh chiếm đi?”

Hạ Tử Dực bấu môi, nắm tay lão bà xoay người muốn đi. “Em yêu, chúng ta đi.” Đương nhiên, anh đối với lão bà của mình động tác vẫn là vạn lần cẩn thận, ôn nhu như nước.

“Đừng như vậy.” Lăng Vị Ương nhin không được bật cười, giữ chặt anh.

Một câu nói, một động tác của cô lại có ma lực thần kì làm cho cậu em trai của anh đứng lại, Hạ Tử Kinh lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của vị mỹ nữ này? Anh là nhị ca Hạ Tử Kinh của tiểu tử này, hôm nay có thể gặp em thật sự là vinh hạnh của anh. Em đúng là thần tượng của anh, có thể khiến cho tiểu tử này ngoan ngoãn nghe lời, thật bội phục.” Anh khâm phục, lắc đầu nói, như vậy đã đủ chứng minh.

Lăng Vị Ương cười, không nghĩ tới anh hai của Hạ Tử Dục lại khôi hài như vậy.

Cô kéo lão công ngồi xuống, mỉm cười với hai người ngồi ở phía trước, tự giới thiệu.

“Em là Lăng Vị Ương, là bạn học thời trung học của đại tẩu Dịch Tiểu Liên.....” Cô mỉm cười nói, lời còn chưa dứt đã bị Hạ Tử Dục bắt mồm ngắt lời.

“Nhắc đến Dịch Tiểu Liên làm gì? Muốn nói bạn học chúng ta cũng là bạn học, chỉ là không cùng thầy giáo mà thôi. Còn có, cái này không quan trọng, được không? Em yêu, nhanh chóng nói vào trọng điểm đi.” Anh ôn nhu thúc giục.

Lăng Vị Ương bất đắc dĩ mỉm cười, không biết vì sao anh lại gấp như vậy.

“Em cùng Tử Dục hôm qua mới vừa đăng kí kết hôn, cho nên em thật sự là lão bà của Tử Dục.” Cô tự nhiên hào phóng nói: “Lần đầu gặp mặt, anh hai.”

“Nghe thấy không? Anh hai, cô ấy thật sự là lão bà của em.” Hạ Tử Dục đắc ý khoe ra.

Hạ Tử Kinh thật sự bị kinh hách.

“Xú tiểu tử! Người dám vụng trộm kết hôn không nói cho mọi người biết?” Anh hí mắt, gầm nhẹ.

“Anh không cần kẻ tám lạng cười người nửa cân được không? Anh hôm nay không phải nhờ em đến làm người chứng hôn sao? Anh có nói cho mọi người biết sao? Còn không phải vụng trộm.” Hạ Tử Dục bâu môi nói.

“Anh chưa từng nghĩ muốn vụng trộm, chỉ là muốn đăng kí trước sau đó mới tổ chức hôn lễ, xú tiểu tử.” Hạ Tử Kinh hung hăng trừng mắt liếc em trai một cái.

“Tại sao phải như vậy? Sợ nhị tẩu chạy trốn sao?” Hạ Tử Dục trêu chọc.

“Đúng vậy.” Hạ Tử Kinh hào phóng thừa nhận, cũng chế nhạo lại em trai: “Chẳng lẽ em không phải cũng như vậy?”

“Đương nhiên không phải.” Hạ Tử Dục lập tức trả lời.

Hạ Tử Kinh hừ lạnh một tiếng, biểu tình là không tin.

Hạ Tử Dục một chút cũng không thềm để ý, ngược lại thông thả cười nhếch miệng, đắc ý lại ôn nhu nhìn nữ nhân bên cạnh nói: “Cho dù hiện tại cô ấy muốn chạy cũng chạy không được, em còn có cái gì phải sợ?”

Hạ Tử Kinh cứng họng, sợ đến nỗi cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

“Có ý gì?” Anh trầm giọng hỏi. Rõ ràng đã biết là có ý gì, nhưng không thể nhận, cũng không dám tin.

“Ý là chín tháng sau em sẽ làm ba ba, nhanh chúc mừng em, anh hai.” Hạ Tử Dục vô sỉ khiêu khích nói.

Hạ Tử Kinh lấy khăn ăn trên bàn ném về phía em trai.

“Người là xú tiểu tử!” Anh mắng, “Chẳng lẽ không biết thứ tự lớn nhỏ sao? Anh hai, anh ba của người còn chưa kết hôn, người đã muốn làm ba ba? Xú tiểu tử!”

Anh ghen tức – sau đại ca không phải đến lượt anh, nhị ca của nhà họ Hạ, kết hôn, chuẩn bị làm ba ba sao? Vì sao để cho tiểu tử này nhanh chân đến trước?

Ông trời không có mắt, anh là ca ca, phải là anh kết hôn trước, có đứa nhỏ trước, như thế nào đến phiên xú tiểu tử mỗi ngày giam ở trong nhà cùng phòng làm việc, đối với nữ nhân không có cảm giác này? Thật sự là rất không công bằng!

Không tự giác, anh ai oán quay đầu nhìn về phía tiểu nữ nhân bên cạnh. Nếu cô sớm một chút làm cho anh cùng cô trên giường, nói không chừng anh chín tháng sau cũng có thể làm ba ba. Anh hảo buồn nha.....

“Tại sao anh lại nhìn em như vậy?” Phàn Sở Ngữ bị anh nhìn, lúng túng không thôi, thấp giọng hỏi.

“Anh hai là trách mình thua kém, làm cho bọn em nhanh chân đến trước.” Hạ Tử Dục đương khoe miệng nói giỡn.

“Người đồ xú tiểu tử không cần miệng chó không phun ra ngà voi!” Hạ Tử Kinh trừng mắt nói.

Không ngờ nữ nhân bên cạnh anh thật sự quá mức khấn trương đã đỏ mặt, vội vàng xua tay trả lời –

“Không phải, cái kia chúng tôi không có..... Chúng tôi còn không có, không có..... Cái kia.....” Phàn Sở Ngữ nói xong, đỏ mặt cúi đầu.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

“Phốc! Ha ha ha.....” Hạ Tử Dục đột nhiên cười to thành tiếng, kết quả bị anh hai ngồi đối diện ở dưới bàn hung hăng đá cho một cước, lại bị lão bà ở bên cạnh đánh một cái.

Nhưng tiếng cười của anh vẫn không dừng được bởi vì thật sự rất buồn cười.

Tuy rằng anh thoát nhìn là biết nhị tẩu là người quy củ, câu nệ rụt rè, nhưng hai người đều muốn đăng ký kết hôn nhưng quan hệ lại vẫn trong sạch giống học sinh tiểu học, việc này thật sự là không thể tin được, rất buồn cười.

“Anh hai, thân thể của anh có vấn đề sao? Có cần em giúp anh tìm bác sĩ –” Anh vừa cười vừa trêu chọc, lời còn chưa dứt đã bị khăn ăn ném vào mặt.

“Người câm miệng!” Hạ Tử Kinh cắn răng nói.

Phàn Sở Ngữ sau khi nghe thấy tiếng cười của Hạ Tử Dục mới giật mình biết chính mình đã nói chuyện không nên nói, lại nghe được anh nhắc tới cái gì thân thể, bác sĩ, thế này mới biết chính mình phạm phải sai lầm gì.

Trời ạ, sao cô có thể ngốc như vậy? Ngu ngốc đem chuyện hai người chưa từng phát sinh quan hệ nói ra, sau đó hại lão bản bị em trai mình cười nhạo..... Cô thật sự là cái đại ngu ngốc!

“Thực xin lỗi.” Cô cúi đầu, áy náy thấp giọng xin lỗi anh, đột nhiên muốn khóc.

“Không liên quan đến em, là tên xú tiểu tử này trời sinh đáng đánh đòn.” Hạ Tử Kinh trừng mắt nói với Tử Dục, “Còn không câm miệng cho ta?”

“Tử Dục.” Lăng Vị Ương cũng lên tiếng quát, bảo lão công ngưng lại, cô cảm thấy vị nhị tẩu rụt rè thẹn thùng này của họ giống như sắp khóc: “Nhị tẩu, bọn em còn chưa biết tên của tẩu?” Cô ôn nhu nói, ý đồ nói sang chuyện khác.

“Nhĩ hảo, ta là Phàn Sở Ngữ.” Phàn Sở Ngữ miễn cưỡng đè xuống cảm xúc của mình, xuất ra thái độ lễ phép đáp lại.

Cô cảm thấy Lăng Vị Ương tiểu thư rất có khí chất, ôn nhu, xinh đẹp, cùng lão Tứ ngồi bên cạnh nhau giống như kim đồng ngọc nữ, trời sinh một đôi uyên ương.

Trái lại, cô cùng với lão bản cho dù mỗi ngày bên cạnh nhau như hình với bóng, cũng không có người nghĩ hai người bọn họ là một đôi.

Tâm tình có chút buồn bực, cô đột nhiên hoài nghi mình thật sự xứng đôi với lão bản sao? Thật sự muốn cùng anh kết hôn?

“Em có thể gọi tôi là Sở Ngữ, không cần gọi nhị tẩu, bởi vì chúng tôi còn chưa có kết hôn.” Cô nói với Lăng Vị Ương.

“Đừng để ý cô ấy, chúng tôi hôm nay sẽ đăng ký kết hôn, các em cứ gọi cô ấy là nhị tẩu là được.” Hạ Tử Kinh lập tức nói.

“Em còn chưa xác định.....” Cô thấp giọng nói.

“Những lời này là có ý gì? Cái gì kêu không xác định?” Hạ Tử Kinh nghe thấy đột nhiên quay đầu nhìn cô, mặt hơi hơi biến sắc hỏi.

“Chuyện này chính là anh đột nhiên quyết định, em từ đầu tới cuối đều không có đồng ý.” Cô rũ mắt xuống nói.

“Em đang nói chuyện quái gì vậy? Lúc theo anh đến đây em không phải đã quyết định đồng ý?” Anh trầm giọng hỏi, có chút tức giận.

Nhưng cô lại quần không được miệng mình, tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Đó là tự anh cho như vậy.” Cô thấp giọng nói.

“Phàn Sở Ngữ!” Anh cảnh cáo kêu lên.

Thấy không khí giữa hai người càng ngày càng căng thẳng, Lăng Vị Ương nhanh chóng mở miệng nói –

“Nhị tẩu, có phải chúng em nói cái gì sai rồi sao?” Cô thật cẩn thận mở miệng nói, “Nếu đúng vậy, em xin lỗi chị, thực xin lỗi.”

“Không liên quan đến các em, em không cần xin lỗi.” Phàn Sở Ngữ lắc đầu nói.

“Vậy liên quan đến ai? Anh sao?” Hạ Tử Kinh lạnh giọng hỏi, càng lúc càng giận không thể kiềm chế.

Anh thật sự không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, lúc rời khỏi công ty cô rất tốt, trừ bỏ trừng mắt nhìn anh vài lần, cũng không có thái độ phản đối hoặc không muốn, nhưng hiện tại cô đang nói cái gì vậy –

Còn không xác định?

Cô muốn xác định cái gì? Bọn họ đều đã quen biết nhiều năm như vậy, vui vẻ sống chung một tháng, ngoại trừ việc đó còn chưa làm, những việc nên làm tất cả đều đã làm, cô còn muốn xác định cái gì? Xác định anh còn có thể nhẫn nại bao lâu sao?

“Đứng lên.” Không kiềm chế được tức giận, anh bỗng nhiên đứng dậy đồng thời kéo cô đứng lên.

“Anh hai, anh muốn làm gì?” Hạ Tử Dục nhíu mày.

“Anh hai..... Có chuyện gì từ từ nói.....” Lăng Vị Ương lo lắng nhìn bọn họ.

“Các em cứ từ từ dùng cơm.” Hạ Tử Kinh mặt không chút thay đổi nói với em trai và em dâu, sau đó liền đẩy ghế ra rồi đi chỗ ngồi, kéo theo Phàn Sở Ngữ này giờ vẫn trầm mặc không nói cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng.

“Anh hai.....” Lăng Vị Ương mở miệng muốn ngăn cản, lại không biết nói làm sao.

“Anh hai sẽ không thương tổn cô ấy.” Hạ Tử Dục nhìn bóng dáng hai người đã đi xa, ôn nhu trấn an lão bà.

“Tại sao anh không ngăn cản bọn họ?” Lăng Vị Ương sầu lo nhíu mi nói.

“Ngăn cản, sau đó thì sao? Vấn đề có thể giải quyết sao?” Hạ Tử Dục hỏi cô.

Lăng Vị Ương nhất thời nghẹn lời.

“Vấn đề của bọn họ cứ để họ giải quyết. Em yên tâm, nếu nhị ca đã muốn cùng chị dâu kết hôn nhưng đến nay vẫn chưa phát sinh quan hệ, việc này cho thấy anh ấy là thật lòng yêu chị dâu, phi thường yêu.” Nói xong, Hạ Tử Dục nhìn không được nhếch miệng cười. “Chờ coi đi, nhị tẩu không chạy thoát được đâu, cho dù cô ấy muốn chạy cũng chạy không thoát.”

8. Chương 06

Dọc đường đi, Phan Sở Ngữ đều không nói chuyện, cố chịu để Hạ Tử Kinh kéo mình đi về phía trước.

Cô không biết anh muốn kéo cô đi đâu, chỉ biết là anh rất tức giận.

Đây là đương nhiên, nếu đổi lại hôm nay người tự nhiên hỏi hôn là anh, cô cũng sẽ đau lòng muốn chết, thế từ giờ trở đi không thềm để ý đến anh nữa. Anh không rít gào, mắng chửi cô đã là may mắn lắm rồi.

Thật muốn khóc. Cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với mình, rõ ràng người hỏi hôn là cô mà không phải anh, cô dựa vào cái gì còn muốn khóc?

Không chỉ là muốn, trên thực tế, tầm mắt của cô sớm đã bị nước mắt làm cho mờ hồ, nếu không phải anh kéo cô đi, cô căn bản là không thể tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến bên cạnh xe, anh lạnh lùng bảo cô ngồi vào trong, cô không dám không nghe.

Sau đó dọc đường đi anh đều không nói chuyện, cho đến khi xe dừng lại, mới lạnh lùng kêu cô xuống xe.

Lòng của cô nhói nhói đau, vì sự lạnh lùng của anh hay là vì anh làm như không thấy nước mắt khổ sở, đau lòng trên mặt cô.

Lúc trước mỗi khi cô khóc thì phản ứng của anh không phải như thế, anh sẽ ôn nhu an ủi cô, đem cô ôm vào lòng, bắt đầu dĩ thời dài, chưa bao giờ giống như lúc này làm như không thấy.

Anh đã quyết định thu hồi tình cảm dành cho cô rồi sao, từ nay về sau sẽ không lãng phí ôn nhu chăm sóc cô? Cô lại trở về cuộc sống một người sao? Không có ai để dựa vào, không có ai làm bạn, lại càng không có người ân cần hỏi han, vì cô xuống bếp nấu cơm.....

Anh cùng với cô chia tay sao?

Cô cúi đầu để anh kéo đi, không thể ngăn nước mắt rơi như mưa, cho đến khi hai người dừng lại, tiếng anh lạnh lùng vang lên lần nữa.

“Em khóc cái gì? Người nên khóc phải là anh mới đúng?”

So với lúc trước “Lên xe”, “Xuống xe” anh đã nói nhiều hơn một câu, làm cho cô cuối cùng chịu không được từ lặng lẽ khóc biến thành khóc thút thít. Ngay cả như vậy, anh cũng không ôm cô.

“Đi vào.” Anh nói.

Ánh mắt mờ hồ làm cho cô không thấy rõ bốn phía, chỉ thấy trước mắt cánh cửa phòng đang mở, cô đau lòng đi vào trong phòng, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đóng cửa.

Cô đứng tại chỗ tiếp tục khóc, cảm giác được anh lại kéo cô đi về phía trước vài bước, sau đó đẩy cô ngồi xuống.

“Em nói không xác định, không xác định cái gì?” Tiếng anh lạnh lùng lại vang lên lần nữa, mang theo vài tia tức giận hỏi cô.

Cô cúi đầu khóc thút thít, khóc không thành tiếng.

“Anh hỏi lại một lần, em nói không xác định, là cái gì không xác định? Trả lời anh.” Anh ra lệnh.

“Em không xác định chính mình có thật sự xứng đôi với anh không, không xác định anh sẽ hỏi hận hay không.....” Cô ghen ngào, đứt quãng thấp giọng nói.

“Lãng tiếu thư cô ấy..... thật xinh đẹp, tự nhiên hào phóng cùng em trai anh rất xứng đôi, trái lại em, em..... không ai, không ai có thể tin chúng ta là một đôi, em không muốn anh hỏi hận, không, không xác định chúng ta..... thật sự có thể kết hôn hay không, nếu tương lai anh hỏi hận..... Hỏi hận.....”

“Nói tóm lại, em chính là không tin tưởng tình yêu của anh.” mặt anh không chút thay đổi kết luận.

“Em là không tin tưởng chính mình.” Cô thấp giọng nói, chậm rãi ngừng khóc.

“Vậy em nói cho anh biết, muốn như thế nào em mới có thể tin tưởng chính mình?” Anh hỏi cô.

“..... Em không biết.” Cô không nói gì trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng trả lời.

“Anh nói anh thích em, em không tin, anh nói anh yêu em, em cũng bán tín bán nghi, có phải em không tin tưởng lời anh nói, muốn anh dùng hành động em mới có thể tin?” Anh nói.

“Em không biết.” Cô lại thấp giọng đáp, hoàn toàn không có nghe ra ý định của anh.

“Vậy thử xem.” Tiếng anh lại vang lên lần nữa, lúc này không hề lạnh lùng, ngược lại mang theo một loại áp lực nóng cháy.

Theo phản xạ cô nghi hoặc ngẩng đầu lên, còn chưa kịp tự hỏi mình có nghe lầm hay không, theo như lời anh “Thử xem” cuối cùng là thử cái gì, thì thân mình đã bị áp đảo.

Khi đã nằm trên giường, cô mới biết thì ra từ nãy đến giờ mình vẫn ngồi trên giường mà không phải ghé.

Về phần bọn họ vì sao ở đây? Vì sao cô lại nằm trên giường? Cô sớm đã không có nhiều dư lực chú ý đi tự hỏi mấy vấn đề này, bởi vì hiện tại sự chú ý của cô, toàn bộ tập trung ở ánh mắt nóng cháy trước mắt, vẻ mặt chuyên chú, biểu tình là muốn làm thật của nam nhân đang ở trên cô.

Vậy thử xem.

..... Phải dùng hành động mới khiến em tin tưởng?

Thử xem? Dùng hành động? Cô chậm chạp cuối cùng có thể nối liền những lời anh nói, cũng hiểu được giờ phút này anh muốn làm gì. Anh muốn cùng cô ở trên giường.

Hô hấp không tự chủ được tăng lên dồn dập, tim cô đập nhanh, giống như anh có thể nghe thấy.

Anh chăm chú nhìn cô, trong mắt phụt ra tia nhìn nóng bỏng, sau đó chậm rãi, chậm rãi cúi đầu hôn cô.

Anh không có nhắm mắt, hai mắt vẫn là như vậy chuyên chú nhìn cô, giống như đang chờ phản ứng của cô, muốn biết cô có cho phép hay không.

Cho dù đã hạ quyết tâm, anh vẫn không thể không để ý tình cảm của cô mà mạnh mẽ cưỡng bức cô..... Nam nhân giống anh như vậy, cô làm sao có thể không yêu?

Thấy cô không kháng cự, anh mới nhanh chóng đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, hôn càng ngày càng sâu.

Ánh mắt của cô dần dần mê ly, hô hấp cũng vì vậy dồn dập.

Cô kim lòng không được đưa tay ôm cổ anh, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, cô dùng lời nói, cách hôn mà anh dạy cùng anh chơi đùa, triền miên. Anh càng hôn càng trở nên tham lam, như muốn đem cô cắn nuốt, nhưng kỳ dị là, cô lại không cảm thấy sợ hãi.

Cô biết sau đây sẽ phát sinh chuyện gì, nếu muốn ngăn cản phải thừa dịp hiện tại, nhưng là cô cũng không muốn ngăn cản anh.

Bởi vì cô cũng muốn anh.

Nếu kết quả cuối cùng là chia tay..... Cô mơ hồ nghĩ, ít nhất cô cũng muốn cảm thụ một lần cảm giác được nam nhân âu yếm, ôm vào trong ngực.

Nghĩ vậy, cô không tự giác siết chặt hai tay, càng thêm dùng sức ôm chặt anh.

Trong phòng thực im lặng, nhịp tim cùng hô hấp của hai người đều dần dần bình tĩnh lại, Phàn Sở Ngữ vẫn xấu hổ không dám mở mắt ra, cô không dám đối mặt với Hạ Tử Kinh, với chuyện vừa phát sinh.

Cô biết anh cũng chưa ngủ, bởi vì tay anh đặt trên eo cô không có dừng lại, một chút lại một chút vuốt ve da thịt của cô, đầu ngón tay ở trên người cô cảm nhận.

Cô cũng thực thích cảm giác này, cùng anh da thịt gần gũi, yên lặng được anh ôn nhu trân ái ôm ở trong ngực.

Chính là, đây có phải là lẽ vật cuối cùng khi sắp chia tay?

Nghĩ vậy, nhịp tim cùng hô hấp của cô mới có thể chậm lại, tâm tình không yên bất an.

“Em đang suy nghĩ cái gì?” tiếng anh đột nhiên vang lên bên tai cô.

Cả người cứng đờ, cô không có trả lời, muốn tiếp tục giả bộ ngủ, không muốn nhanh như vậy đối mặt với sự thật.

“Muốn làm lại lần nữa sao?” môi anh đột nhiên chạm nhẹ vào tai cô, khàn khàn bên tai cô hỏi.

Cô bị dọa đến nổi lập tức trợn hai mắt lên, lặn ra khỏi lòng anh, quên tiếp tục giả bộ ngủ.

“Ha ha.....” Anh bỗng nhiên cười to.

Mặt cô đỏ lên, nhanh chóng cầm lấy chăn, ngượng ngùng khấn trương không biết làm sao nhìn anh, không biết anh nói thật hay giỡn. Hơn nữa, giữa hai chân cô vẫn đau đớn, cô không biết mình có thể lại tiếp nhận anh một lần nữa hay không.....

“Không cần khấn trương như vậy.” Anh thu hồi tiếng cười, kéo cô vào lòng. Cả người cô cứng ngắc, không thể thả lỏng.

“Muốn tắm rửa không?” Anh ôn nhu hỏi.

Cô không chút do dự lập tức gật đầu, thầm nghĩ thoát đi hoàn cảnh xấu hổ này, cũng không nghĩ gì khác, đương nhiên cũng không đoán được hành động kế tiếp của anh sẽ là đem chăn trên người cô cướp đi.

Cô kinh hoảng trợn trừng hai mắt, phản xạ muốn đem chăn cướp về, anh cũng đã nhảy từ trên giường xuống, sau đó khi cô đánh về phía anh — không! Là đánh về phía vật duy nhất có thể che thân là cái chăn trên tay anh, anh bế cô từ trên giường đi vào phòng tắm.

“Lão bản?” trong nháy mắt cô bối rối thất thố sợ hãi kêu một tiếng, sợ ngã vội vàng ôm cổ anh.

“Anh đưa em đi phòng tắm.” Anh cúi đầu ôn nhu hôn lên cái trán của cô.

Mặt của cô nóng lên, đỏ ửng, đột nhiên cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình có chút thái quá, nhưng.....

“Anh đặt em xuống, em có thể tự mình đi.” Cô đột nhiên thấp giọng nói, không thể không để ý hai người lúc này trần trụi.

“Không có gì phải thẹn thùng.” Anh nhìn thấu suy nghĩ của cô, đem cô ôm vào phòng tắm, sau đó đặt cô ngồi vào trong bồn tắm lớn bên cạnh, tự mình đi pha nước tắm cho cô.

Thân thể trần trụi rần chắc của anh ngay tại trước mắt, còn có cô lần đầu tiên trong đời chính mắt nhìn thấy vật nam tính! Làm cho cả người cô đỏ bừng, mắt không dám nhìn thẳng anh, chỉ có thể đem lực chú ý chuyển tới đồ dùng trong phòng tắm.

Trong phòng có một bồn tắm lớn, một buồng tắm với vòi hoa sen, đồ dùng rửa mặt được xếp ngay ngắn trên bồn rửa tay màu đen, trên tường có một cái khăn mặt dày màu trắng. Quan trọng là trên đó còn thêu một hình trái tim.

Nhìn kỹ lại, không chỉ khăn mặt có thêu hình này. Xà phòng hình trái tim, bồn rửa tay hình trái tim, bồn cầu hình trái tim, gương hình trái tim, ngay cả bồn tắm cũng hình trái tim....

Tuy rằng chưa ăn thịt heo cũng thấy heo đi đường. Cô cuối cùng nhận ra mình đang ở đâu.

Nơi này đại khái gọi là khách sạn tình yêu sao? Cảm giác giống như đang làm chuyện gì ám muội.....

Nhưng cô vừa rồi thật là làm chuyện ám muội nha.

Nghĩ đến lúc này tứ chi tiếp xúc, cô lại có cảm giác cả người muốn bốc cháy, không tự chủ được vùng trộm liếc nhìn anh.

Anh giúp cô pha nước, rốt cuộc muốn pha tới khi nào?

“Cám ơn anh, em có thể tự mình làm.” Cô nhin không được nhỏ giọng nói, hy vọng anh có thể nhanh chút rồi đi.

Anh quay đầu nhìn cô.

Tuy rằng hai tay cô ôm ngực, hai chân co lên che khuất những điểm quan trọng trên người, nhưng bị anh nhìn chăm chú cả người cô vẫn co rúm lại, ngượng ngùng không dám nhìn thẳng anh.

“Anh cũng muốn tắm.” Anh nói.

Cô khinh ngạc, sửng sốt, ngược mắt nhìn anh.

Anh cũng muốn tắm rửa? Có ý gì? Anh muốn tắm trước sao?

“Chúng ta cùng nhau tắm.” anh vừa cười vừa nói giống như nhận ra sự thắc mắc của cô.

Cô trợn mắt kinh ngạc, không thể tin được lời anh vừa mới nói — cùng nhau tắm?

“Em –” Cô mới mở miệng, còn không kịp nói ra hai chữ “Không được”, anh đã một tay ôm lấy cô từ trong bồn tắm đưa vào phòng tắm hoa sen đã bị hơi nước nóng bao phủ, trong nháy mắt hai người đều bị nước làm ướt.

Anh không cho cô có cơ hội chạy ra bởi vì lúc này anh đang đứng chắn ngay cửa. Anh lấy một ít sữa tắm tạo bọt bằng bông tắm rồi ôn nhu giúp cô tắm rửa, kì cọ trên người cô.

Cô thật sự xấu hổ muốn chết, nhưng anh thật sự ôn nhu, động tác không có ý xấu gì, chỉ đơn thuần giúp cô tắm rửa rồi tự mình tắm. Anh ôn nhu ôm lấy cô, hai người cùng ngồi vào bồn tắm lớn.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, sau khi trải qua những hành động xấu hổ liên tiếp như vậy, cô muốn tiếp tục xấu hổ cũng khó.

“Rất đau sao?” Anh đột nhiên ôn nhu hỏi.

Cứ nghĩ sẽ không còn xấu hổ nữa, cô lại bị lời nói này của anh làm cho thẹn thùng.

Cô đương nhiên biết anh đang hỏi cái gì bởi vì lúc đó tay anh đang di chuyển đến giữa hai chân của cô nhẹ nhàng ve vuốt.

“Một chút.” Cô ngượng ngùng thấp giọng nói.

“Anh không nghĩ sẽ nói xin lỗi bởi vì anh thật vui mừng, thật vui mừng em chỉ thuộc về một mình anh.” Trong giọng nói của anh tràn đầy dự vọng chiếm giữ.

“Anh.....” Cô đỏ mặt quay đầu nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi.

“Em muốn nói cái gì?” Anh ôn nhu hỏi, điều chỉnh tư thế thấp xuống để có thể nhìn thấy vẻ mặt của cô.

“Anh..... Không phải anh muốn chia tay sao?” sau khi bình tĩnh lại cô mới nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì?” Hạ Tử Kinh ngây người ngẩn ngơ.

“Anh rất tức giận, dọc đường đi đều rất lạnh lùng với em, làm như không thấy em.....” Cô cúi đầu giải thích, vẫn không có dũng khí nhìn về phía anh.

“Đúng vậy, anh rất tức giận, em phải biết anh lạnh lùng với em, làm như không thấy em điều đó chứng minh anh đang rất tức giận. Nhưng chia tay là chuyện gì? Anh cho tới bây giờ cũng chưa nói câu này.” Anh nói xong, nhin không được tức giận cúi đầu ở trên vai cô cắn một miếng coi như trừng phạt.

Dám hiểu lầm như vậy, xem anh như thế nào trừng phạt cô?

“Nha!” Cô kêu nhỏ một tiếng, không phải bị anh cắn đau, mà là không nghĩ tới anh sẽ cắn người.

“Đây là trừng phạt.” Anh nói thẳng.

“Trùng phạ chuyện gì?” Cô cắn cắn môi, cẩn thận hỏi anh, không biết anh trùng phạ vì cô nói sai hay chuyện cô muốn hủy hôn.

“Em cho là chuyện gì?” Anh không đáp hỏi lại cô.

Người ta không biết mới hỏi! Cô trả lời thầm trong lòng. Nhưng mặc kệ vì chuyện gì tốt nhất nên xin lỗi anh trước.

“Thật xin lỗi.” Cô lập tức cúi đầu đáng thương sám hối.

Đối mặt với sự khép nép của cô như vậy, Hạ Tử Kinh làm sao còn có thể tức giận, chỉ có thể nhẹ giọng thở dài.

“Anh nói rồi anh sẽ bên cạnh em, đã nói về sau bên cạnh em có anh, đó không phải tùy tiện mà nói, mà là lời hứa của anh với em. Chẳng lẽ em không hiểu sao?” Anh nói.

Cô im lặng không nói, không lên tiếng trả lời.

“Nói cho anh biết, em đang nghĩ cái gì.”

“Em không có tự tin.” Cô lặng im một hồi lâu mới trả lời anh.

Anh nhớ tới lúc này cô nói cô không xứng với anh, nói lão bà của em trai thật tốt.

“Em không cần có tự tin, em chỉ cần tin tưởng anh là đủ rồi.” Anh nói, sau đó cúi đầu ôn nhu hôn cô. “Huống hồ, ‘Anh ngẩng đầu, gần gũi ngóng nhìn’ cô nói, ‘Bên cạnh anh có nhiều người đẹp như vậy, kiểu gì cũng có nhưng anh lại yêu em, mê luyến em, em phải nên tự tin mới đúng. Trừ khi em nghi ngờ con mắt thẩm mỹ của anh.’”

“Em chưa từng nghi ngờ.”

“Vậy tự tin lên, tin tưởng anh được không?” Anh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhu tình như nước.

“Được.” Cô cúi đầu cảm động, gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Anh đứng dậy, nước trong bồn vì động tác của anh mà bắn ra xung quanh.

“Đi? Đi đến chỗ nào?” Cô mờ mịt nhìn thấy anh bước ra khỏi bồn tắm, lấy khăn lau người rồi quấn quanh hông.

“Đi đăng kí.” Anh trả lời. Kéo cô từ trong bồn tắm đi ra, anh dùng một cái khăn quấn quanh người cô rồi dùng một cái khác giúp cô lau tóc.

Cô quá ngạc nhiên, sửng sốt vì vậy để mặc cho anh chăm sóc.

“Anh còn muốn đi?” Cô nói.

“Đương nhiên.” Anh lập tức trả lời, sau đó dừng lại một chút rồi hí hóp nhìn cô hỏi: “Em muốn nói em vẫn chưa xác định?”

Cô cất lực lắc đầu.

“Tốt lắm.” Anh nhếch miệng cười vừa lòng, đem khăn bỏ qua một bên, cầm lấy máy sấy trên tường sấy khô tóc cho cô.

Hơi nóng của máy sấy làm tan đi hơi nước trên gương, hình ảnh hai người hiện lên rõ ràng.

Anh đứng ở bên cạnh cô, vẽ mặt cùng động tác rất ôn nhu, chuyên chú giúp cô sấy tóc, giống như thực hưởng thụ. Mà cô..... trong gương hai má đỏ bừng, môi căng mọng hấp dẫn, đôi mắt long lanh, sáng ngời mê hoặc khiến cho cô sắp không nhận ra chính mình.

Bây giờ cô trông giống như thế này sao? Trong mắt anh cô cũng xinh đẹp như vậy sao?

Cô ngơ ngác nhìn mình đến ngẩn ngơ, sau đó trong lúc vô tình cô nhìn thấy trong gương ánh mắt anh như đang cười, anh cúi thấp người khàn khàn nói bên tai cô, “Em thật đẹp.”

Mặt cô nhanh chóng đỏ lên, cảm thấy thật xấu hổ. Làm gì có ai tự nhìn mình đến ngẩn ngơ như cô? Anh nhất định cảm thấy cô rất buồn cười.

Nói đến, nếu nguyên nhân anh yêu cô cũng bao gồm việc cảm thấy cô rất buồn cười, như vậy, đây coi như đây là ưu điểm lớn nhất của cô vậy? Cô tự chế nhạo mình.

Sau khi ra khỏi khách sạn, anh trực tiếp lái xe đưa cô đến phòng đăng kí kết hôn, ở đây đã có một hàng dài người đang xếp hàng khiến cô nhăn mày.

Cô kinh ngạc khi biết anh đã sớm thuê người giúp họ xếp hàng, anh vừa đến cửa gọi điện thoại, người đó đã đến đưa cho anh sổ kế tiếp đến phiên, việc này thật hiệu quả.

Nhưng cô càng ngạc nhiên hơn khi người này đồng ý làm người chứng hôn cho cô và Hạ Tử Kinh khi anh nhờ, lại còn giảm nửa giá coi như bao lì xì cho cô và anh làm cho cô đỡ khóc đỡ cười.

Được sự giúp đỡ của người đàn ông tốt bụng đó và một cụ bà nhiệt tình làm người chứng hôn, bọn họ cuối cùng cũng hoàn thành thủ tục đăng kí kết hôn, danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng.

Hỏi cô có cảm tưởng gì? Kỳ thật không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy tim đập thật sự nhanh, ngực nóng lên.

“Lão bà.” Anh vô cùng thân thiết gọi cô một tiếng, hốc mắt cô nóng lên. “Từ nay về sau, anh sẽ là chỗ dựa của em.” Anh thâm tình chân thành hứa với cô, làm cho nước mắt của cô chảy ra như suối.

“Aiz, anh nói lời này không phải vì muốn làm cho em khóc nha.” Anh thở dài đem cô ôm vào trong lòng.

“Đó là vui quá mà khóc.” Cụ bà ngồi bên cạnh vui vẻ cười nói.

Phàn Sở Ngữ nhanh chóng nhớ tới hiện trường còn có rất nhiều người, cô nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng mà đẩy anh ra, nhưng vẫn xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

“Lão bà.” Anh lại nhẹ nhàng gọi cô một tiếng. “Em thật đẹp.”

“Tuổi trẻ thật tốt.” cụ bà nở nụ cười, những người xung quanh thấy thế cũng cười theo.

Mặt Phàn Sở Ngữ đỏ lên như sắp chín, chỉ có lời kéo Hạ Tử Kinh, không nói gì cầu anh đi mau, nếu cứ ở lại đây cô sẽ xấu hổ đến chảy máu não.

Nhận ra tín hiệu xin giúp đỡ của cô, Hạ Tử Kinh khẽ cười một tiếng, một lần nữa cảm ơn cụ bà, anh nắm tay cô rời đi, mười ngón tay đan vào nhau.

Bọn họ đã kết hôn.

9. Chương 07 Part 1

Sau khi kết hôn, Phàn Sở Ngữ mới phát hiện trước và sau khi kết hôn cũng không khác biệt nhiều lắm, không tính chuyện phòng the dù sao đã là vợ chồng thì phải như vậy.

Nhưng cô có chút nghi ngờ, người chồng nào cũng dư thừa tinh lực như Hạ Tử Kinh hay không, mỗi ngày ít nhất cũng phải 1, 2 lần?

Trên thực tế sau, khi hai người kết hôn, ngoại trừ việc cô chuyển từ phòng khách sang ngủ cùng phòng với anh thì chỉ có thêm xưng hô khác còn lại không có gì thay đổi.

Anh rất thích quần lấy cô, cứ lão bà, lão bà gọi tới gọi lui làm như sợ người khác không biết cô là lão bà của anh, khiến cô vừa bực mình vừa buồn cười.

Như vậy còn chưa tính, anh còn cứ nhắc quy định cô cũng phải gọi anh là lão công, nếu cô không ngoan ngoan gọi anh sẽ làm như mất mùa tai điếc, không nghe không thấy.

Nhưng trừ lần đó ra, cuộc sống sau hôn nhân của hai người phải nói là vô cùng an nhàn hạnh phúc, như cá gặp nước.

Nhưng đổi lại, ở trong công ty cô thật sự đau đầu.

Tin tức bọn họ kết hôn ở trong công ty là bí mật bởi vì cô cần thời gian để chuẩn bị tâm lý đối mặt với sự châm chọc, khiêu khích của mọi người, còn phải lo lắng đến những mối quan hệ của anh, dù sao những mối quan hệ này coi trọng nhất là hình ảnh, cô không muốn ảnh hưởng đến hình ảnh công tử độc thân đào hoa của anh.

Tuy rằng anh tự đại nói cái đó không quan trọng, anh dựa vào thực lực của mình không phải nữ nhân, cô ngu ngốc mới tin anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nói tóm lại, sau khi cô khóc lóc thỉnh cầu, anh một lần nữa cho cô quyền quyết định công khai mối quan hệ của hai người. Cho nên ở công ty, bọn họ vẫn duy trì quan hệ lão bản cùng thư kí.

Nhưng muốn Hạ Tử Kinh ở trong công ty ngoan ngoãn làm lão bản mà không phải lão công của cô còn khó hơn lên trời.

“Hi, lão bà.”

Xem đi, nơi này rõ ràng chính là công ty, anh lại không phân biệt công tư gọi cô là lão bà, cũng may sau khi vào phòng anh cô đã đem cửa đóng lại.

“Nơi này là công ty, cầu xin anh gọi tên em hoặc Phàn thư ký có được không?” Cô nói.

Lão bản đại nhân nói: “Nơi này chỉ có hai chúng ta không có người khác.”

“Vấn đề không phải là có hay không có người khác mà là thói quen.” Cô nhún mi nói: “Anh có biết lần trước ở trước mặt mọi người anh đột nhiên gọi em lão bà, thiếu chút nữa hù chết em không?”

“Cho nên anh mới hỏi em rốt cuộc tới khi nào thì em mới chịu công khai mối quan hệ của chúng ta? Đừng làm cho anh chờ đến mòn con mắt, đợi cho đến khi “Hoa nhi” cũng biết nói cảm ơn.” Anh bắt đầu dĩ nhiên nói. (theo ta nghĩ “hoa nhi” này là một con chim)

“Không có “Hoa nhi” làm sao cảm ơn anh?” Cô đỏ khấc đỏ cười.

“Anh sẽ mua về một con.” Anh lập tức nghiêm túc trả lời.

“Đừng náo loạn.” Cô cười nói, sau đó trở lại chuyện chính: “Em đến nhắc anh hành trình buổi phát biểu tối nay anh phải tham dự. 7h phải đến nơi, 7h30 buổi lễ bắt đầu, sau đó anh sẽ lên đọc bài phát biểu, 8h50 buổi lễ kết thúc, 9h trả lời phỏng vấn của phóng viên, anh phải tham dự toàn bộ quá trình, 9h30 kết thúc phỏng vấn, anh cùng phóng viên kiểm tra lại nội dung phỏng vấn. Lão bản cần em hỗ trợ chuẩn bị hay liên lạc gì nữa không?”

“Có, anh muốn lão bà của anh đi cùng anh.”

“Thỉnh công tư rõ ràng, lão bản.”

“Được, anh muốn Phàn thư ký đi cùng anh.”

Phàn Sở Ngữ nghe vậy chán nản: “Để em nhắc anh, đêm nay anh đã có bạn gái là Tần Lạc Lâm tiểu thư của công ty Sâm Đức.” Cô trả lời một cách máy móc.

“Hủy bỏ, đổi người. Em đi cùng anh.”

“Công ty Sâm Đức gần đây đang tìm kiếm công ty quan hệ xã hội mới để hợp tác. Mỗi năm chi phí quan hệ xã hội là một triệu hai ngàn vạn mà Tần tiểu thư lại là người có một nửa quyền quyết định.” Cô nhắc nhở anh.

“Em sẽ không ghen sao?” Anh trầm mặc một chút, nhíu mi hỏi.

“Đây là công việc.” Cô trả lời.

“Cho dù là công việc, nhìn thấy anh cùng một người phụ nữ khác đi cùng nhau, em cũng không ghen hay cảm thấy không thoải mái sao?”

“Anh muốn em nói cái gì?” Phàn Sở Ngữ nhận ra, bất đắc dĩ hỏi anh.

Cô sao lại không ăn giấm chua? Nhưng có ghen thì cũng làm được gì? Trước khi đồng ý hẹn hò rồi kết hôn với anh, cô cũng đã dự đoán trước việc này, kết quả cô vẫn bất chấp tất cả lựa chọn anh.

Đây là lựa chọn của cô đương nhiên cô phải chấp nhận tất cả.

Không phải cô không ăn giấm chua mà là không thể ăn bởi vì đây là công việc, cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh.

“Em tin anh.” ánh mắt cô kiên định nhìn anh.

Anh trầm mặc không nói, hai người nhìn nhau một lúc lâu sau đó anh ngoắc cô nói: “Lại đây.”

Biết rõ nơi này là công ty, biết rõ anh muốn làm cái gì, nhưng nghĩ đến chút nữa anh sẽ bên cạnh người con gái khác—tuy là vì công việc, cô vẫn không kiềm chế được nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, để cho anh đặt cô ngồi ở trên đùi anh rồi hôn cô.

Anh ôn nhu hôn cô một hồi lâu sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cô, giống như thật vừa lòng sự ngoan ngoãn của cô, không lấy lý do đáng ghét nơi này là công ty để ngăn cản anh thân mật.

Nhưng như vậy là không được, cô vẫn phải nhắc lại câu nói kia, không thể để anh nghĩ từ nay về sau anh có thể muốn làm gì thì làm.

“Nơi này là công ty.” Cô mở miệng nói.

“Lão bà, em không cần nhanh như vậy phá hư không khí được không?” Anh áp trán của mình vào trán của cô thở dài nói.

“Nơi này là công ty, chúng ta đã nói qua công tư phải rõ ràng.” Cô thở dài theo anh. Cô như thế nào không muốn cùng anh tiếp tục nói chuyện yêu đương, anh em em? Nhưng địa điểm không thích hợp.

“Buổi tối nếu uống nhiều rượu đừng nên lái xe, gọi tắc xi về nhà, biết không?” Cô nhin không được ôn nhu căn dặn anh.

“Nếu em lo lắng cho anh thì đi cùng anh đi.” Anh lại bắt đầu năn nỉ cô.

“Không phải đã nói tối nay anh đã có bạn gái?”

“Em là thư ký của anh, nếu là vì công tác, anh mang thư ký bên người đó cũng hợp lý.”

“Như vậy thật thất lễ với Tần tiểu thư.” Cô nói, sau đó suy bụng ta ra bụng người phân tích cho anh nghe. “Tuy rằng trong lòng cô ấy biết anh là vì công việc mới hẹn cô ấy nhưng đối với buổi lễ hôm nay vẫn rất mong chờ, nếu anh đưa em đi trước làm sao cô ấy có thể chấp nhận được?”

“Nếu trong lòng cô ấy đã biết thì nên đoán trước được anh có thể mang thư ký đi cùng.” Anh trả lời.

“Vấn đề ở chỗ anh có thể đối xử với em giống một thư ký bình thường không?” Cô nhìn anh.

“Đương nhiên có thể.” Anh không chút do dự trả lời.

“Em thật hoài nghi.” Cô không nể mặt đáp lại anh.

“Lão bà –”

“Anh xem.” Cô ngắt lời anh. “Muốn anh ở công ty không gọi em lão bà anh cũng làm không được, muốn em như thế nào tin anh “đương nhiên có thể”?”

“Vậy em dám đánh cược với anh không?” Anh bình tĩnh, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Đánh cược?”

“Đêm nay em đi cùng anh, để xem ai trong hai ta có thể che dấu hoàn toàn không lộ dấu vết, không để người khác nghi ngờ quan hệ của chúng ta không chỉ là lão bản và thư kí.” Về mặt anh như kiểu “Có dám đánh cược với anh không” nhìn cô khiêu khích.

“Tiền đặt cược là cái gì?” Cô cắn câu.

“Em muốn gì cũng được.”

“Một nửa tài sản của anh?” Cô nhú mày nói.

“Cái này không cần cược.” Anh nhẹ nhàng lắc đầu. “Bây giờ anh có thể đem toàn bộ tài sản cho em đứng tên. Anh lập tức gọi điện cho Lí luật sư chuẩn bị giấy tờ.”

Cô kinh ngạc, không thể nói nhìn anh trần trối giống như bị dọa vội vàng nói: “Em chỉ nói đùa thôi!”

“Nhưng anh cho là thật.” Anh nghiêm túc nói, “Việc này lẽ ra nên làm từ sớm, thế nhưng anh lại quên mất. Cảm ơn em nhắc nhở anh, lão bà.” Nói xong, anh hôn cô một cái.

“Em không muốn đứng tên tài sản của anh, tốt nhất anh không nên làm như vậy.” biết anh nói thật, cô cảnh cáo anh.

“Việc này chúng ta sẽ thảo luận sau.” Anh nói xong lại hôn cô, ôn nhu nói: “Bây giờ nói cho anh biết em muốn cái gì?”

“Em muốn không đứng tên tài sản của anh.” Cô nghiêm túc trả lời.

Anh sửng sốt một chút, trong nháy mắt liền bật cười.

“Lão bà em thật đáng yêu.”

“Em nói thật đấy!” Cô đỏ mặt đánh nhẹ anh một cái, cường điệu nói.

“Không ai lại đem tiền ném ra cửa, lão bà của anh thật ngốc.” trong mắt anh tràn ngập ôn nhu, lắc đầu nói với cô. “Chuyện này chúng ta sẽ thảo luận sau.” Anh lại hỏi tiếp. “Bây giờ nói cho anh biết em muốn cái gì?”

Phàn Sở Ngữ không nói gì nhìn anh, suy nghĩ xem mình muốn cái gì nhưng trong đầu trống rỗng không nghĩ được gì.

Nói thật, bởi vì anh đối xử với cô rất tốt, hầu như đều đáp ứng yêu cầu của cô, muốn cái gì có cái đó, còn có cái gì để cô phải lợi dụng việc đánh cược yêu cầu anh làm sao? Cô thật sự không thể nghĩ ra.

“Em nghĩ không ra.” Cô thành thật nói.

Hạ Tử Kinh nhin không được cười ra tiếng. “Em không có yêu cầu gì sao, lão bà?” Anh mê muội nhìn vào gương mặt đắm chiêu của cô, khẽ thở dài.

“Không phải không muốn gì mà là những thứ em muốn đã không thiếu.” Cô bất đắc dĩ nói với anh, sau đó tạm dừng một chút, hỏi lại anh, “Vậy còn anh? Nếu anh thắng, anh muốn cái gì?”

“Anh muốn em cả đời yêu anh.” Anh không chút do dự nói, lời nói này làm mặt cô nóng lên một chút.

Yêu cầu như vậy..... cô nên nói sao đây? Phải nói đây là “Hy vọng” mà không phải là “Yêu cầu”. Với lại nếu lòng người đã thay đổi thì bất cứ người nào hay vật gì cũng không thể cản được.

Nhưng nếu cô nói như vậy giống như cô sẽ thay lòng đổi dạ, không yêu anh cả đời.

Phàn Sở Ngữ suy nghĩ một chút mới mở miệng nói: “Chuyện này không phải là đương nhiên sao? Anh phải chờ em mở miệng yêu cầu anh yêu em cả đời, mới có thể cả đời yêu em sao?”

Không đoán được cô sẽ trả lời như vậy, Hạ Tử Kinh ngây người một lát, lập tức mừng rỡ cười ha ha.

“Lão bà, em thật sự là thiên tài.” Anh dùng lực hôn cô một chút.

Phàn Sở Ngữ hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại khen cô như vậy.

“Đúng, đây là chuyện đương nhiên. Em không cần yêu cầu anh cũng sẽ yêu em cả đời, tự nhiên, anh không cần yêu cầu em cũng sẽ yêu anh cả đời, không phải sao?” gương mặt anh tràn đầy hạnh phúc.

Cô gật đầu.

Anh vui vẻ, lập tức hôn cô.

“Tốt lắm, tiền đặt cược chính là thực hiện một nguyện vọng cho đối phương, không có thời hạn hiệu lực, mặc kệ là 5 năm, 10 năm hoặc 50 năm sau mới đưa ra yêu cầu cũng phải thực hiện. Như vậy được không?” Anh mỉm cười đề nghị.

Hai mắt cô sáng ngời, gật đầu nói: “Được. Một lời đã định.”

Phàn Sở Ngừ thật sự cảm thấy mình thật ngu ngốc, rõ ràng không muốn nhìn Hạ Tử Kinh cùng cô gái khác ra về một đôi tuy chỉ vì công việc, cô cũng không thiếu thứ gì để phải dựa vào đánh cược yêu cầu anh làm, vì sao kết quả vẫn là cô cùng anh đi đến buổi tiệc này?

Cô muốn hét to lên, muốn đem đầu đập vào tường xem có thể thông minh hơn một chút không đồng thời cũng muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng mà việc cô muốn làm nhất lúc này là cầm ly sâm banh đi đến bên cạnh cô gái đang tiến lại gần lão công của mình, hung hăng hất lên mặt cô ta, lớn tiếng tuyên bố chủ quyền “ Anh ấy là lão công của tôi!”, rồi yêu cầu đối phương tránh xa ra. Cô rất muốn, rất muốn làm như vậy.

Tuy rằng hai người đang đánh cược xem anh có thể che dấu quan hệ vợ chồng của họ không để lộ dấu vết hay không, nhưng đối với người phụ nữ khác anh cũng nên duy trì phép lịch sự và khoảng cách đi? Hay anh bình thường đối với họ cũng là thái độ như vậy?

Tươi cười rạng rỡ, ôn nhu chuyên chú, lời nói nhỏ nhẹ, hài hước khôi hài, tùy ý đối phương giở trò cũng không ngăn lại — chẳng lẽ anh căn bản là thích thú, thật hưởng thụ?

Đáng giận! Thật sự là tức chết cô, cô sắp nổi điên!

Không nên nhìn, không nên nhìn, không nên nhìn, nhắm mắt làm ngơ.

Tuy rằng cô vẫn nói với chính mình như vậy, nhưng ánh mắt dời đi không lâu lại không tự chủ được trở lại trên người anh, tự mình ngụy biện: Anh là lão bản, cô là thư ký, thư ký đương nhiên phải chú ý nhu cầu của lão bản, nếu cố ý tránh né, không phải trông cô càng kì quái?

Cô quả nhiên thật ngu ngốc, ngu ngốc tự mình làm khổ mình!

Hít sâu một hơi, đã 108 lần cô bắt buộc chính mình đem ánh mắt dời đi không được nhìn anh nữa, tập trung chú ý đến những món điểm tâm ở trước mặt.

Ăn đi. Cô nói với chính mình, lúc tức giận ăn là tốt nhất, dù sao cô ăn cũng không mập.

Nghĩ vậy cô lập tức cầm đĩa lên giống như đang đánh kẻ thù hung hăng lấy mỗi loại điểm tâm hai cái rồi tìm một góc khuất người cuồng ăn một chút.

10. Chương 07 Part 2

Nhưng kế hoạch của cô chưa bắt đầu đã có người đến quấy rầy.

“Phản tiểu thư.”

Nghe thấy có người gọi, cô quay đầu lại, nhìn thấy vị khách quan trọng mà lúc mới đi vào hội trường cô đã từng chào hỏi qua. Cô xoay người đồng thời đối mặt với đối phương, ở trong đầu nhanh chóng tìm ra tên của anh, Lí Chính Vũ.

“Lí tổng giám đốc.” Cô mỉm cười gật đầu chào.

Khi cô xoay người lại, ánh mắt của anh dừng lại 3 giây trên cái đĩa đồ ăn của cô, sau đó ngẩng đầu nhìn cô nói: “Điểm tâm tối nay rất ngon”

Phàn Sở Ngữ xấu hổ lập tức đỏ mặt.

“Trời ơi, tôi có nhìn lầm hay không? Mặt cô đỏ lên đúng không? Tôi không nhớ mình đã bao nhiêu năm rồi mới nhìn thấy con gái đỏ mặt, cô thật đáng yêu.”

Phàn Sở Ngữ biết người đàn ông này đang trêu cô, xấu hổ, ngượng ngùng, đỏ mặt vì vậy cũng bót đi.

“Lí tổng giám đốc tìm tôi có việc gì sao?” Cô mỉm cười nói một cách máy móc, tự nhắc nhở mình người đàn ông đang đứng trước mặt là khách quý của công ty, cô không nể mặt anh ta thì cũng phải vì công ty giữ phép lịch sự.

“Không có việc gì quan trọng, chỉ là đối với một quý ông như tôi thật không quen nhìn mỹ nữ cô đơn một mình cho nên mới tới nói chuyện phiếm với cô.” Nói xong, anh tiêu sái mỉm cười.

Phàn Sở Ngữ đối với anh nói hai từ “quý ông” không nói gì, chỉ mỉm cười một cách có lệ. Người này chắc chắn là một công tử ăn chơi lại tự đánh giá mình quá cao.

“Đứng ở đây nói chuyện thật không tiện. Để tôi phục vụ cô vậy.” Anh nói xong đột nhiên cầm lấy đĩa đồ ăn trên tay cô làm cô sợ tới mức suýt có hành động thất lễ nhưng cũng may cô kịp khống chế mình. “Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi.” Anh nói.

Phàn Sở Ngữ thật sự rất muốn cự tuyệt, nhưng vì phép lịch sự cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Lí Chính Vũ hai mắt sáng ngời cho rằng cô đã mắc câu. Nghĩ cũng biết, chỉ dựa vào bề ngoài anh tuần cùng với chức tổng giám đốc vĩ đại của anh, điều kiện tốt như vậy có cô gái nào có thể chống lại sự mê hoặc của anh, không cho anh dễ dàng đạt được?

Anh mỉm cười, đắc ý vênh vao đặt tay ở thắt lưng của cô nhưng chỉ một giây sau cổ tay đã bị người ở phía sau hung hăng nắm lấy, đau đến mức anh thiếu chút nữa lỡ miệng chửi ra ba chữ nói tục kia.

“Ai nha, thì ra là Lí tổng giám đốc sao? Thật sự xin lỗi, tôi còn tưởng người nào to gan lớn mật, dám ở nơi tập trung nhiều phóng viên như vậy vượt móng vuốt sói giở trò với thư ký của tôi. Đây hoàn toàn là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, Lí tổng giám đốc?” Hạ Tử Kinh ngoài cười nhưng trong không cười.

Phàn Sở Ngữ giật mình ngây ngốc trừng mắt nhìn, hoàn toàn không chú ý anh đi đến sau cô khi nào.

Anh không phải đang cùng Tần Lạc Lâm tiểu thư nói chuyện yêu đương sao..... Ách, nói sai rồi, phải là bàn công việc mới đúng, làm sao có thể đột nhiên đi đến bên người cô, còn đúng lúc ngăn trở người khác vượt móng vuốt sói với cô?

Chẳng lẽ anh luôn chú ý nhất cử nhất động của cô nhưng anh che dấu rất giỏi nên cô mới không phát hiện được, còn tưởng anh đã quên sự tồn tại của cô?

Tim đập nhanh lên, cô không thể tin được, trong lòng tràn đầy cảm động và tình yêu đã khắc sâu vào tim. Cô thật sự yêu anh, càng ngày càng yêu giống như thiêu thân lao vào lửa không tìm cách được.

“Hạ, Tử, Kinh.” Lí Chính Vũ nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra, hận không thể xé da lột xương kẻ phá hỏng chuyện tốt của anh.

Tục ngữ nói đúng một núi không thể có hai hổ.

Nếu đã có Lí Chính Vũ vì sao còn có Hạ Tử Kinh, hẳn luôn thắng anh thu hút ánh mắt hâm mộ của những cô gái? Sự ca ngợi này vốn dĩ thuộc về anh.

Được rồi như vậy cũng không nói. Những người đẹp chân dài này để cho hắn, mình đi tìm một cô gái ưa nhìn, trung bình để tán tỉnh hắn cũng muốn tham gia như vậy là sao?

Tuy cô gái này là thư kí của hắn nhưng hắn đã vì đại mỹ nữ mà bỏ rơi cô thì tại sao còn đến phá hỏng chuyện tốt của người khác? Hắn có tình muốn chống đối mình phải không?

Đáng giận! Bây giờ chính mình không thể làm gì hấn bởi vì hậu thuẫn của hấn rất nhiều nếu đối đầu với hấn mình tuyệt đối sẽ không được lợi gì.

Vì nguyên nhân này anh càng hận hấn, nghiêng răng nói.

“Đương nhiên là hiểu lầm.” Lí Chính Vũ ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại, “Tôi chỉ là cùng Phàn thư kí tiểu thư mới gặp như đã quen, hai người nói chuyện cũng rất hợp cho nên muốn tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm mà thôi.”

“Mới gặp như đã quen? Nói chuyện rất hợp?” Hạ Tử Kinh hí mắt nói.

“Không tin anh có thể hỏi Phàn tiểu thư.” Lí Chính Vũ nhìn sang Phàn thư ký, chỉ thấy cô gái anh nói “mới gặp như đã quen, nói chuyện rất hợp” đang mê đắm nhìn kẻ địch của anh, trong mắt tràn ngập tình yêu.

Hạ Tử Kinh nhìn thấy vậy gương mặt vốn dĩ lạnh lùng trong nháy mắt rạng rỡ giống như mặt trời ló sau rặng mây làm không khí xung quanh cũng ấm áp hơn. Anh thậm chí còn ôn nhu mỉm cười với cô!

Lí Chính Vũ thấy vậy ghen hòng nhìn trần trời.

“Tử Kinh, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Ý thức được nguy cơ sắp xảy ra Tần Lạc Lâm lập tức đi lên phía trước, chủ động ôm lấy tay Hạ Tử Kinh, dựa vào người anh, ngẩng đầu nhìn anh ôn nhu hỏi.

Sự xuất hiện của cô làm Phàn Sở Ngữ hóa đá, giật mình trở về thực tại.

“Lí tổng giám đốc nói đúng, chúng tôi chỉ muốn tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm mà thôi. Lão bản anh hiểu lầm anh ấy rồi.” Cô nhìn xuống dưới nói, không chú ý tới thấy sự tức giận lóe lên trong mắt Hạ Tử Kinh.

“Phải không? Vậy có thể cho tôi biết hai người nói chuyện gì vui vẻ như vậy?” Hạ Tử Kinh ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“Đó là bí mật của tôi và Phàn tiểu thư.” Lí Chính Vũ nói.

“Bí mật?” Hạ Tử Kinh lại lần nữa nheo lại mắt, “Là như vậy sao, Phàn thư ký?”

“Tử Kinh, họ đã nói đó là bí mật, anh cũng đừng hỏi nữa quấy rầy bọn họ nói chuyện yêu đương, chúng ta quay về chỗ ngồi tiếp tục nói chuyện lúc này còn chưa nói xong.” Tần Lạc Lâm cười nói, tiếng cười có chút giả dối.

Cô lôi kéo tay anh, ý bảo anh cần phải đi, không ngờ anh không thuận theo ý của cô, rút tay ra khỏi tay cô, không để ý đến sự tồn tại của cô.

Anh lập tức đi đến trước mặt Phàn Sở Ngữ nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

“Anh rất muốn biết bí mật này, làm sao bây giờ? Em đồng ý nói cho anh biết không, Phàn thư ký?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Phàn Sở Ngữ bị hành động này của anh dọa cho sợ tới mức trợn mắt há mồm, thiếu chút nữa nói với anh. Anh điên rồi sao.

“Lão bản, anh uống nhiều rượu rồi phải không? Sau khi kết thúc phỏng vấn anh còn phải gặp gỡ đối tác, anh không quên chứ, lão bản?” Cô lui ra phía sau từng bước thoát ly sự đụng chạm của anh, đồng thời lấy công việc ra nhắc anh chú ý ngôn từ, đừng quên thân phận của mình lúc này, còn chuyện đánh cược của họ nữa.

Anh còn dám nói “đương nhiên có thể” đối xử với cô như một thư kí nữa không?

Hừ! Về nhà cô nhất định phải cười nhạo anh một phen.

“Anh nhận thua vì vậy em nhanh chút nói cho anh biết bí mật là cái gì.” Anh đột nhiên một tay kéo cô vào trong lòng, cúi đầu nói.

Phàn Sở Ngữ lúc này thật sự bị dọa ngây người, hoàn toàn ngây người.

Anh đang làm cái gì? Tại sao biểu hiện thân mật với cô như vậy? Anh có biết mình đang làm gì không?

“Lão..... Lão, lão bản?” Cô nhanh chóng hoàn hồn, hơi hơi giãy dụa, xấu hổ thấp giọng nhắc nhở anh nói: “Anh nhanh bỏ em ra, mọi người đều đang nhìn.”

“Cho bọn họ nhìn.”

Anh điên rồi!

“Anh đồng ý.....” Cô định nhắc nhở anh, công khai quan hệ của hai người do cô quyết định, không biết sao lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị người khác nắm vai kéo đi, sau đó một nắm đấm nhắm anh đi đến.

“A!” Cô kêu lên một tiếng sợ hãi, nhìn thấy anh mạo hiểm đón nhận công kích.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Tử Kinh lạnh lùng nhìn người đột nhiên ra tay công kích mình, Lí Chính Vũ.

“Phản tiểu thư đã nói anh buông cô ấy ra, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?”

“Vậy thì sao? Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?” Hạ Tử Kinh cười lạnh.

“Đúng vậy.” Lí Chính Vũ trả lời như muốn cùng anh đối địch

“Vậy cũng phải xem vị tiểu thư này có muốn anh cứu hay không.” Hạ Tử Kinh giống như cố ý khiêu khích, bỗng nhiên lại duỗi tay kéo cô vào trong lòng, ôm lấy cô.

Lí Chính Vũ nắm chặt tay, nghiêng răng lại.

Phàn Sở Ngữ mặc dù không nhìn thấy ở phía sau cô, Hạ Tử Kinh nhưng cảm nhận được cơ thể anh đang gồng lên chờ phát động.

Không khí “giương cung bạt kiếm” khẩn trương giữa hai người khiến cho mọi người chú ý, chụm đầu, ghé tai, chỉ chỗ về phía bọn họ.

Phàn Sở Ngữ cảm thấy mình sắp nổi điên lên!

“Buông cô ấy ra.”

“Không.”

“Tôi đếm đến ba.....”

“Đếm đến một trăm cũng như nhau.”

Lí Chính Vũ nghiêng chặt răng, hai tay nắm chặt lại.

Mà người ở phía sau cô cơ bắp toàn thân cũng cứng lên.

Phàn Sở Ngữ muốn hét lên.

“Một, hai –”

“Đủ rồi, dừng tay lại!” Cô đột nhiên hét to lên.

“Phản tiểu thư cô đừng sợ, tuy rằng anh ta là lão bản của cô nhưng cô không cần phải chịu đựng sự quấy rối của anh ta, tôi sẽ giúp cô.” Lí Chính Vũ nghiêm khí nói.

“Tự cho mình là đứng lại còn ra vẻ đạo mạo.” Hạ Tử Kinh hừ giọng.

“Anh nói cái gì?”

“Muốn làm gì? Muốn đánh nhau sao? Vậy thì đến đây!”

“Được rồi!” Phàn Sở Ngữ một lần nữa lên tiếng ngăn cản hai người, cảm thấy nếu mình không giải thích rõ ràng, có thể dẫn đến đánh nhau làm hỏng hết buổi lễ hôm nay. Cô không thể chuyện này xảy ra.

Cô rất nhanh hít sâu một hơi, sau đó nhìn Lí Chính Vũ, thành thật nói: “Lí tổng giám đốc, cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng anh ấy không có quấy rầy tôi, bởi vì.....” Cô thở dài một tiếng, đầu hàng nói: “Hạ Tử Kinh là lão công của tôi, chúng tôi là vợ chồng.”

11. Chương 08

Phàn Sở Ngữ nói những lời này ra cũng không làm ngạc nhiên 4 người đang nói chuyện.

Hai vợ chồng họ thì không phải nói, đương nhiên sẽ không ngạc nhiên nhưng phản ứng của Lí Chính Vũ và Tần Lạc Lâm khiến cho cô nghi ngờ, khó hiểu, bọn họ sau khi nghe cô nói như vậy cả hai cùng sững sốt một chút rồi lập tức cười to thành tiếng.

“Ha ha.....”

Phàn Sở Ngữ ngạc nhiên, hai mắt trợn lên, cảm thấy không biết làm sao, lại có chút nan kham, khổ sở nhìn bọn họ.

Chẳng lẽ chuyện nàng và Hạ Tử Kinh là vợ chồng thật sự buồn cười như vậy, làm cho người khác khó có thể tin như vậy sao?

“Lão bà, em cuối cùng cũng quyết định công khai quan hệ của chúng ta? Anh rất vui vẻ!”

Không chú ý tới tâm tình của cô không tốt, Hạ Tử Kinh vui sướng gất gao kéo cô lại gần, trước mặt mọi người hôn cô say đắm rồi sau đó ngậy ngô cười ha ha ha.

Tâm tình cô không tốt nhưng vì anh sung sướng không chút che dấu làm cho cô bình phục một chút, trong lòng vẫn không thể không suy nghĩ.

“Nhìn tên kia xem cười đến giống một tên ngốc.”

“Đúng vậy, cũng may tôi không có mê luyện anh ta nếu không bây giờ nhất định vỡ mộng.”

Phía sau Phàn Sở Ngữ vang lên tiếng chế nhạo một cách thoải mái, cô không nhận được quay đầu lại, chỉ thấy Lí Chính Vũ và Tần Lạc Lâm đứng chung một chỗ, trên mặt tươi cười trêu chọc không có một tia trào phúng ác ý nào.

Cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn, ra lệnh cho chính mình phải cẩn thận một chút, người vừa mới cười nhạo cô sao bây giờ lại có vẻ mặt này?

“Hai người các ngươi hâm mộ thì cứ việc nói thẳng, ha ha.....” Hạ Tử Kinh bỗng nhiên đắc ý cười ha ha nói với hai người kia.

“Có gì đáng hâm mộ, so với cậu, tôi muốn tìm bạn gái khó khăn sao?”

“Vấn đề là cậu tìm được cô gái đồng ý cùng cậu bạch đầu giai lão sao?”

“Tôi không muốn thôi, được không?”

“Đều giống nhau, tóm lại cậu không tìm được tình yêu song phương, giống tôi và lão bà nắm tay nhau đi hết cuộc đời, ha ha.....”

Hạ Tử Kinh bừa bãi cười nói, thái độ kiêu ngạo làm cho người ta rất muốn đánh.

“Phàn tiểu thư, nếu cô không chịu nổi cậu ta, lúc nào cũng có thể bỏ hần. Tôi có thể giúp cô một tay, cam đoan cô sẽ không bị tên lưu manh này quấy rầy.” Lí Chính Vũ đem chuyện không thể xảy ra này nói với cô.

“Thật sự cảm ơn ý tốt của cậu, tôi và lão bà nhất định bên nhau đến bạc đầu sau đó cùng nhau tham gia lễ đưa tiễn của cậu.”

“Tên hỗn đản này.” Lí Chính Vũ ngậy người một chút, nhin không được cười mắng.

Tần Lạc Lâm ở bên cạnh nghe thấy ba chữ “lễ đưa tiễn” nhanh chóng cười lớn, cười đến nỗi không đứng vững được, hai vai không ngừng run.

Tình thế trước mắt đã vượt qua khả năng lí giải của Phan Sở Ngữ, đôi mắt to, mê hoặc bình tĩnh nhìn những việc đang xảy ra, mờ mịt hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?”

“Cám ơn cô giúp chúng tôi kiếm được phần cơm beefsteak đắt tiền.” Lí Chính Vũ mỉm cười nói.

“Kiếm được?” Phan Sở Ngữ trừng mắt nhìn, vẫn là vẻ mặt nghi hoặc.

“Thật ra là phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ.” Tần Lạc Lâm bổ sung.

“Phần thưởng nhiệm vụ?” Cô vẫn như cũ ngây ngốc lặp lại lời nói của đối phương, sau đó một ý tưởng không thể tin được chậm rãi chui vào đầu cô. Cô xoay người đối mặt với Hạ Tử Kinh, lên án anh: “Anh không tuân thủ ước định?”

Hạ Tử Kinh lập tức nhú mày: “Anh không tuân thủ ước định nào?”

“Công khai chuyện chúng ta kết hôn, anh nói do em quyết định.”

“Đúng vậy là do em quyết định, mà vừa rồi em tự mình công khai, không phải sao?” Anh nhú mày, có chút khó hiểu hỏi ngược lại.

“Anh đã nói trước cho người khác biết còn bảo em công khai?” Cô phản bác.

“Anh đâu có nói cho người nào biết trước đâu? Anh nói cho ai?” Anh hỏi.

“Không phải bọn họ sao?” Phan Sở Ngữ lập tức xoay người, tay chỉ về phía Lí Chính Vũ cùng Tần Lạc Lâm.

“Bọn họ?” Hạ Tử Kinh nhăn mày: “Hai người,” Anh hỏi: “Tôi có nói cho qua cho hai người biết tôi đã kết hôn, vợ tôi là cô gái này sao?”

Lí Chính Vũ cùng Tần Lạc Lâm nhất thời cứng họng, hai mắt mở to vô tội, vẻ mặt là bị dọa.

“Cái gì, đăng kí kết hôn?” Lí Chính Vũ kinh ngạc trừng mắt nhìn bọn họ, lắp bắp nói: “Ý là, cô ấy thật sự là lão bà của cậu, không phải bạn gái? Các người thật sự kết hôn? Là vợ chồng?”

“Thật vậy sao? Hạ Tử Kinh, anh thật sự kết hôn?” Tần Lạc Lâm cũng lộ ra vẻ mặt không tin, nhìn anh hỏi.

Phan Sở Ngữ lại mờ mịt khó hiểu, sao phản ứng của hai người đó lại như vậy, giống như chỉ vừa mới nghe tin anh kết hôn? 10 phút trước không phải bọn họ đều đang nói chuyện này sao?

“Hai người không biết chuyện anh ấy và tôi kết hôn sao?” Cô không tự chủ được lên tiếng hỏi.

Kia hai người không chút do dự lập tức lắc đầu, giống như vẫn còn khiếp sợ chỉ dựa vào bản năng trả lời cô.

“Vậy hai người nói hoàn thành nhiệm vụ là nhiệm vụ nào?”

“Tử Kinh nói cậu ta thích cô, cô cũng thích cậu ta nhưng không biết cô lo sợ cái gì không dám thừa nhận tình cảm của mình nên nhờ chúng tôi giúp đỡ.” Lí Chính Vũ hơi bình tĩnh lại nhưng tim vẫn đập mạnh và loạn nhịp, trả lời cô.

“Tôi phụ trách làm cho cô ghen để xem cô có phản ứng không.” Tần Lạc Lâm nói, giọng nói ngây ngốc giống y như Lí Chính Vũ.

“Tôi giúp cậu ta diễn một màn tình địch xuất hiện rồi đánh nhau để xem cô có thể mắc mưu rồi thổ lộ tình cảm hay không. Kết quả cô thật sự trúng kế.” Lí Chính Vũ tiếp lời Tần Lạc Lâm nói, sau đó hoàn hồn, trừng mắt nhìn Hạ Tử Kinh oán giận nói: “Tại sao lại lừa bọn tôi? Chúng tôi đều đồng ý giúp cậu, cậu lại còn lừa bọn tôi giờ tính sao đây?”

Không để ý bạn tốt đang bất mãn, oán hận nhìn chằm chằm mình, Hạ Tử Kinh chỉ chú ý đến suy nghĩ và phản ứng của lão bà.

“Nghe thấy không? Anh không có nói cho bọn họ biết, vẫn tuân thủ ước định của chúng ta.” Anh thành thật nói.

“Uhm,” Cô gật đầu, tiếp theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh: “Nhưng anh không tuân thủ quy tắc.”

“Quy tắc nào?” Anh nhú mày hỏi.

“Anh lừa em.”

“Vấn đề là sao anh không nhớ rõ có cái quy tắc này?” Anh vô tội nói, kỳ thật căn bản là chơi xấu cô.

“Nếu quyền công khai là của em anh không được sử dụng biện pháp này bắt em công khai.” Cô nghiêm túc nói.

“Ai, em yêu có phải em hiểu lầm rồi không?” Anh trừng mắt nhìn, vẻ mặt càng thêm vô tội, làm bộ thở dài nói.

“Cái gì?” Cô bất ngờ hỏi.

“Anh đang cùng em nói chuyện đánh cược tối nay, em đang nói cái gì? Tuy rằng anh dùng kế cũng hơi tổn kém nhưng em đồng ý công khai chuyện chúng ta kết hôn thật sự khiến anh rất vui.” Anh nói xong đột nhiên hôn cô.

“Anh yêu em, lão bà.”

Trong nháy mắt mặt Phan Sở Ngữ nhanh chóng đỏ lên không biết là đỏ bừng hay chỉ hồng hồng. Anh thật ti bỉ.

“Thì ra là thế..... cậu thật đúng là có đủ ti bỉ vô sỉ.” Lí Chính Vũ thay cô nói ra lời trong lòng.

Ở một bên nghe nửa ngày, anh rốt cục có thể hiểu được 7, 8 phần của câu chuyện, nếu giống như những lời cậu ta nói thì Hạ Tử Kinh thật đúng là có đủ ti bỉ vô sỉ vì đạt được mục đích không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng là cái mục đích kia nghe có vẻ buồn cười.

“Ha ha.....” Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, Lí Chính Vũ nhịn không được cười thành tiếng: “Người luôn thuận lợi trong việc liên quan đến phụ nữ như cậu thì ra cũng có ngày như thế này sao? Ha ha.....” Cười lão bà, lão bà cũng không chịu công khai quan hệ với anh? Rất buồn cười!

Tần Lạc Lâm ở bên cạnh cũng cười theo.

“Nhưng tôi cũng muốn chúc mừng hai người.” Cô vừa cười vừa nói.

Tạm thời bỏ qua một bên sự tức giận đối với ti bỉ lão công, Phan Sở Ngữ đem ánh mắt chuyển đến vị Tần Lạc Lâm tiểu thư xinh đẹp tự tin làm cô thấy ghen tị “Xin hỏi.....” Cô muốn nói lại thôi, nhìn đối phương.

Tần Lạc Lâm mỉm cười nhìn cô, trên mặt tất cả đều là sự thân thiện không có một chút đối địch hoặc chế nhạo: “Cô có gì muốn hỏi tôi sao?” Cô ôn nhu hỏi.

Cô gật gật đầu, thoáng do dự một chút mới mở miệng hỏi: “Hai người hình như rất quen thuộc?”

Tần Lạc Lâm bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, chế nhạo nhìn Hạ Tử Kinh nói: “Lão bà của anh đang ghen, anh nên cao hứng, đắc ý đi?”

“Đúng vậy, tôi mừng đến nỗi sắp bay lên 9 tầng mây.” Hạ Tử Kinh nhếch miệng nói, bộ dáng quả thật vui vẻ không thôi.

Phan Sở Ngữ lại đỏ mặt.

“3 người chúng tôi là bạn thời đại học.” Tần Lạc Lâm cười nói.

Bạn thời đại học? Thì ra là thế.

Phan Sở Ngữ rốt cục xóa bỏ được nghi ngờ trong lòng nhưng lại chứng minh được một việc đó là — ngay từ đầu anh cũng đã lên kế hoạch tất cả, làm cho cô ngờ ngác rơi vào cạm bẫy của anh mà không biết.

Anh thật sự rất ti bỉ.

Nhưng là..... Aiz, tại sao cô một chút cũng không cảm thấy chán ghét hoặc giận anh?

Tình yêu thật sự làm cho con người mù quáng.

Cũng may sau buổi lễ phát biểu là ngày nghỉ nếu không Phan Sở Ngữ thật đúng là không biết nên đối mặt với đồng nghiệp ở công ty như thế nào.

Cô hoàn toàn không nghi ngờ chuyện cô kết hôn cùng lão bản sẽ trong thời gian ngắn nhất giống như lửa cháy lan toàn công ty, dù sao đây cũng là công ty quan hệ xã hội, tin tức đặc biệt nhanh nhạy.

Aiz, cứ nghĩ đến thứ hai phải đối mặt với mọi người ở công ty, cô liền cảm thấy bị thương, thật sự rất bị thương.

Nhịn không được, cô đánh người đàn ông đang xem tạp chí ở bên cạnh một cái.

“Ồi! Lão bà, em muốn mưu sát chồng sao?” Hạ Tử Kinh cố tình làm ra vẻ đau đớn.

Cô giả vờ như không nghe thấy, cũng không thèm liếc nhìn anh, tiếp tục làm như không nhìn thấy anh, nhìn về phía trước, lo lắng ngày thứ hai phải đối mặt với đồng nghiệp như thế nào.

“Ai, lão bà, em suy nghĩ cái gì? Tại sao cả buổi sáng em cũng không nhìn lão công tuần suất, gọi cảm mị hoặc của mình một cái?” Anh bỗng nhiên nhẹ nhàng xoay mặt của cô đối diện mình, ra vẻ đáng thương, ôn nhu hỏi.

“Còn không phải tại anh hại.” Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, nhịn không được lại đánh anh một cái.

“Ồi!” Anh lại lần nữa giả đau kêu ra tiếng, “Thì ra anh cười phải một lão bà bạo lực nha.”

“Nếu em là bạo lực lão bà vậy anh chính là ti bỉ lão công.” Cô trừng mắt nói.

“Hắc, lão bà, lão công của em ti bỉ hồi nào? Ta được công nhận là chính nhân quân tử đó nha.” Anh đem tạp chí đặt trên bàn trà, nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Chính nhân quân tử sẽ vì thắng thua mà sử dụng thủ đoạn?” Nói xong cô còn rõ ràng chỉ ra: “Đem qua.”

“Em có biết câu ‘đại trượng phu có được dân được’ ” Ý chính là thỉnh thoảng không làm chính nhân quân tử cũng được bởi vì anh là một đại trượng phu có được giãn được.

Đối mặt với người ăn nói trơn tru, nguy biến thành tài như Hạ Tử Kinh, Phần Sở Ngữ căn bản không phải là đối thủ của anh, ngoài việc im lặng không nói gì cô cũng chỉ có thể trừng anh, dùng sức trừng anh để chống đỡ.

“Lão bà, lúc em phẫn nộ trông thật đáng yêu.” Anh cười khế, kìm lòng không được cúi người hôn cô một chút.

“Uy, em đang tức giận.” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Lúc em tức giận trông cũng thật đáng yêu.” Anh làm như không nghe thấy lại hôn cô.

“Uy!” Cô đánh anh một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, thật là sắp không chịu nổi anh.

“Anh yêu em, lão bà.” Anh bắt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, thâm tình chân thành nói.

Mặt của cô đỏ hồng, nhịn không được liếc anh một cái, lẩm bẩm nói: “Anh thật sự thực ti bỉ, chỉ biết nói sang chuyện khác.”

“Ai, tất cả đều là hiểu lầm, sao anh lại nói sang chuyện khác được? Bất quá,” Anh đột nhiên thay vẻ mặt đứng đắn nói, “Anh không ngại học hỏi người khác một chút, chúng ta lúc này đang thảo luận vấn đề gì? Anh yêu em nhiều như thế nào sao? Đáp án là rất yêu, rất yêu.”

Anh mặt dày tự hỏi tự đáp, khiến cô nhịn không được mỉm cười.

Cô thật sự, thật sự chịu không nổi anh, cũng chịu không nổi chính mình quá yêu anh..... Cảm giác này có chút hơi đáng sợ.

“Làm sao vậy?” Chú ý thấy nụ cười của cô biến mất một cách không bình thường, anh quan tâm ôn nhu hỏi.

“Chúng ta thật sự có thể yêu nhau cả đời, bạch đầu giai lão sao?” Cô hỏi anh, vẻ mặt lo lắng, khiếp sợ về tương lai.

“Đương nhiên có thể.” Anh không chút do dự trả lời.

“Thật vậy sao?” Cô phát hiện mình càng ngày càng yêu anh vì vậy càng cảm thấy sợ hãi.

“Đương nhiên.” Anh nói như đinh đóng cột, “Chuyện khác không nói, chỉ cần nhìn bố mẹ của hai ta, bọn họ chung tình yêu nhau mà chúng ta lại thừa hưởng ghen di truyền của họ vì vậy chúng ta nhất định có thể yêu nhau đến bạc đầu.”

Cách anh thuyết phục làm cho cô buồn cười nhưng chỉ chốc lát nó lại biến mất.

“Còn chuyện gì sao?” tay anh chạm vào mặt cô, kiên nhẫn hỏi lại, anh không thể chịu được khi thấy cô buồn.

“Thứ hai khi đi làm, em nên làm cái gì bây giờ?” Cô nhăn mặt hỏi anh.

“Cái gì làm sao bây giờ?” Anh không hiểu cô đang hỏi cái gì.

Thứ hai ở công ty có chuyện gì mà anh không biết sao? Hạ Tử Kinh suy nghĩ.

“Chuyện chúng ta kết hôn, đến thứ hai nhất định đã truyền đến tai mỗi người trong công ty, đến lúc đó em nên đối mặt với họ như thế nào đây?” Phàn Sở Ngữ không chuyển mắt nhìn anh, không biết anh có phải đang giả ngốc với cô không.

“Thì ra là chuyện này.”

Nhìn anh ra vẻ đã hiểu lại còn rất thoải mái vui thích làm cho cô nhất thời bốc hỏa.

“Đúng vậy, chính là chuyện này!” Cô trừng mắt nói, “Anh nói nên làm gì bây giờ?”

“Chỉ cần thoải mái nhận sự chúc phúc của mọi người là được rồi.”

“Anh nói thật đơn giản.” Cô giận dữ đánh anh một cái.

“Là em suy nghĩ quá phức tạp. Em rốt cuộc lo lắng cái gì, lão bà?” Anh kéo cô vào trong lòng, ôn nhu hỏi.

“Đại soái ca lão bản cưới một nữ thư kí trong công ty, không bắt mắt, cá tính cứng nhắc câu nệ, không làm cho người khác yêu mến, nếu anh là người đứng xem, anh sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cô gái này thật lợi hại?” Anh hơi dăm chiêu liếc nhìn cô một cái, sau đó thông thả nhũm mày nói.

“Còn gì nữa?”

“Cô ta biết dùng mê thuật, nếu không, công phu trên giường khẳng định đặc biệt tốt?” Anh nhăn mặt nói tiếp.

Cô trừng mắt liếc anh một cái, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Còn gì nữa?”

“Không biết cô ta làm như thế nào mê hoặc rồi trèo lên giường của lão bản? Là lúc cùng lão bản ra ngoài công tác, lừa cho lão bản uống say làm ra những chuyện không tự chủ được sao? Hay là trực tiếp cưỡng ép quan hệ, sau đó thành công lấy tự sát uy hiếp bức hôn.....”

“Uy!” Thấy anh càng nói càng lưu loát, càng khoa trương, Phàn Sở Ngữ nhin không được đánh anh một chút.

“Đây không phải là suy nghĩ của em sao?” Anh làm như vô tội nói.

“Em đang hỏi anh nghĩ như thế nào?” Cô nói.

Anh im lặng trong chốc lát rồi chăm chú nhìn cô, thông thả nói: “Anh sẽ nghĩ đây nhất định là chân tình.”

Cô ngẩn ra, không thể dời khỏi đôi mắt thâm tình của anh.

“Anh sẽ nghĩ.....” Anh tiếp tục nói, “Cô gái này nhất định có điểm đặc biệt nên đại soái ca lão bản kia mới mê luyện, ái mộ, không thể tự kìm chế mà yêu cô ấy, sau đó còn cưới làm vợ, đồng thời phát thệ cả đời chỉ nắm tay cô, cùng cô sống đến bạc đầu.”

Trái tim của cô không tự chủ được đập nhanh lên, vì nhu tình trong mắt anh và những lời anh nói mà cảm động.

“Lão công.....”

Anh lấy tay che miệng cô lại, không cho cô mở miệng nói chuyện, muốn cô nghe anh nói.

“Lão bà, tại sao em phải quan tâm người khác nghĩ gì?” Anh chân thành nhìn cô nói: “Người khác muốn nghĩ như thế nào là chuyện của họ, không liên quan đến chúng ta, không phải sao? Giống như ba mẹ em, bọn họ chênh lệch tuổi tác nhất định có nhiều người không xem trọng phải không? Nhưng bọn họ vẫn yêu nhau, vẫn hạnh phúc không phải sao?”

“Trọng điểm là,” Anh nhấn mạnh: “Thân là lão bản của công ty, là người trực tiếp phát lương cho nhân viên, lão đại, em thật sự cho rằng anh sẽ cho phép bọn họ vô lễ lão với lão bản nương sao?”

Nghe thấy vậy, Phan Sở Ngữ nhin không được tròng lớn hai mắt, đem tay anh lấy ra khỏi miệng cô.

“Anh muốn làm cái gì?” Cô lo lắng hỏi anh.

“Làm việc nên làm.” Anh ôn nhu cười.

“Việc gì là việc nên làm?” Cô tiếp tục hỏi.

“Em muốn biết như vậy sao?”

“Em không hy vọng bởi vì em mà làm cho bất kì người nào gặp tai ương.”

“Đó không phải là tai ương, phải nói là gieo gió gặt bão.” Anh cười nói, nhưng giọng điệu có một tia lãnh khốc, giống như anh đã sớm quyết tâm muốn giết không tha.

“Lão công.” Cô nhú mồm nhìn anh.

“Lão bà.” Anh mỉm cười đáp lại.

“Lão công.” Cô nhấn mạnh, tỏ vẻ phản đối.

“Lão bà.” Anh tiếp tục mỉm cười mà chống đỡ.

“Mọi người đều làm việc với nhau nhiều năm như vậy, anh có thể đồng ý với em, đừng vì tình cảm cá nhân nhất thời mà phải bỏ những cố gắng, hi sinh của họ cho công ty những năm qua được không?” Cô gọng gàng dứt khoát, thành thật nói.

“Em cũng biết, đối với những cố gắng và hi sinh của mọi người anh đều thưởng cho họ xứng đáng, chưa có bạc đãi người nào.”

“Em biết, nhưng công ty có thể phát triển mạnh mẽ, đứng vững trong giới này đều có công của mọi người. Cho nên đồng ý với em, không cần vì em làm khó người nào được không?” Cô cầu xin.

“Em mềm lòng như vậy là không được.” Anh thở dài lắc đầu nói.

“Lão công.....”

“Chuyện này anh không thể đồng ý với em.” Anh nghiêm túc lắc đầu nói: “Là người lãnh đạo quyết định chính sách của công ty anh không thể mềm lòng như phụ nữ.”

“Nhưng chuyện này.....”

“Nghe anh nói hết đã.” Anh ôn nhu ngắt lời cô, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như vậy.

Phan Sở Ngữ bắt đầu nhìn anh, không hiểu anh tại sao phải cố chấp như thế?

Nếu đồng nghiệp đối với cô có ý kiến thì cũng là do cô không đủ tiêu chuẩn, không thể trách người khác, nếu anh bởi vì cô mà lạm dụng chức quyền trả thù đối phương thì chỉ càng làm khó cô hơn mà thôi. Chẳng lẽ anh không hiểu?

“Nếu anh đã ra một quyết định gì đó thì không phải chỉ vì một chuyện. Không phải chỉ một, có nghĩa anh đã cho họ cơ hội nhưng hết lần này đến lần khác không thay đổi, một lần lại một lần tái phạm, đối với những người như vậy cho dù không phải vì em thì anh cũng phải vì công ty mà trừng phạt.” Anh thật sự nghiêm túc nói với cô.

“Anh cam đoan sẽ không lấy việc công báo thù riêng?” Cô nhìn anh đánh giá. Vì sao cô vẫn cảm thấy khả năng này rất lớn?

“Ai, lão bà, lão công của em là người không phân biệt công tư như vậy sao?”

Phàn Sở Ngữ thành thật suy nghĩ một lát rồi đưa ra đáp án.

“Phải.” Cô nói.

Hạ Tử Kinh dở khóc dở cười.

“Cám ơn em tin tưởng anh như vậy, lão bà.” Anh cười khổ mà nói.

“Lão công.....”

“Được rồi, ngừng.” Anh đột nhiên ngắt lời cô: “Chúng ta không nên vì truyện còn chưa có xảy ra tranh luận không thôi, nếu lãng phí thời giờ cho chuyện này không bằng chúng ta nên “vận động” một chút?”

Phàn Sở Ngữ mặt nhanh chóng đỏ lên.

“Anh thật không đứng đắn!” Cô mặt đỏ tía tai trừng anh liếc mắt một cái.

“ “Vận động” sao có thể là chuyện không đứng đắn, lão bà? Việc này liên quan đến đời sau của chúng ta, đây là chuyện đứng đắn nhất cũng quan trọng nhất.” Anh nghiêm túc nói.

Phàn Sở Ngữ hoàn toàn nói không ra lời, chỉ có thể xấu hổ trừng anh liếc mắt một cái, sau đó quyết định đứng dậy chạy lấy người, không để ý tới anh.

Dù sao cô vĩnh viễn không

thể nói lại anh.

Nhưng cô vừa mới đứng lên, hai chân còn chưa đứng vững, đã bị anh kéo ngã ngồi lại sô pha.

“Uy!” Cô kháng nghị quay đầu kêu lên, giây tiếp theo đã bị anh áp đảo ở trên sô pha.

Anh ở trên người mong chờ nhìn cô, nụ cười gợi cảm mê hoặc, đôi mắt đen lấp lánh tràn đầy tình yêu và khát vọng đối với cô.

Cô hô hấp khó khăn, tim đập nhanh.

Anh chậm rãi cúi người hôn cô, nhẹ nhàng hôn đôi môi cô, giống như thương tiếc lại giống như khiêu khích.

Hô hấp của cô không thể khống chế dần dần trở nên dồn dập, hai tay không tự chủ được chủ động đặt lên cổ anh, kéo anh ép xuống dưới làm cho nụ hôn càng ngày càng sâu.

Anh khẽ cười thành tiếng, thuận theo mong muốn của cô, đem lưỡi tiến vào trong miệng cô, nhiệt liệt mà cơ khát hôn cô, rồi sau đó đem cô tiến vào trong bể dục vọng, chìm ngập.....

12. Chương 09 Part 1

Thứ Hai, Phàn Sở Ngữ ngồi xe của Hạ Tử Kinh cùng nhau đi vào công ty.

Từ tuần trước sau khi cùng anh thảo luận về những phiền não của cô, từ chỗ lo lắng cho mình đổi thành cô lo cho đồng nghiệp, tuy vẫn là lo lắng nhưng mức độ khác nhau rất lớn.

Thật không hiểu có phải cô lại bất tri bất giác trúng kế của anh làm thay đổi sự chú ý hay không?

Mặc kệ như thế nào, cô nhưng là cảm nhận được rõ ràng anh vì muốn tốt cho cô mà dụng tâm lo lắng.

Trong văn phòng, mọi người giống như ngày thường tranh luận với nhau, nhưng sau khi phát hiện hai người bọn họ đi vào không khí đột nhiên trở nên trầm tĩnh, mọi người giống như bị điểm huyết yên lặng bất động, sau đó vài giây mới có thể từ từ hoạt động, nhưng động tác có chút cứng nhắc mất tự nhiên.

“Mọi người buổi sáng tốt lành.” Không để ý không khí khác thường trong công ty, Hạ Tử Kinh như bình thường tinh thần phấn chấn, thần thái sáng láng chào mọi người.

“Lão bản buổi sáng tốt lành.” Giọng nói có chút yếu ớt.

Phàn Sở Ngữ cũng thật xấu hổ, định rút ra bàn tay đang bị anh nắm, đi nhanh về chỗ ngồi, nhưng anh không chịu thả lỏng ngược lại còn nắm thật chặt, muốn cô tiếp tục ở bên cạnh anh.

“Hôm nay sao không có ai khen tôi đẹp trai vậy?” Anh cười hỏi mọi người.

“Lão bản anh..... Mỗi ngày đều rất tuần tú nha.” Văn phòng yên lặng ba giây mới có người rụt rè trả lời.

Hạ Tử Kinh thông thả liếc nhìn mọi người một cái, rồi mới vỗ về cằm, có chút đắm chiêu chậm rãi nói: “Xem ra kết hôn thật sự tổn thương rất lớn đối với mỹ lực của tôi.”

Phàn Sở Ngữ hơi cứng đờ, không nghĩ tới sau khi đến công ty anh cứ như vậy đi thẳng vào vấn đề nói với mọi người chuyện này.

Văn phòng yên lặng như tờ.

“Không có người nào ngạc nhiên có nghĩa mọi người đều biết chuyện tôi và Phàn thư ký kết hôn sao?” Hạ Tử Kinh nhướn mày mỉm cười nhìn mọi người, “Sao đến giờ tôi vẫn chưa nghe thấy hai tiếng chúc mừng vậy?”

“Chúc mừng lão bản.”

“Chúc mừng hai người.”

“Chúc hai người kết hôn hạnh phúc.”

“Vĩnh dục bể tình.”

“Trăm năm hảo hợp.”

Tiếng chúc mừng này vang lên một cách thưa thớt, miễn cưỡng làm cho Phàn Sở Ngữ nghe xong có chút khổ sở.

Bình thường mọi người ở chung rất vui vẻ, tình cảm cũng rất tốt, kết quả sau khi cô cùng lão bản kết hôn, mọi người ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô, điều này làm cho cô cảm thấy mất mát.

Tình bạn của con gái thật sự mong manh như vậy sao?

“Cám ơn lời chúc phúc của mọi người.” Hạ Tử Kinh nhếch miệng cười nói, giống như không chú ý thấy thái độ mọi người cứng ngắc, không được tự nhiên.

Phàn Sở Ngữ thật sự rất bội phục anh.

“Bây giờ,” Anh đột nhiên cao giọng nói, “Tôi xin giới thiệu với mọi người lão bà của tôi, cũng là lão bản nương của mọi người, Phàn Sở Ngữ tiểu thư. Mọi người vỗ tay.”

Văn phòng im lặng.

Phàn Sở Ngữ xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ.

“Lão bản, mọi người làm cùng đã nhiều năm, đều quen biết Phàn thư ký, anh không cần đặc biệt giới thiệu như vậy.” Có người miễn cưỡng mở miệng, đánh vỡ không khí trầm mặc ngưng trệ.

“Phải không?” Hạ Tử Kinh mỉm cười. “Nhưng lúc trước mọi người quen biết là Phàn thư ký, bây giờ tôi giới thiệu cho mọi người biết là lão bà của tôi cũng là lão bản nương của mọi người.”

Cách anh nói chuyện vẫn bình thường không có gì khác biệt, vẫn thoải mái, trong lời nói mang theo ý cười, vẻ mặt vui vẻ. Nhưng mọi người đều nhận thấy cảnh báo trong lời nói của anh.

Lúc trước là Phàn thư ký, bây giờ là lão bản nương, mọi người tốt nhất phải nhớ kĩ.

“Nhìn không ra lão bản yêu lão bà như vậy nha, sợ chúng ta đem Phàn thư ký..... Không, bây giờ phải gọi là lão bản nương, anh sợ chúng tôi ăn luôn lão bản nương sao?” Rốt cục có người nhin không được can đảm lên tiếng trêu chọc.

“Đúng vậy, tôi thật sự sợ có người bị ghen tị làm cho hồ đồ làm ra những việc ngu ngốc! Không có biện pháp, ai bảo ta đẹp trai mê người như vậy? Quả thật chính là người gặp người thích vạn nhân mê.”

“Phốc –” Có người không nhin được cười, phun hết nước trà trong miệng ra.

“Ha ha.....” Có người trực tiếp ôm bụng cười to.

Một khi đã có người bắt đầu, tiếng cười giống như là bệnh truyền nhiễm lây lan làm cho từng người từng người ở đây đều cười lên. Trong văn phòng không khí nghẹt thở áp bức người nhanh chóng trở thành hư không.

“Lão bản, da mặt của anh thật sự rất dày nha.”

“Đúng vậy nha, “vạn nhân mê” câu này anh cũng có thể nói ra miệng được? Anh chính là người đầu tiên.”

“Ha ha.....”

Tiếng cười lan ra toàn bộ văn phòng, không khí vui vẻ thoải mái trở lại bình thường giống như mọi ngày làm cho Phàn Sở Ngữ đang căng thẳng cũng chậm rãi thả lỏng.

“Nếu mọi người cứ không phân biệt lớn nhỏ như vậy, một ngày nào đó không cẩn thận chọc giận tôi, thù mới hận cũ, tôi sẽ không lưu tình.” Hạ Tử Kinh hừ giọng, nửa giả nửa thật nói, “Tôi đã nói rồi sau này đừng bảo tôi không cảnh cáo trước.”

“Lão bản, anh lại nói giỡn.” Có người cười nói.

“Tôi không giỡn đây là thật.” Anh bỗng nhiên nghiêm túc nói, làm cho người khác muốn không chú ý cũng không được.

Trong văn phòng tiếng cười chậm rãi dừng lại, nhưng anh cũng không làm cho không khí cứ như vậy trượt thẳng xuống dưới 0o.

“Tốt lắm, làm việc thôi.” Anh vỗ tay nói, nụ cười mê người lại xuất hiện lần nữa trên mặt. “Mười giờ chúng ta họp, đừng quên.” Nói xong, anh tiếp tục dặt tay lão bà, bình tĩnh đi về văn phòng của mình.

Phàn Sở Ngữ đối với lão công thật sự là bội phục sát đất, không biết anh làm sao có thể dễ dàng như vậy, chỉ dựa vào vào mấy câu nói có thể thao túng không khí xung quanh mình, có thể làm cho mọi người thoải mái cười to, nhưng mọi người lại không thể không kính anh, sợ anh?

Quan trọng là, những gì anh muốn nói đều được thể hiện trong lời nói, tất cả đều không suy giảm.

Lúc trước là Phàn thư ký, bây giờ là lão bản nương.

Không hy vọng có người bị ghen tị làm cho hồ đồ.

Nếu chọc giận anh, anh sẽ không lưu tình.

Đây không phải là lời nói giỡn.

Trời ạ, anh thật sự là lợi hại, quá lợi hại!

“Tốt lắm, bây giờ em còn lo lắng gì không? Nói cho anh biết.”

Cô bị anh mang vào văn phòng tổng giám đốc lúc nào không biết, anh ngồi vào ghế da ôm cô ngồi ở trên đùi mình, ôn nhu hỏi

“Bây giờ là thời gian đi làm.” Cô nhìn anh, theo thói quen nhắc nhở anh.

“Anh là lão bản mà em là lão bản nương không ai có thể làm gì được.” Anh nói.

Cô đỏ khóc đỏ cười. “Là lão bản càng phải làm gương cho mọi người.” Cô thành thật nói.

“Là phu quân sủng thê, anh là tấm gương tốt nha.” Anh mặt dày nói xong lại cầm lấy tay cô hôn lên.

“Đừng náo loạn.” Cô nhin không được cười thành tiếng. “Em phải quay lại làm việc, 10h họp phải dùng tài liệu, còn một vài chỗ em chưa sửa xong.” Cô nói.

“Kêu trợ lý thư ký đi sửa lại.”

“Cầu xin anh đừng hồ nháo được không?” Cô bắt đắ dĩ nhin anh.

“Vậ trước hết em trả lời câu hỏi của anh, bây giờ em còn lo lắng gì không?” Anh ôn nhu hỏi.

“Đã không còn.”

“Thậ vậ?”

“Thậ sự. Có lẽ công lợi hại như anh, em còn có gì phải lo lắng?” Cô nhin anh nói.

“Em cảm thấy anh lợi hại sao?” Anh nhướn mày, hai mắt toát ra sự chờ mong.

“Rất lợi hại.” Cô thành thậ gậ đầu.

“Ở trên giường cũng giống vậ sao?”

Lời anh nói làm cô ngây người một lát, một giây sau liền đỏ mặt, cô xấu hổ trừng mắt nhin anh, từ trên đui anh nhảy xuống. “Em phải quay lại làm việc.”

“Chờ một chút.” Anh giữ chặt tay cô, “Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.” Anh tiếp tục trêu cô.

Người đàn ông này..... Cô đột nhiên rất muốn làm giảm nhuệ khí của anh.

“Bình thường.” Cô nói.

“Cái gì bình thường?” Anh đột nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó không tin, làm cho cô rất muốn cười.

Đáng tiếc cô còn chưa kịp cười ra tiếng, đã bị anh dọa kêu lên sợ hãi.

“A!” Cô đột nhiên bị anh bế ngang lên làm kinh sợ, “Anh làm gì? Nhanh bỏ em xuống dưới!”

“Anh muốn sửa lại án xử sai, muốn rửa nhục, dám nói anh bình thường?” Anh ôm cô đến sô pha, trên mặt viết ba chữ “Người chờ coi”.

“Đừng náo loạn, nhanh bỏ em xuống dưới.” Cô vừa cười vừa kêu.

“Chờ sau khi em biết sự lợi hại của anh rồi nói sau.” Anh kiên quyết nói.

“Đừng..... Đừng náo loạn.” Cô cười không thể dừng được, cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông.

Anh đặt cô nằm dài ở trên sô pha, lập tức đè ép xuống.

“Ai náo loạn?” mặt anh ở phía trên đối diện cô, nghiêm túc nói.

Cảm giác có thấy có chuyện không tốt, cô lập tức thu hồi tiếng cười, gió chiều nào che chiều ấy nhanh chóng đầu hàng.

“Vừa rồi là em nói giỡn. Anh đương nhiên rất lợi hại, thậ sự rất lợi hại.” Cô không ngừng gậ đầu cam đoan, hoàn toàn không muốn cho anh ở trong văn phòng dây dưa.

Cô tuyệt không hoài nghi khả năng của anh, nhưng da mặt cô cũng không dày như anh, nếu thậ sự “Làm như vậ”, cô làm sao có thể đi ra cửa gặp người khác?

“Anh thậ sự rất lợi hại?” Anh nói.

“Thậ sự. Em thề.” Cô gơ lên ba ngón tay, nghiêm trang lập lời thề.

Hạ Tử Kinh rốt cuộc nhin không được cười to thành tiếng.

“Ha ha.....” Lúc này đổi lại là anh cười không thể dừng được, cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông.

Phản Sở Ngữ hoàn toàn không biết anh đang cười cái gì, chỉ có thể bắt đắ dĩ nhin anh, bởi vì anh vẫn đè ở trên người cô, cho nên cô muốn chạy cũng không được.

“Lão bà em thật đáng yêu.” Anh cười cười, đột nhiên hôn cô một cái thật mạnh.

“Anh nhanh đứng lên để cho em đi làm.” Cô bất đắc dĩ nói.

“Nhưng anh thích đê em như vậy.”

Cô không nói gì quan sát anh, chờ xem anh còn có lời nói không đứng đắn nào muốn nói.

Khi cô không vì sự khiêu khích hay lời nói hạ lưu của anh mà đỏ mặt, Hạ Tử Kinh biết nên có chừng có mực.

Anh lại cúi đầu lần nữa, hôn cô thật lâu rồi mới đứng dậy, đồng thời kéo cô đứng dậy, giúp cô cột gọn lại tóc.

Cuối cùng anh cũng thu tay, ôn nhu ngóng nhìn cô: “Tốt lắm, Phàn thư ký, em có thể ra ngoài làm việc.”

“Vâng, lão bản.” Cô mỉm cười trả lời, sau đó xoay người rời đi.

Có người thật rất kỳ quái, biết rõ núi có hổ còn đi trêu chọc.

Phàn Sở Ngữ kỳ thật vẫn biết trong công ty có mấy người không thích cô, ngoại trừ bình thường thái độ đối với cô lạnh lùng, có một lần cô ở trong toilet vô tình nghe được các cô ấy nói xấu cô.

Nội dung chính xác của cuộc đối thoại cô cũng lười nhớ lại, đơn giản là các cô ấy cảm thấy cô không xinh đẹp, làm cho mọi người ghét lại còn ỷ vào là thư kí của lão bản vênh mặt, hất hàm sai khiến các cô ấy, nghĩ là cô được lão bản coi trọng nên ra oai không ngờ là đang luyện tập làm lão bản nương linh tinh Vân Vân.

Ngay lúc đó cô thật cảm thấy kì lạ, không biết mình từng vênh mặt hất hàm sai khiến các cô ấy khi nào, nếu có nói gì thì cũng là chỉ thị của lão bản, là lão bản muốn các cô ấy đi làm, không phải là ý muốn cá nhân của cô, cô thật sự vô tội.

Nói tóm lại, đối với mấy người kia, có thể tránh được cô đều tránh thật xa, cho tới bây giờ—

“Nhìn một chút ai vậy ta? Là lão bản nương của chúng ta nha.”

“Tục ngữ nói đúng, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, ngay cả con khỉ mặc quần áo hàng hiệu vào cũng có thể làm cho người khác không nhận ra.”

“Ha ha..... cô nói thật hay.”

“Tại sao các cô lại ở đây?” Phàn Sở Ngữ, mặt không thay đổi hỏi ba người.

“Làm việc nha, không giống như người nào đó tốt số như vậy, bay lên ngọn cây nghĩ mình có thể làm phượng hoàng, dám đến tham gia loại party này.”

“Chỉ tiếc vịt con xấu xí vĩnh viễn là vịt con xấu xí, xen lẫn trong đàn thiên nga cũng không thể trở thành thiên nga.”

“Ha ha..... cô nói hay quá.”

“Các cô nhất định phải châm chọc, khiêu khích, làm tổn thương tôi như vậy sao?” Phàn Sở Ngữ nhẫn nhịn, rốt cục nhịn không được ủy khuất mở miệng hỏi ba người.

“Vậy thì sao? Cô muốn đi mách lão bản sao, lão bản nương?”

“Dựa vào tính tình của Phàn thư ký, cô ấy sẽ không đi mách nhưng tôi.” Đang đứng ở bên cạnh ăn điểm tâm Tần Lạc Lâm đột nhiên không nhanh không chậm mở miệng nói.

Đột nhiên nghe thấy câu này, nhóm ba người mới chú ý đến nữ tân khách này giờ vẫn đứng không xa các cô.

“Cô là ai?” ba người không cười nữa, lên tiếng hỏi.

“Công ty Sâm Đức, tiểu muội họ Tần, Tần Lạc Lâm.” Tần Lạc Lâm xoay người, mỉm cười tự giới thiệu.

Công ty Sâm Đức? Tần Lạc Lâm?

Thái độ của ba người chợt thay đổi lớn, cô gái này là người gần đây rất hay được nhắc đến trong công ty vì cô là nhân vật mấu chốt của hợp đồng giá trị vài triệu.

Hơn nữa công ty gần đây đang cố gắng tích cực muốn giành được hợp đồng này.

“Xin chào, Tần tiểu thư, nghe danh đã lâu.”

“Chúng tôi vừa rồi thật ra là cùng Phàn thư ký nói giỡn, chúng tôi đều là nhân viên của Kinh Nghĩa, cho nên.....”

“Theo tôi thấy, hoàn toàn không giống như là nói giỡn.” Tần Lạc Lâm trực tiếp ngắt lời. “Nói thật ra, tôi cảm thấy thật kì lạ, tôi nghe nói công ty Kinh Nghĩa cao thấp một lòng, tinh thần đoàn kết cao, nhân viên trong công ty giống như người nhà hợp tác ăn ý, hài hòa, cho nên hiệu quả làm việc rất tốt. Tôi vốn dĩ suy nghĩ không biết Sâm Đức có nên hợp tác cùng Kinh Nghĩa hay không, nhưng bây giờ.....” Cô không nói hết câu, lắc đầu thay cho phần cuối.

Trên mặt ba người không còn giọt máu, biết mình đã gây họa lớn.

“Tần tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm, chúng tôi không phải..... Cái kia..... Không phải.....”

“Có thể làm phiền các cô đi chỗ khác được không? Các cô ở đây sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi.” Tần Lạc Lâm không nể mặt nói thẳng.

“Chúng tôi.....”

“Phiền các cô đi cho.”

“Được, thật xin lỗi. Chúng tôi..... Hy vọng cô có thể cẩn thận suy nghĩ lại một lần nữa việc hợp tác cùng Kinh Nghĩa, bởi vì công ty chúng tôi thật sự là một công ty tốt.”

13. Chương 09 Part 2

Nói xong, ba người lại xin lỗi, “Thật xin lỗi.” Sau đó mới cùng nhau suy sụp xoay người rời đi.

Phàn Sở Ngữ có chút đồng tình với các cô ấy, nhưng càng lo lắng lời Tần Lạc Lâm vừa mới nói.

“Tần tiểu thư, cô sẽ không thật sự muốn suy nghĩ lại một lần nữa việc hợp tác với Kinh Nghĩa chứ?” Cô lo lắng hỏi, “công ty của chúng tôi thật sự là một công ty tốt, mọi người giống như người nhà đoàn kết, hòa hợp, các cô ấy.....các cô ấy xem như là ngoại lệ, cho nên.....cho nên”

Tần Lạc Lâm thấy cô lo lắng nhìn không được cười. “Cô thật đáng yêu, Phàn thư ký.”

Phàn Sở Ngữ không biết làm sao nhìn cô. Đây là khen cô sao? Cô nên cảm ơn sao?

“Việc hợp tác với Kinh Nghĩa không phải chỉ một mình tôi có thể quyết định, nhưng tôi sẽ bỏ phiếu tán thành, cho nên cô không cần lo lắng.” Tần Lạc Lâm nói.

“Cảm ơn cô, Tần tiểu thư.” Phàn Sở Ngữ lập tức nói lời cảm ơn với đối phương.

“Tôi đại khái đã biết vì sao Hạ Tử Kinh lại thích cô như vậy, cô thật sự rất đáng yêu.” Tần Lạc Lâm cười khanh khách nhìn cô nói.

Phàn Sở Ngữ sững sờ một chút, không tự chủ được đỏ mặt, đối với việc trực tiếp được người khác khen ngợi cô hơi xấu hổ, cũng không biết nên làm sao cho đúng.

“Cô biết không? Thật ra trước đây tôi cũng từng yêu Hạ Tử Kinh.” Tần Lạc Lâm nói.

Cô bất ngờ thông báo làm cho Phàn Sở Ngữ lại ngây ngốc, sững sờ một lần nữa, quay đầu nhìn vào hai mắt sáng ngời lấp lánh ý cười của cô.

“Nhưng anh thật sự quá đào hoa, làm cho người khác không có cảm giác an toàn, tôi cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng vẫn là quyết định tốt nhất không cần tự tìm phiền toái cho mình. Đồng thời tôi cũng đồng tình với lão bà tương lai của anh ấy, suy nghĩ không biết cô gái đó kiếp trước phạm phải lỗi lầm gì mà kiếp này bị phạt phải gả cho anh.” Cô cười nói.

“Lão bản, anh ấy không phải là một người hoa tâm, không chung tình, tất cả đều là hiểu lầm của những người không quen biết anh ấy thôi.”

Phàn Sở Ngữ không tự giác vì lão công giải thích, thành thật nói.

“Ai, tôi đã nói cô thật đáng yêu, thật sự thật sự đáng yêu.” Tần Lạc Lâm cười nói.

Phàn Sở Ngữ nhìn cô, lại không biết làm sao, không nói gì mà chống đỡ.

“Anh ta trước đây thật sự rất hoa tâm, đôi mắt mê hoặc phóng điện lung tung ra xung quanh, người xung quanh đều bị anh ta câu dẫn.” Tần Lạc Lâm cười tủm tủm nhìn cô, sau đó cười trừ nói: “Nhưng bây giờ trong mắt anh ta hình như chỉ có mình cô, chỉ muốn câu dẫn mình cô.”

Một giây sau, cả gương mặt Phàn Sở Ngữ đều đỏ lên.

“Ai, mặt của cô thật là đỏ, thật đáng yêu.”

Phàn Sở Ngữ thật sự hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, bởi vì đây là lần đầu tiên trong đời cô bị con gái đùa giỡn, thật sự là làm cho cô xấu hổ không thể khóc cũng không thể cười.

Nhưng nói đến Tần Lạc Lâm tiểu thư thì cá tính của cô ấy thật đúng là đặc biệt, người cũng xinh đẹp, lại có năng lực, không biết tại sao lúc trước Hạ Tử Kinh lại không yêu cô ấy? Hay là thật ra..... Anh có yêu?

“Làm sao vậy? Cô có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?” Tần Lạc Lâm mỉm cười hỏi cô.

Phàn Sở Ngữ hoảng sợ. Thái độ nghi ngờ của cô thể hiện rõ ràng vậy sao?

Quan trọng là, trong lòng cô thật sự có một chút tò mò nhưng cô lại không muốn biết đáp án.

Dù sao tất cả đều qua rồi, hiện tại mới là quan trọng nhất, không phải sao? Chỉ cần hiện tại người Hạ Tử Kinh yêu là cô, lấy là cô, đồng ý sống đến bạch đầu giai lão cũng là cô, thế là đủ.

“Tần tiểu thư, chuyện lúc nãy có thể nhờ cô đừng nói cho lão bản của chúng tôi được không?” Cô thỉnh cầu.

“Cô tại sao còn gọi Hạ Tử Kinh là lão bản nha? Hai người không phải đã kết hôn rồi sao?” Tần Lạc Lâm buồn cười hỏi cô.

“Bởi vì khi đi làm, anh thật sự là lão bản của tôi.” Cô thành thật trả lời, sau đó lại kiên trì hỏi: “Có thể không?”

“Các cô ấy đều bắt nạt cô như vậy, cấp dưới dám vô lễ với lão bản nương, cô vì sao còn cầu xin cho họ?” Tần Lạc Lâm tò mò hỏi lại.

“Các cô ấy chỉ là bởi vì tâm lý không cân bằng cho nên mới nói vài câu, cũng không thật sự làm sai cái gì.” Cô nói.

“Cấp dưới vô lễ với cấp trên còn không phải sai sao?”

Cô lắc đầu, thành khẩn mà nghiêm túc trả lời: “Mọi người đều là đồng nghiệp, tôi không muốn bởi vì mình gả cho lão bản liền tự cho là đúng, ý thế hiếp người.”

“Cô rất chính trực.” Tần Lạc Lâm dương môi nói, ánh mắt cười như không cười lại đi lạc ở phía sau cô.

“Giống người ngọc thì đúng hơn.” Tiếng Hạ Tử Kinh đột nhiên vang lên từ phía sau.

Phàn Sở Ngữ bị dọa, nhanh chóng xoay người, thật cẩn thận nhìn anh hỏi: “Anh đến đây khi nào?”

“Em thật sự là ngu ngốc.” Anh không trả lời câu hỏi của cô, dùng giọng nói bắt đắc dĩ lại đau lòng mắng cô.

Cô không có lời nào để nói, chỉ có thể chậm rãi, chậm rãi đi đến bên người anh, sau đó ôm lấy cánh tay anh, nép vào người anh như một chú chim nhỏ.

Một tay cô ôm khuỷu tay anh, một tay nắm lấy tay anh đan vào nhau, không tiếng động làm nũng.

“Làm gì vậy?” Hạ Tử Kinh tựa tiểu phi tiểu cúi đầu nhìn cô, biết rõ còn cố hỏi.

Cô giương mắt quan sát anh, không có trả lời. Dù sao cô không nói, anh cũng nhất định biết cô muốn làm sao.

“Anh đã cãi cảnh cáo các cô ấy.” trong giọng nói của anh có chút tàn nhẫn.

Cô vẫn im lặng như cũ không nói gì nhìn anh.

“Bỏ qua một bên chuyện vừa rồi không nói, trong công ty các cô ấy là ba người thường xuyên bị khách phàn nàn.” Trong giọng nói lại thêm vào một chút lạnh lùng, cứng rắn.

Cô tiếp tục im lặng không nói, một đôi mắt to, vô tội nhìn anh.

“Lão bà.” Giọng anh trở nên vô cùng nghiêm túc, còn mang theo một chút cảnh cáo.

“Lão công.” Cô rốt cục mở miệng, giọng nói ôn nhu mềm mại, trên mặt còn mang theo nụ cười mê người, không chuyển mắt ngó nhìn anh.

Hạ Tử Kinh hiếm khi không nói gì nhìn cô, hoàn toàn bị đánh bại.

Đứng ở một quan sát toàn bộ Tần Lạc Lâm, rốt cục nhịn không được cười lớn.

“Trời ơi, nhìn bộ dáng thất bại đáng kinh ngạc của anh thật buồn cười.” Cô vừa cười vừa nói, cười đến chảy nước mắt.

“Thật vui giúp cô giải trí, Tần đồng học.” Hạ Tử Kinh lạnh nhạt lên tiếng liếc cô một cái, đem sự kinh ngạc đổ trên người cô.

Tần Lạc Lâm hoàn toàn không để ý, vui vẻ cười ha ha.

“Đi, đừng để ý người điên này.”

Người điên? Trái tim Phàn Sở Ngữ thiếu chút nữa bị lời nói không suy nghĩ của anh dọa sợ nhảy ra khỏi ngực. Tuy rằng giao tình của bọn họ không phải chỉ là đồng học bình thường, nhưng cũng không nên trực tiếp nói vào mặt người ta như vậy? Càng miễn bàn anh còn muốn hợp tác làm ăn với người ta.

“Tần tiểu thư, thực xin lỗi, ý của anh ấy không phải như vậy, cô đừng tức giận.” Cô nhanh chóng giải thích, xin lỗi.

“Con mắt nào của em thấy cô ấy tức giận?”

Người đàn ông bên cạnh không những không biết kiểm điểm còn xen vào làm cho cô buồn bực đánh vào tay anh một cái.

“Nha! Em muốn mưu sát chồng sao?” Anh kêu ra tiếng.

“Anh im lặng chút đi, anh không nói cũng không có ai nói anh câm điếc.” Cô nghiêm túc nói với anh.

“Phốc!” Tần Lạc Lâm vốn dĩ đã muốn ngừng cười, đột nhiên phì cười, nháy mắt ôm bụng cười to, vô cùng thoải mái.

Hạ Tử Kinh tức giận trừng mắt liếc cô gái kia một cái, tay ôm eo lão bà, trực tiếp đem cô mang ra xa người điên này.

“Chờ một chút, Tần tiểu thư cô.....” Lão bà giấy dựa kêu lên, bị anh lên tiếng trực tiếp ngắt lời.

“Cô ấy điên rồi, đừng để ý.”

“Lão công –”

“Em cứ tiếp tục giấy dựa nữa anh sẽ ở tại nơi này trước mặt mọi người hôn em.”

Vừa nghe thấy anh uly hiếp, Phàn Sở Ngữ lập tức không lên tiếng, mặc dù vẫn trừng mắt nhìn anh, cũng không dám giãy dụa nữa, tùy ý anh đem mình đi ra. Bởi vì có trời biết, người đàn ông da mặt dày này, tuyệt đối nói là làm, dám ở trước mặt mọi người hôn cô.

Đối với người mặt dày như anh, cô thật sự chỉ có thể đầu hàng.

Thật sự.

Người đàn ông này..... Cô đột nhiên rất muốn làm giảm nhuệ khí của anh.

“Bình thường.” Cô nói.

“Cái gì bình thường?” Anh đột nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó không tin, làm cho cô rất muốn cười.

Đáng tiếc cô còn chưa kịp cười ra tiếng, đã bị anh dọa kêu lên sợ hãi.

“A!” Cô đột nhiên bị anh bế ngang lên làm kinh sợ, “Anh làm gì? Nhanh bỏ em xuống dưới!”

“Anh muốn sửa lại án xử sai, muốn rửa nhục, dám nói anh bình thường?” Anh ôm cô đến sô pha, trên mặt viết ba chữ “Người chờ coi”.

“Đừng náo loạn, nhanh bỏ em xuống dưới.” Cô vừa cười vừa kêu.

“Chờ sau khi em biết sự lợi hại của anh rồi nói sau.” Anh kiên quyết nói.

“Đừng..... Đừng náo loạn.” Cô cười không thể dừng được, cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông.

Anh đặt cô nằm dài ở trên sô pha, lập tức đè ép xuống.

“Ai náo loạn?” mặt anh ở phía trên đối diện cô, nghiêm túc nói.

Cảm giác có thấy có chuyện không tốt, cô lập tức thu hồi tiếng cười, gió chiều nào che chiều ấy nhanh chóng đầu hàng.

“Vừa rồi là em nói giỡn. Anh đương nhiên rất lợi hại, thật sự rất lợi hại.” Cô không ngừng gật đầu cam đoan, hoàn toàn không muốn cho anh ở trong văn phòng dây dưa.

Cô tuyệt không hoài nghi khả năng của anh, nhưng da mặt cô cũng không dày như anh, nếu thật sự “Làm như vậy”, cô làm sao có thể đi ra cửa gặp người khác?

“Anh thật sự rất lợi hại?” Anh nói.

“Thật sự. Em thề.” Cô giơ lên ba ngón tay, nghiêm trang lập lời thề.

Hạ Tử Kinh rốt cuộc nhịn không được cười to thành tiếng.

“Ha ha.....” Lúc này đổi lại là anh cười không thể dừng được, cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông.

Phàn Sở Ngữ hoàn toàn không biết anh đang cười cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn anh, bởi vì anh vẫn đè ở trên người cô, cho nên cô muốn chạy cũng không được.

“Lão bà em thật đáng yêu.” Anh cười cười, đột nhiên hôn cô một cái thật mạnh.

“Anh nhanh đứng lên để cho em đi làm.” Cô bất đắc dĩ nói.

“Nhưng anh thích đè em như vậy.”

Cô không nói gì quan sát anh, chờ xem anh còn có lời nói không đứng đắn nào muốn nói.

Khi cô không vì sự khiêu khích hay lời nói hạ lưu của anh mà đỏ mặt, Hạ Tử Kinh biết nên có chừng có mực.

Anh lại cúi đầu lần nữa, hôn cô thật lâu rồi mới đứng dậy, đồng thời kéo cô đứng dậy, giúp cô cột gọn lại tóc.

Cuối cùng anh cũng thu tay, ôn nhu ngóng nhìn cô: “Tốt lắm, Phan thư ký, em có thể ra ngoài làm việc.”

“Vâng, lão bản.” Cô mỉm cười trả lời, sau đó xoay người rời đi.

Có người thật rất kỳ quái, biết rõ núi có hổ còn đi trêu chọc.

Phan Sở Ngữ kỳ thật vẫn biết trong công ty có mấy người không thích cô, ngoại trừ bình thường thái độ đối với cô lạnh lùng, có một lần cô ở trong toilet vô tình nghe được các cô ấy nói xấu cô.

Nội dung chính xác của cuộc đối thoại cô cũng lười nhớ lại, đơn giản là các cô ấy cảm thấy cô không xinh đẹp, làm cho mọi người ghét lại còn ý vào là thư kí của lão bản vênh mặt, hất hàm sai khiến các cô ấy, nghĩ là cô được lão bản coi trọng nên ra oai không ngờ là đang luyện tập làm lão bản nương linh tinh Vân Vân.

Ngay lúc đó cô thật cảm thấy kì lạ, không biết mình từng vênh mặt hất hàm sai khiến các cô ấy khi nào, nếu có nói gì thì cũng là chỉ thị của lão bản, là lão bản muốn các cô ấy đi làm, không phải là ý muốn cá nhân của cô, cô thật sự vô tội.

Nói tóm lại, đối với mấy người kia, có thể tránh được cô đều tránh thật xa, cho tới bây giờ—

“Nhìn một chút ai vậy ta? Là lão bản nương của chúng ta nha.”

“Tục ngữ nói đúng, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, ngay cả con khỉ mặc quần áo hàng hiệu vào cũng có thể làm cho người khác không nhận ra.”

“Ha ha..... cô nói thật hay.”

“Tại sao các cô lại ở đây?” Phan Sở Ngữ, mặt không thay đổi hỏi ba người.

“Làm việc nha, không giống như người nào đó tốt số như vậy, bay lên ngọn cây nghĩ mình có thể làm phượng hoàng, dám đến tham gia loại party này.”

“Chỉ tiếc vịt con xấu xí vĩnh viễn là vịt con xấu xí, xen lẫn trong đàn thiên nga cũng không thể trở thành thiên nga.”

“Ha ha..... cô nói hay quá.”

“Các cô nhất định phải châm chọc, khiêu khích, làm tổn thương tôi như vậy sao?” Phan Sở Ngữ nhẫn nhịn, rốt cục nhịn không được ủy khuất mở miệng hỏi ba người.

“Vậy thì sao? Cô muốn đi mách lão bản sao, lão bản nương?”

“Dựa vào tính tình của Phan thư ký, cô ấy sẽ không đi mách nhưng tôi.” Đang đứng ở bên cạnh ăn điểm tâm Tần Lạc Lâm đột nhiên không nhanh không chậm mở miệng nói.

Đột nhiên nghe thấy câu này, nhóm ba người mới chú ý đến nữ tân khách này giờ vẫn đứng không xa các cô.

“Cô là ai?” ba người không cười nữa, lên tiếng hỏi.

“Công ty Sâm Đức, tiểu muội họ Tần, Tần Lạc Lâm.” Tần Lạc Lâm xoay người, mỉm cười tự giới thiệu.

Công ty Sâm Đức? Tần Lạc Lâm?

Thái độ của ba người chợt thay đổi lớn, cô gái này là người gần đây rất hay được nhắc đến trong công ty vì cô là nhân vật mấu chốt của hợp đồng giá trị vài triệu.

Hơn nữa công ty gần đây đang cố gắng tích cực muốn giành được hợp đồng này.

“Xin chào, Tần tiểu thư, nghe danh đã lâu.”

“Chúng tôi vừa rồi thật ra là cùng Phan thư ký nói giỡn, chúng tôi đều là nhân viên của Kinh Nghĩa, cho nên.....”

“Theo tôi thấy, hoàn toàn không giống như là nói giỡn.” Tần Lạc Lâm trực tiếp ngắt lời. “Nói thật ra, tôi cảm thấy thật kì lạ, tôi nghe nói công ty Kinh Nghĩa cao thấp một lòng, tinh thần đoàn kết cao, nhân viên trong công ty giống như người nhà hợp tác ăn ý, hài hòa, cho nên hiệu quả làm việc rất tốt. Tôi vốn dĩ suy

nghĩ không biết Sâm Đức có nên hợp tác cùng Kinh Nghĩa hay không, nhưng bây giờ.....” Cô không nói hết câu, lắc đầu thay cho phần cuối.

Trên mặt ba người không còn giọt máu, biết mình đã gây họa lớn.

“Tần tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm, chúng tôi không phải..... Cái kia..... Không phải.....”

“Có thể làm phiền các cô đi chỗ khác được không? Các cô ở đây sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi.” Tần Lạc Lâm không nể mặt nói thẳng.

“Chúng tôi.....”

“Phiền các cô đi cho.”

“Được, thật xin lỗi. Chúng tôi..... Hy vọng cô có thể cẩn thận suy nghĩ lại một lần nữa việc hợp tác cùng Kinh Nghĩa, bởi vì công ty chúng tôi thật sự là một công ty tốt.”

14. Chương 10[hoàn Chính Văn]

Nhóm ba người thật sự bị cách chức.

Phàn Sở Ngữ quả thực không thể tin được lão công của cô thế nhưng thật sự nhẫn tâm như vậy, không nghĩ tình bạn cũ vì thế cùng anh cãi nhau một trận âm ỹ.

Cô hy vọng anh có thể cho ba người kia phục chức, cho các cô ấy một lần cơ hội, anh lại nhất quyết không chịu.

Cô khuyên can mãi, nói với anh một đồng đạo lý, kết quả anh bỏ ngoài tai, cuối cùng còn nói với cô một câu:“Anh là lão bản hay em là lão bản?” Làm cho cô tức giận, không thêm để ý đến anh nữa.

Sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên hai vợ chồng cãi nhau.

Cô giận anh lãnh khốc vô tình, anh lại cảm thấy cô không thể hiểu được, hai người bởi vậy chiến tranh lạnh với nhau.

Trong công ty mọi người đều biết bọn họ cãi nhau bởi vì soái ca lão bản bình thường luôn cười vui vẻ gần đây thái độ lạnh lùng có thể đông chết người, không khí trong công ty bởi vậy cũng trở nên có chút căng thẳng, làm người ta cảm thấy giống như đang đứng trên mặt băng mỏng.

Huống hồ, không chỉ gương mặt lão bản trở nên lạnh lùng mà ngay cả cái miệng bình thường luôn hay nói giỡn chọc cười mọi người lại trở nên sắc hơn cả dao, tùy tiện mở miệng trách cứ một câu cũng đủ để người khác sợ không còn giọt máu.

Thật là khủng khiếp.

Thì ra khi tâm trạng lão bản không vui lại đáng sợ như vậy, quả thực so với ma vương còn đáng sợ hơn.

Phàn thư ký — không đúng, hiện tại phải gọi là lão bản nương. Thì ra lực ảnh hưởng của cô với lão bản lại lớn như vậy, lớn đến nỗi bọn họ không thể không thừa nhận tầm quan trọng của cô.

“Sở Ngữ nha,” Bởi vì lão bản nương không muốn mọi người gọi cô là lão bản nương, cho nên bọn họ vẫn như trước trực tiếp gọi tên của cô,“Cô cùng lão bản rất cuộc là xảy ra chuyện gì? Cầu xin hai người đừng chiến tranh lạnh nữa, nhanh làm hòa đi. Lão bản không cười thật sự là khủng khiếp, bây giờ mỗi buổi tối đi ngủ tôi đều gặp ác mộng cô biết không?”

“Đúng rồi, tôi cũng vậy.”

“Lần trước tôi tính sai con số trên báo cáo bị mắng đến nỗi sợ không còn giọt máu nào, làm cho bây giờ mỗi lần làm báo cáo đều cảm thấy sợ hãi.”

“Tôi còn thảm hơn anh. Tôi không có làm sai nội dung chỉ là thứ tự các trang giấy bị lỗi thể mà cũng bị ánh mắt lạnh lùng của lão bản làm cho cảm thấy như ngàn mũi tên xuyên vào tim, cảm giác đó thật đáng sợ.”

“Đúng rồi, lần trước tôi cũng bị lão bản trừng mắt, thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp.”

Thời gian nghỉ trưa, không biết mọi người có hẹn trước hay không mà đều chạy đến vây xung quanh cô, không có gọi cơm ở ngoài mà tự chuẩn bị cơm trưa nói muốn ăn cùng cô.

Về phần mục đích của buổi liên hoan này cô đã rõ ràng.

Phàn Sở Ngữ im lặng ăn cơm trưa, từ đầu tới cuối đều không lên tiếng trả lời.

Sau khi cãi nhau với Hạ Tử Kinh, cô không đi xe của anh đến công ty nữa, cũng không ăn cơm trưa với anh, ngoại trừ ở trên giường, thời gian còn lại đều giống như người xa lạ.

Nói thật, cô cũng không biết tình trạng lại trở nên tồi tệ như vậy.

Lúc bắt đầu, cô giận anh nên không thèm để ý đến anh, về mặt hoàn toàn lạnh lùng khi anh đùa giỡn cô, nhưng khi cô chú ý thấy anh đã không hề có hành động nào với cô nữa, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Từ nhỏ đến giờ cô không biết làm nũng, cũng không biết nói ngọt, cho nên sau khi anh không để ý cô nữa, cô hoàn toàn không biết phải làm cái gì.

Bởi vậy những oán giận, thê thảm của mọi người, cô cũng hoàn toàn cảm nhận được.

Còn chuyện vì sao cô không tan nát cõi lòng hoặc đau lòng khóc rống, là bởi vì tuy rằng anh cùng cô chiến tranh lạnh không để ý tới cô, nhưng buổi tối khi ở trên giường, anh vẫn cùng cô ôn nhu làm chuyện xấu, hơn nữa nhất định phải ôm lấy cô đi vào giấc ngủ.

Rất kì lạ phải không?

Đúng vậy, nhưng anh chính là có bản lĩnh làm cho mọi việc trở thành đương nhiên phải vậy, làm cho cô muốn đau lòng lại đau lòng không được, muốn cười cũng cười không được, chỉ cảm thấy vô lực và khó chịu.

Thậm chí ngay cả dạ dày của cô cũng giống như bị ảnh hưởng, mấy ngày nay cảm giác đặc biệt không thoải mái, nhưng cô lại không thể nói rõ là như thế nào không thoải mái.

Không một tiếng động thở dài một cái, cô đem cái bánh mới ăn được một nửa cất vào trong ngăn kéo.

“Sở Ngữ, cô mới ăn được một chút sao lại không ăn nữa? Không cần nói với chúng tôi là cô đang giảm béo nha.” Có người nói.

“Tôi không có giảm béo, chỉ là không thèm ăn mà thôi.” Cô nói.

“Không thèm ăn? Cô mang thai sao?”

Đột nhiên bị hỏi vậy làm cho Phàn Sở Ngữ giống như tỉnh mộng, ngốc sững ngồi một chỗ.

Cô đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng váng, tai ù đi.

Mang thai? Cô chưa từng nghĩ tới chuyện này, bởi vì cô cũng mới 25 tuổi mà thôi, làm sao có thể nghĩ đến việc làm mẹ đâu?

Nhưng cô đã quên mất một chuyện quan trọng, đó chính là nếu đã làm vợ người ta, tiếp theo tự nhiên sẽ làm mẹ. Chuyện này không liên quan gì đến tuổi tác, nó chỉ liên quan đến việc hai người có sử dụng biện pháp tránh thai hay không.

Cô không có, mà anh..... trong ấn tượng của cô anh hình như không sử dụng BCS.....

Mang thai? Có sao?

Hai người bọn họ đăng kí kết hôn đến nay cũng mới hai tháng mà thôi, làm sao có thể –

Chờ một chút! Hai tháng?

Trong lòng Phàn Sở Ngữ đột nhiên căng thẳng, cảm giác đầu lại càng mơ hồ đi.

Hai tháng? Hai tháng?

Cô cố gắng nhớ lại, cố gắng nhớ lại, sau khi kết hôn với anh, chu kì của cô hình như cũng chưa đến?

Có sao?

Cô nhớ rõ lúc cô ở nhà anh, chu kì của cô có đến nhưng chỉ một lần lúc cô vẫn ở phòng khách.....

Nha, trời ơi, cô thật sự mang thai sao? Trong bụng cô thật sự đã có em bé, con của bọn họ sao?

“Sở Ngữ, cô có khỏe không? Tại sao không nói chuyện? Mặt cô hơi tái nhợt, có phải cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” đồng nghiệp ngồi xung quanh hỏi cô, trên mặt mỗi người là sự lo lắng.

“Tôi không sao.” Cô lắc đầu nói, sau đó nhìn mọi người, đột nhiên nghĩ đây là một cơ hội.

“Mọi người..... Ách, gần đây có liên lạc với nhóm Thái Như Tâm bọn họ không? Có biết ba người họ bây giờ như thế nào không?” Cô có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi.

Từ khi sự việc xảy ra đến nay, bởi vì tự trách cũng bởi vì ngượng ngùng, cô cũng chưa àn nào mở miệng nhắc đến chuyện này, chỉ sợ mọi người nghĩ cô mè o khóc chuột giả từ bi. Nhưng bây giờ nhìn thấy mọi người lo lắng cho sức khỏe của cô, cô cảm thấy nếu hỏi một chút chắc không sao.

“Cô còn nhắc đến bọn họ làm gì?”

“A?” hoàn toàn không dự đoán được sẽ nghe câu trả lời mang theo sự khinh thường như vậy, Phàn Sở Ngữ cứng họng ngay đại.

“Tuy rằng chúng ta làm quan hệ xã hội, bộ mặt rất quan trọng, nhưng các cô ấy thật sự trang điểm xinh đẹp quá mức, làm cho người khác nhìn thật không vừa mắt.” Có người phê bình.

“Thì ra cô cũng nghĩ như vậy? Tôi còn nghĩ chỉ có mình tôi nghĩ như vậy thôi.” Giọng điệu giống như vui mừng bất ngờ gặp được tri âm.

“Tôi có thể chịu được các cô ấy trang điểm xinh đẹp, nhưng họ lại tự cho là đúng lại không biết xấu hổ khiến cho tôi không thể chịu đựng được.”

“Ai mà chịu đựng được? Rõ ràng chính là mình ham hư vinh, đem công tác làm vẩn cầu, lại nói là vì công ty phải hy sinh, thật sự là rất không biết xấu hổ.”

Phê bình trào phúng như sóng triều, từng đợt tiếp theo từng đợt.

“Nếu thật sự vì công ty thì nên đem tiền boa giao ra đây, như vậy mới gọi là vì công ty.”

“Cái này cô không hiểu rồi, đó không phải tiền boa đâu, rõ ràng là tiền kiếm được sau khi qua đêm đó? Làm sao có thể kêu các cô ấy giao ra đâu?”

Lời này vừa nói xong, mọi người đều bật cười.

Chỉ có Phàn Sở Ngữ không cười, bởi vì cô hoàn toàn không hiểu mọi người đang nói cái gì.

“Mọi người rốt cuộc đang nói cái gì?” Cô rốt cục nhận không được mở miệng hỏi.

Mọi người không hẹn mà cùng kinh ngạc nhìn cô.

“Cô chẳng lẽ không biết gì sao?”

“Biết cái gì?” Về mặt cô mờ mịt nhìn mọi người.

“Chính là.....”

Về mặt mọi người là muốn nói nhưng lại do dự, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng không ai dám nói trước.

“Chính là cái gì?” Phàn Sở Ngữ tiếp tục hỏi.

“Sở Ngữ nha, việc này lâu bản cũng từng nói với cô sao?”

Cô nhú mi, nhẹ nhàng sờ lên miệng, mới oán giận hạ thấp giọng nói: “Anh ấy căn bản cái gì cũng chưa nói. Tôi hy vọng anh ấy có thể cho các cô ấy một lần cơ hội nữa, không nên lãnh khốc vô tình như vậy, anh ấy một câu liền liền bác bỏ, ngay cả một giây do dự cũng không có.”

Xung quanh hoàn toàn yên lặng, mọi người đều cứng họng, ngốc gồ nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

“Sở Ngữ, không phải cô vì chuyện này mà cãi nhau với lão bản chứ?” có người dè dặt hỏi cô.

Cô mím môi, bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng rồi.”

“Oh my god!” Có người bật thốt kêu lên.

“Chuyện này rất không đáng! Chúng ta rất oan uổng! Thế nhưng vì ba người họ mà chịu khổ, rất không đáng!”

“Sở Ngữ, cô hãy nghe cho kỹ, các cô ấy căn bản là không xứng đáng để cho cô cầu xin. Cô có biết các cô ấy làm cái gì không? Hành vi vô sỉ, ngủ cùng đối tác của công ty để đòi hỏi quà tặng, không nghe lời khuyên của mọi người thì thôi, lại dám lớn tiếng nói là vì công ty.”

“Các cô ấy thật sự thật không biết xấu hổ, quá đáng hơn nữa, lần này thế nhưng dám giở trò với lão bản, nói gì là cô có thể các cô ấy sao lại không? Các cô ấy thật sự điên rồi!”

“Ba người bọn họ bị lão bản đuổi chính là trừng phạt đúng tội, không đáng thương hại.”

“Đúng vậy! Cho nên cầu xin cô, Sở Ngữ, nhanh chóng làm hòa với lão bản đi. Vì ba người kia mà cãi nhau với lão bản thật không đáng giá.”

“Quan trọng là lão bản khó chịu, mọi người đều chịu khổ. Tự nhiên căng thẳng lại vì chuyện này, chúng ta thật oan uổng quá! Thật không đáng!”

Từng câu từng câu kể lại chuyện khiến cho người ta khiếp sợ thật sự dọa Phàn Sở Ngữ ngây người, cô không biết sau lưng chuyện này lại che dấu sự thật kinh người như vậy, khó trách lão công kiên quyết bác bỏ cầu xin của cô.

Vấn đề là, tại sao anh không nói rõ với cô? Nếu anh đem những hành vi của nhóm ba người nói rõ cho cô biết, cô làm sao còn có thể vì họ mà xin anh?

Trận cãi nhau này thật không đáng, thật sự là không đáng.

Phàn Sở Ngữ càng nghĩ càng nôn nóng, căn bản là không thể nhẫn nại đợi sau khi tan tầm về nhà cùng lão công phá băng, cho nên sau giờ nghỉ trưa vừa thấy anh đi vào văn phòng, cô liền lập tức đứng dậy đi vào phòng anh.

“Chuyện gì?” Ngẩng đầu nhìn thấy cô đi vào văn phòng, anh lạnh lùng, công thức hoá mở miệng hỏi cô.

Trước tiên cô đem cửa đóng lại cẩn thận, rồi mới quay đầu đối mặt anh, sau đó mở miệng nói: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Bây giờ đang là thời gian làm việc.” Anh nhìn cô một cái.

Anh lại trả lời cô như vậy? câu trả lời của anh làm cho cô có chút tức giận.

“Tại sao anh không đem chuyện nhóm Thái Như Tâm đã làm nói rõ cho em biết? Nếu anh nói rõ với em, em cũng sẽ không kiên trì muốn anh cho họ thêm một cơ hội trở về công ty.” Cô theo dõi thái độ của anh.

“Quyết định nhân viên nghỉ việc là việc của lão bản, anh nghĩ không cần thiết phải giả thích với em quyết định của anh.” Sự thật là, anh không muốn đem những chuyện dơ bẩn này làm ô nhiễm tai cô cũng như tâm hồn thuần khiết của cô.

Thái độ lãnh đạm của anh giống như muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với cô, làm cho cô có chút ủy khuất lại tức giận.

“Anh còn muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với em phải không?” Cô hỏi anh.

“Trận chiến này không phải anh bắt đầu.”

“Cho nên ý anh là muốn tiếp tục có phải không?”

Anh không lên tiếng trả lời, chỉ là thái độ không thay đổi, nhìn cô không chớp mắt.

Anh không phủ nhận làm cho cô tức giận, hờn dỗi nghĩ rằng anh không để ý đến cô nữa, muốn quên cô rồi.

“Em tự mình đi bệnh viện, không cần anh đi cùng.” Cô buồn bực nói xong xoay người bước đi.

“Chờ một chút!”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng anh quát to.

Cô dừng lại, quay đầu nhìn anh, lại phát hiện trên ghế đã không thấy anh, ngay lúc đó anh đã đi đến bên cạnh cô.

“Đi bệnh viện nào? Em không thoải mái ở đâu?” Anh cầm tay cô, khẩn trương hỏi.

“Anh quan tâm sao?” Cô nhìn anh, thông thả hỏi.

Chỉ thấy anh trong nháy mắt nhăn mặt lại.

“Em không thoải mái ở đâu?” Anh bỏ qua câu hỏi của cô, trên mặt thật sự nghiêm túc, lo lắng.

“Anh quan tâm sao?” Cô cũng hỏi lại anh, cố ý không thể không nghe đáp án.

“Không cần nói vô nghĩa.” Anh nhíu mày, gần như tức giận trả lời: “Em rốt cuộc không thoải mái ở đâu mà phải đi gặp bác sĩ? Nhanh nói cho anh biết, lão bà.”

“Không phải anh muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với em sao?” Cô yên lặng nhìn anh.

“Anh không nói như vậy. Nhanh cho anh biết em không thoải mái ở đâu?” Vẻ mặt của anh dần dần kích động.

“Tuy rằng không nói như vậy, nhưng biểu hiện bên ngoài chính là ý đó.” Cô là muốn tranh cãi cùng anh.

“Lão bà!” Hạ Tử Kinh nhin không được cắn răng kêu lên. Cô rốt cuộc có biết hay không anh gấp đến độ nhanh muốn điên rồi! “Cầu xin em, trước nói cho anh biết em không thoải mái ở đâu được không?” Anh sốt ruột năn nỉ.

“Em không biết làm nũng, cũng không biết nói ngọt làm cho anh cười cho nên em không thích cãi nhau với anh, càng không thích chiến tranh lạnh bởi vì em không biết làm cách nào để làm hòa với anh.” Cô nhìn anh nhỏ nhẹ nói.

Hạ Tử Kinh thật sự sắp bị cô làm điên rồi.

“Được được được, về sau chúng ta không cãi nhau cũng không chiến tranh lạnh, được không?” Anh dỗ cô, “Mau nói cho anh biết em không thoải mái ở đâu.”

“Khoa phụ sản.” Cô chỉ nói ba chữ.

“Cái gì khoa phụ sản? Anh hỏi em không thoải mái ở đâu, em nói với anh khoa phụ sản làm cái gì? Anh.....”

Anh đột nhiên cứng đờ, ngốc sững nhìn cô.

“Lão..... Lão..... Lão..... Lão bà?” Sau một lúc lâu, anh nhìn cô chằm chằm mở miệng kêu, nhưng khẩn trương đến nỗi ngay cả nói cũng lắp ba lắp bắp.

“Em không có già như vậy, anh đừng liên tục gọi bốn chữ lão, làm em già đi.” Cô ngẩn không được tươi cười, nói giỡn với anh.

“Em.....” Anh nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lại liếm môi, “Em nói..... Khoa phụ sản, là cái gì, có ý gì?” Anh vẫn lắp bắp.

“Chữ sao ý vậy.” Cô nói.

“Lão bà.....” Cô tránh né làm cho anh cảm thấy không yên, không biết làm sao.

Phàn Sở Ngữ thật sự muốn cười to, bởi vì cô không nghĩ tới anh sẽ khẩn trương như vậy, khát vọng gần như nín thở, phản ứng rất đáng yêu. Điều này làm cho cô cảm thấy buồn cười, trong lòng lại chấn động, ngực nóng muốn sôi trào lên.

“Còn chưa xác định, phải đi kiểm tra mới biết được có hay không.” Cô nhìn anh, ôn nhu nói, “Bây giờ em chỉ có thể chắc chắn là cái kia hai tháng rồi chưa có.”

Hạ Tử Kinh cảm thấy tim và hô hấp ngừng lại.

Sau đó anh phải hít sâu một hơi, mới có thể khống chế được chính mình muốn ôm cô đứng lên xoay vòng, lớn tiếng hoan hô xúc động. Bởi vì anh sợ vạn nhất dọa đến cô, liên quan ảnh hưởng đứa nhỏ trong bụng, hơn nữa cũng không biết động tác mạnh mẽ như vậy có nguy hiểm gì với phụ nữ có thai không.....

Tóm lại, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, nhẫn nại, nhẫn nại là được rồi.

Nhưng là — anh thật sự rất vui vẻ, rất cảm động, rất kích động.

Anh ôn nhu đem ôm cô vào lòng, lại nhịn không được hơi hơi đẩy cô ra, cúi đầu hôn cô, sau đó lại đem cô ôm lại vào lòng, lại cúi đầu hôn cô, một lần lại một lần gọi cô.

“Lão bà, lão bà, lão bà.”

“Làm chi, làm chi, làm chi?” Phàn Sở Ngữ tươi cười đầy mặt, ở trong ngực anh đáp lại.

“Anh thật hạnh phúc.”

Cô biết, bởi vì cô có thể cảm giác được trái tim của anh đang đập rất nhanh.

“Nhưng em không chắc chắn.” Cô nhắc nhở anh.

“Bây giờ chúng ta đến bệnh viện kiểm tra.” Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, ôn nhu nói.

“Phòng khám bệnh buổi chiều 2 giờ rưỡi mới bắt đầu.”

“Không sao, chúng ta đi sớm một chút ngồi chờ.” một tay anh ôm thắt lưng cô, một tay cầm tay cô, đưa cô đi về phía trước.

“Bây giờ mới 1 giờ rưỡi nhiều.” cô nhìn đồng hồ nhắc anh.

“Không sao, chúng ta đi sớm một chút ngồi chờ.”

Cô chịu thua sự kiên trì càng thêm nhu tình của anh.

Nhìn cuốn sổ theo dõi trên tay, Phàn Sở Ngữ vẫn cảm thấy hoảng hốt, có chút khó tin, không thể tin được qua mấy tháng sau cô sẽ làm mẹ.

Có một đứa bé đang khỏe mạnh lớn lên trong bụng cô, cảm giác đó thật cảm động lại bất khả tư nghị.

Năm đó khi mẹ mang thai cô, cũng phải cũng có cảm giác như vậy?

Phản ứng của Ba ba có phải cũng giống Hạ Tử Kinh, vừa kinh sợ vừa vui mừng, ngồi bất động một chỗ ngây ngô cười?

Mỗi lần thấy lão công ngây ngô cười, thoát nhìn cô đều cảm thấy khi đó anh thật ngốc, nhưng anh như vậy lại luôn có thể làm cho cô hạnh phúc cùng cảm động trong lòng.

Có phải mẹ cũng từng hạnh phúc và cảm động như vậy?

Rất nhớ ba mẹ..... Nếu bọn họ vẫn còn sống, nhất định sẽ vì sắp làm ông bà ngoại mà vui sướng cuồng đi?

Ba ba nhất định khẩn cấp chuẩn bị một đồng món đồ chơi cho cháu ngoại chơi, mẹ thì chuẩn bị quần áo cho em bé, sau đó hai người thấy đối phương mệt nhọc mà nói còn chưa biết đứa nhỏ là nam hay là nữ, nhanh như vậy chuẩn bị mấy thứ đó làm gì?

Cô mỉm cười, mũi cay cay, liền không nhịn được nước mắt lưng tròng, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Cô thật sự, thật sự rất nhớ ba mẹ.....

“Lão bà, em đang làm gì vậy?”

Tiếng anh vang lên từ phía sau làm cô giật mình. Từ sau khi biết cô có thai, tình trạng của anh có thể dùng câu “Thảo mộc giai bình” để hình dung, gió thổi cỏ lay đều có thể làm cho anh ngạc nhiên, kinh nghi sợ hãi.(nhìn cỏ cây mà như thấy quân giặc ý nói là anh quá nhạy cảm, lo lắng)

Cô nhanh chóng lau vội nước mắt nhưng động tác đó làm cho anh nghi ngờ.

“Em đang khóc sao?” Anh nhanh chóng chạy đến bên người cô, nhìn cô chăm chăm hỏi.

Do dự một giây cô liền quyết định thành thật nói cho anh biết để anh khỏi dây dưa hỏi, cuối cùng khiến cả hai người đều mệt chết đi.

“Em đang nhớ ba mẹ.” Cô nói.

Anh nhăn mày không nói gì. Hai người bọn họ đều biết đó là vấn đề khó nói, dù sao người chết cũng không thể sống lại.

“Chờ anh một chút.” Anh bỗng nhiên mở miệng nói, xoay người rời đi.

Cô không hiểu nhìn anh trong nháy mắt đi vào phòng ngủ sau 10 giây đã trở lại bên cạnh cô.

“Có cái này anh vẫn muốn tìm thời điểm thích hợp tặng cho em.” Anh ôn nhu nhìn cô.

“Cái gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

Anh cầm lấy tay cô đưa lên rồi thả vào lòng bàn tay cô một cái hộp.

Sau khi anh bỏ tay ra, cô nhìn thấy một cái hộp vải nhung hình trái tim màu hồng phấn ở trên tay mình. Đó là hộp đựng nữ trang bên trong có thể là nhẫn cũng có thể là vòng cổ.

“Vì sao đột nhiên tặng quà cho em?” Cô hỏi anh, nghĩ không ra sắp tới ngày kỉ niệm hay ngày lễ nào.

“Mở ra xem đi.” Anh chỉ nói như vậy.

Nghi hoặc liếc anh một cái, cô mở cái hộp trước mặt ra sau đó ngây ngẩn cả người — là nhẫn cưới của ba mẹ!

“Đây không phải là nhẫn cưới của ba mẹ em.” Trong nháy mắt lời nói của anh làm cô quay đầu nhìn anh.

“Nhưng rõ ràng là.....”

“Là anh cầm bức vẽ của em đến tiệm vàng đặt làm một đôi.” Anh ôn nhu nói.

Cô nhìn anh, lại nhìn đôi nhẫn trong hộp, rồi sau đó lại nhìn anh, vẻ mặt không hiểu.

Nếu anh muốn gặt cô đây là đôi nhẫn bị mất của ba mẹ, anh đã tìm được cô cũng không nghi ngờ anh.

Nhưng anh lại làm một đôi nhẫn khác cho cô, lại nói cho cô biết đó chỉ là mô phỏng theo, anh rất cuộc muốn làm gì, cô thật sự không hiểu.

“Chúng ta đương nhiên sẽ không buông tay, sẽ tiếp tục tìm kiếm nhẫn của ba mẹ em cùng những di vật khác nhưng nhẫn của ba mẹ là của họ mà đây là nhẫn của chúng ta.”

“Chúng ta?” Cô vẫn không hiểu.

Bọn họ không phải đã có nhẫn kết hôn sao? Bởi vì viên kim cương quá lớn cô sợ làm mất nên không dám đeo mỗi ngày nhưng khi cùng anh tham gia một số buổi lễ chính thức, quan trọng cô nhất định sẽ đeo.

Cho nên đôi nhẫn này rốt cuộc là –

“Đôi nhẫn này giống nhẫn của ba mẹ em dùng để kéo dài tình yêu không hối hận kiếp này của ba mẹ.”

“Kéo dài tình yêu? Kéo dài như thế nào?”

Anh thâm tình chân thành chăm chú nhìn cô sau đó mỉm cười trả lời, “Hai chúng ta giúp họ kéo dài.”

Cô tỉnh ngộ, rốt cục hiểu được, nước mắt cũng từ trong hốc mắt chảy ra, rơi xuống dưới.

“Hắc, làm sao vậy? Nếu em không thích thì không cần, coi như anh chưa nói gì, anh sẽ đem hai cái nhẫn này bỏ đi.”

Hạ Tử Kinh nhìn thấy cô đột nhiên khóc đầm hoảng sợ, nhất thời hoảng hốt tay chân bối rối, muốn lấy đi hộp nhẫn trên tay cô, lại –

“Không cần!”

Lão bà nhất thời kêu sợ hãi, lại làm cho anh hoảng sợ.

“Lão bà?”

Anh cả người cứng ngắc, không biết làm sao.

“Em yêu anh, lão công. Cám ơn anh, lão công. Cám ơn anh.”

Phàn Sở Ngữ chủ động chui vào lòng anh, hai tay ôm lấy anh, cảm kích lại cảm động nghẹn nói.

Tình yêu không hối hận của ba mẹ kiếp này để bọn họ tiếp tục kéo dài đi.

Anh sao có thể nghĩ đến phải làm như vậy? Làm sao có thể?

“Cho nên em..... Không chán ghét?” Anh vẫn có chút không chắc chắn hỏi lại.

“Em thật thích.”

Cô cũng nhanh chóng ôm chặt anh, ở trong lòng anh cọ cọ hi vọng có thể hòa nhập cùng anh mãi mãi không chia lìa. “Cám ơn anh đã làm tất cả vì em, lão công, cám ơn anh chọn em, em thật sự, thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, cám ơn anh, cám ơn anh.” Cô không thể kiềm chế nước mắt cảm động.

“Ai, ngốc quá, chúng ta là vợ chồng, cảm ơn cái gì?” Anh hôn cô, sau đó nói: “Nói em yêu anh nhiều một chút là được.”

“Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em thật sự rất yêu, rất yêu anh.” Cô lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh cũng thật sự yêu em, rất yêu em.” Anh đáp lại, lẳng lặng ôm cô một hồi, cảm thấy cô đã hơi bình tĩnh lại, anh mới nói: “Đến đây đi, anh giúp em đeo nhẫn.”

Cô gật đầu, rời khỏi lòng anh, sau đó nhìn thấy anh lấy ra đôi nhẫn đeo vào ngón giữa của cô.

“Em đeo giúp anh.” Anh đưa nhẫn cho cô.

Cô nhận lấy nhẫn, giúp anh đeo.

Anh cúi đầu hôn cô một chút, sau đó thâm tình nhìn cô nói: “Kiếp này không hối hận.”

Cô cười rơi lệ, gật đầu đáp: “Kiếp này không hối hận.”

Sau đó, ước hẹn kiếp sau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-nhi-la-ong-chu>